

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících Marie Malé a Josefa Jahna v hlavním líčení konaném dne 23. 8. 2016 v Táboře **takto:**

Obžalovaný

██████████ T ██████████ L ██████████

nar. ██████████ v Praze 2, svobodný, české národnosti, původně zařazený u Vězeňské služby ČR ve funkci ředitele Vazební věznice ██████████, OEČ ██████████, trvale bytem ██████████
██████████

uznává se vinným, že

1.

dne **16. 6. 2015** v prostorách Zotavovny Vězeňské služby ČR ██████████, v průběhu neformální části porady ředitelů věznic kolem 20:00 hodin až 24:00 hodin v prostoru baru objektu zotavovny při rozhovoru s generálním ředitelem ██████████ ██████████, nar. ██████████, s vědomím, že již vůči němu v minulosti byla uveřejněna ve sdělovacích prostředcích řada negativních článků a reportáží, tomuto sdělil, že se proti jeho osobě v České televizi opětovně chystá další negativní reportáž, a později i další reportáže, které by měly gradovat a jejichž účelem je veřejné zdiskreditování osoby poškozeného coby vrcholného představitele Vězeňské služby ČR s tím, že pokud však jeho

osobu vrátí na jím již dříve vykonávanou funkci ekonomického náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR, je schopen zveřejnění takových reportáží pozastavit, kdy poškozenému současně zdůraznil, že pokud jej následně v jím požadované funkci ponechá vést samostatně realizaci zakázek pro Vězeňskou službu ČR, bude z takových zakázek mít jistou provizi, přičemž dne 18. 6. 2015 skutečně byla obžalovaným avizovaná reportáž odvyšována v rámci hlavního večerního zpravodajství „Události“ na programu ČT 1, když následně dne 18. 6. 2015 v provozovně [redacted] na adrese [redacted], [redacted] a poté i ve dnech 14. 7. 2015 a 28. 7. 2015 v provozovně Restaurant [redacted] v prostorách hotelu [redacted] adrese [redacted], při osobních schůzkách s poškozeným tomuto upřesnil, že gradující tendenční reportáže namířené vůči jeho osobě budou prozatímně na dobu 3 měsíců pozastaveny, avšak za té podmínky, že k 1. 9. 2015 bude poškozeným jmenován na dříve již vykonávanou a jím požadovanou funkci ekonomického náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR, když pro potřeby následného ovlivňování resortních zakázek si současně po poškozeném vymínil dosazení svých lidí na funkce spojené s rozhodováním o zakázkách a současně poškozenému nabídl a upřesnil, že pokud si uměle nadhodnocovaných zakázek pro Vězeňskou službu ČR nebude všimát, obdrží nejméně po dobu jednoho roku každý měsíc průběžně provizi ve výši nejméně 100 tis. Kč a v případě zvláště výnosných zakázek mohou být jeho pravidelné měsíční provize úměrně navyšovány, přičemž poškozenému dále upřesnil, že pokud dodrží dohodu, tak první tzv. „dárek“ ve výši 200 tis. Kč mu osobně doručí v hotovosti již dne 20. 12. 2015,

2.

od blíže nezjištěné doby, nejméně však od počátku roku 1998 do 17. 8. 2015, přechovával v místě svého trvalého bydliště v bytové jednotce č. [redacted] nacházející se v 6. podlaží bytového domu na adrese [redacted] přestože není ani nikdy nebyl držitelem zbrojního průkazu či zbrojní licence, neregistrovaný perkusní šestikomorový revolver s dvanáctipalcovou hlavní italské výroby, vyrobený firmou F.LLIPIETTA, model Remington 1858, cal. 44, výrobní číslo [redacted], včetně 13 kusů ostrých nábojů ráže 7,62 x 39 a 1 kus ostrého náboje cal. 357 Magnum, které si v blíže nezjištěné době bez povolení opatřil nezjištěným způsobem, přičemž držení takové zbraně podléhá registraci a povolení podle nyní platného zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu a podléhalo i podle dříve platného zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu,

tedy

pod bodem 1.

- jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu nabídl a slíbil úplatek a takový čin spáchal v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch a vůči úřední osobě,

pod bodem 2.

- bez povolení přechovával střelnou zbraň,

čímž spáchal

pod bodem 1.

- zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku,

pod bodem 2.

- přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se za to

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 3 (tři) roky.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **5 (pět) let.**

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **peněžitý trest** v počtu 360 denních sazeb po 290 Kč, tedy v celkové výši **104.400 Kč (sto čtyři tisíc čtyři sta korun českých).**

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se obžalovanému **povoluje hradit uložený peněžitý trest ve splátkách po 8.700 Kč měsíčně, a to vždy k 15. dni v daném měsíci pod ztrátou výhody splátek peněžitého trestu, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, stanovuje náhradní trest odnětí svobody v délce **12 (dvanáct) měsíců.**

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání v bezpečnostních sborech na dobu **6 (šest) let.**

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se **zabírají věci**, a to konkrétně perkusní šestikomorový revolver s dvanáctipalcovou hlavní italské výroby, vyrobený firmou F.LLIPIETTA, model Remington 1858, cal. 44, výrobní číslo [REDAKCE], 13 kusů ostrých nábojů ráže 7,62 x 39 a 1 kus ostrého náboje cal. 357 Magnum.

Odůvodnění:

Soud v hlavních líčení provedl výslech obžalovaného [REDAKCE] T [REDAKCE] L [REDAKCE], přičemž byly čteny dle § 207 odst. 2 trestního řádu též některé části jeho výpovědi z přípravného řízení, dále pak výslechy poškozeného [REDAKCE] a svědků [REDAKCE].

Se souhlasem stran pak byly přečteny protokoly o výpovědi svědků [REDAKCE],
[REDAKCE]
[REDAKCE]

_____ a dále též úřední záznamy
o podání vysvětlení svědků _____

_____ Se souhlasem stran řízení byl rovněž přečten znalecký posudek z oboru kriminalistika, specializace fonoskopie vypracovaný _____, _____ Jako důkaz byla přehrána tři CD s audiozáznamy telefonátů obžalovaného s dalšími osobami a rozhovorů na třech schůzkách obžalovaného s poškozeným. Soud rovněž provedl listinné důkazy, z nichž stěžejními byly protokol o trestním oznámení _____, _____, protokol o vydání věci - 1 ks papíru formátu A4 se seznamem osob, seznam spolupracovníků obžalovaného, kopie e-mailové korespondence obžalovaného a svědkyně _____, dopis Vězeňské služby ČR, personálního oddělení svědkyni _____ dopis _____, příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, protokol o záznamu telekomunikačního provozu, vyhodnocení odposlechů a záznamu telekomunikačního provozu, povolení ke sledování, souhlas se sledováním, protokol o sledování osob a věci, příkaz k provedení prohlídky jiných prostor, protokol o provedení prohlídky jiných prostor - kancelář obžalovaného, s fotodokumentací, příkaz k provedení domovní prohlídky, protokol o provedení domovní prohlídky - byt obžalovaného, s fotodokumentací, odborné vyjádření OKTE z oboru kriminalistika, analýza dat a zkoumání nosičů dat – počítače, s přílohou, vyhodnocení dat z počítačů, protokol o ohledání věci - mobilního telefonu, odborné vyjádření OKTE z oboru kriminalistika, analýza dat a zkoumání nosičů dat – mobilní telefony, vyhodnocení dat z mobilních telefonů s přílohou, úřední záznamy GIBS o vyhodnocení stop č. 8, odborné vyjádření ke stanovení hodnoty zajištěných hodinek, úřední záznamy GIBS k vyhodnocení stop č. 16, 20, 15, 3, stanovisko Vězeňské služby ČR k zajištěným služebním průkazům obžalovaného, stanovisko Vězeňské služby ČR k zajištěným propagačním materiálům (nože), úřední záznamy GIBS k vyhodnocení stop č. 11, 9, 7, 4, 13, 14, 21, úřední záznam GIBS k vyhodnocení stop č. 7, 12, 1, 10, dopisy předané poškozeným _____, materiály související s interpelací v Parlamentu ČR, dopis _____, _____, článek z parlamentních listů, úřední záznamy GIBS o vyhodnocení mediálních výstupů týkajících se Vězeňské služby ČR, návrh na jmenování poškozeného _____ generálmajorem, úřední záznamy GIBS týkající se komunikace poškozeného _____ s obžalovaným, úřední záznamy GIBS týkající se vyhodnocení osob vytypovaných obžalovaným ke spolupráci, výpis z katastru nemovitostí, sdělení Vězeňské služby ČR, odborné vyjádření OKTE z kriminalistika, odvětví balistika – střelná zbraň, dvojí sdělení PČR k střelné zbrani zn. F.LLIPIETTA, sdělení notářky ke střelné zbrani F.LLIPIETTA, zpráva společnosti ŠkoFin, s. r. o., zpráva České pojišťovny, a. s., zpráva o výsledku operativní kontroly ve Vazební věznici _____, vyjádření GIBS k podané stížnosti obžalovaného, listiny předložené obžalovaným (stížnosti obžalovaného a svědka _____ výpisy z médií) jakož i osobní výkazy obžalovaného včetně rozsudku týkajícího se předchozího odsouzení obžalovaného a rozsudku o civilní žalobě obžalovaného, osobní dokladů obžalovaného a evidenční karty řidiče.

Provedeným dokazováním soud považuje za prokázané, že obžalovaný I. _____ v převažující části spáchal jednání, jež mu bylo obžalobou kladeno za vinu a jež je popsáno ve výrokové části tohoto rozsudku, tedy dále rozvedené skutečnosti.

Skutková zjištění k bodu 1. výroku rozsudku

Obžalovaný T [] L [] spáchání trestného činu zcela popřel. Své kontakty s poškozeným [] popsal tak, že nejprve jej poškozený [] z pozice nadřízeného v rámci své snahy zbavit Generální ředitelství Vězeňské služby ČR (dále též „GŘ VS ČR“) celého bývalého vedení spojeného s předchozím generálním ředitelem [] šikanoval. Posléze de facto účelově jej vylákal na schůzky a vtáhl do debat, které jsou na základě těchto nahrávek těchto rozhovorů předmětem jeho obvinění. Obžalovaný přitom v žádné chvíli rozhovory s poškozeným nevedl vážně, ale buďto si z něj dělal legraci a zkoumal, kam až je ochoten jeho nadřízený zajít, anebo se snažil zjistit, co nejvíce informací o současném stavu ve vedení Vězeňské služby ČR (dále též „VS ČR“), a to vše i v zájmu zaměstnanců, se kterými aktuální vedení zacházelo nelidsky.

K samotné podstatě věci obžalovaný dále vypovídal velice rozsáhle a jeho výpověď je možno rozdělit do několika více méně souvisejících celků.

Obžalovaný se předně vyjádřil k událostem, které časově předcházely schůzce s poškozeným na []. Uvedl, že s poškozeným se dlouhodobě znal ze služebního styku z doby, kdy jmenovaný byl ředitelem věznice, a obžalovaný ekonomickým náměstkem generálního ředitele. Poškozený, který byl po odvolání [], jmenován do funkce generálního ředitele VS ČR na první poradě v dubnu 2014 deklaroval, že jeho cílem bude obměna celého vedení VS ČR, a že lidé, kteří mají vazbu na bývalé vedení, budou muset být vyměněni, jeho dalším cílem bylo zeštíhlení aparátu generálního ředitelství. Následně skutečně poškozený začal činit kroky, které byly dle obžalovaného „personální genocidou“ bývalého vedení. Samotnému obžalovanému bylo zrušeno jeho pověření k výkonu funkce ekonomického náměstka generálního ředitele, a proto se vrátil do své předchozí pozice ředitele Vazební věznice []. Na to obžalovaný dostal na jaře 2015 zprávu, že na VS ČR přišel anonym, dle kterého je obžalovaný nemocný a vyhýbá se fyzickým testům, a že jeho zdravotní stav mu neumožňuje vykonávat funkci ředitele věznice. Obžalovaný byl následně vyzván poškozeným [] k mimořádné prověrce fyzického stavu, na kterou dokonce přijela zcela nestandardně kontrola z generálního ředitelství. Po té co obžalovaný fyzické testy splnil, dostal další písemný pokyn, aby se podrobil mimořádné lékařské prohlídce, a to u lékařky [] spolupracující s Vazební věznicí Praha – Pankrác. Rovněž tuto prověrku absolvoval úspěšně. Jednání generálního ředitele však vnímal jako šikanózní, konzultoval proto věc s [], který mu dokonce sepsal do SMS stížnost proti tomuto postupu, ale obžalovaný ji nakonec v danou dobu nepodal a prověrkám se podrobil. Následně po propuštění z vazby si stížnost proti prověrkám podal na Ministerstvo spravedlnosti, které konstatovalo, že jednání poškozeného bylo skutečně šikanózní, neboť mimořádnou fyzickou prověrku shledalo nestandardní a mimořádnou lékařskou prohlídku za nezákonnou. Proto také postoupilo věc k vyšetření Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále též „GIBS“), které dosud šetření věci neukončilo.

Obžalovaný dále široce kritizoval další kroky poškozeného v pozici generálního ředitele, a to zejména personální rozhodnutí ohledně zaměstnanců GŘ VS ČR, mimo jiné [] a dalších, a dále jmenování pana [] do funkce náměstka generálního ředitele. Dále měl za pochybné veřejné zakázky vypsané v době působení poškozeného ve funkci generálního ředitele, zejména zakázku na oděvní součásti v hodnotě asi 10 milionů Kč, zrušení právního oddělení, zavedení funkce vrchních ředitelů,

výplatu mimořádné odměny náměstkovi [REDAKCE] v době, kdy již nebyl náměstkem. Obžalovaný rovněž poukazoval na spory poškozeného s ministrem spravedlnosti [REDAKCE] a jeho náměstkem [REDAKCE]. Celkově hodnotil obžalovaný působení poškozeného ve funkci generálního ředitele velmi kriticky, a osobu poškozeného jako zcela nekompetentní k výkonu uvedené funkce.

K rozhovoru s poškozeným na [REDAKCE] pak obžalovaný uvedl, že se odehrál dne 16. 6. 2015 v rámci porady vedení GR VS ČR s ředitelem věznic, a to dle obžalovaného rozhodně až po 23:30 hod., nikoli dříve. Obžalovaný popsal průběh pracovní porady, jejíž neformální část začíná po 20:00 hod., přičemž po 22:00 hod. je obecně přípustné již odložit uniformu. Samotné setkání s poškozeným obžalovaný popsal tak, že poškozený [REDAKCE] si k němu přisedl v době, kdy seděl sám na pohovce vedle baru. Obžalovaný si po dobu rozhovoru nevšiml, že by byl někdo poblíž nich, teprve od svého obhájce se v průběhu trestního řízení dozvěděl, že část rozhovoru vyslechl ředitel [REDAKCE]. Rozhovor se pak odvíjel tak, že obžalovaný poškozenému nejprve poděkoval za odměnu, pak však rozladěně a nespokojeně kritizoval ve shora uvedeném smyslu dosavadní kroky poškozeného ve vedení VS ČR. Následně obžalovaný poškozenému sdělil, že on asi nedostane žádnou odměnu, což se projeví na jeho rentě, a navíc, že asi brzo skončí ve funkci. Poškozený po tomto sdělení otočil, a požádal obžalovaného, zda by se o něj nemohl postarat, pokud by se vrátil na pozici náměstka. Obžalovaný na to reagoval vyjádřením, že to není tak jednoduché, a že to s ním o půlnoci řešit nebude, následně mezi nimi došlo k roztržce, po které obžalovaný řekl poškozenému, ať ho nechá na pokoji, a pak se nepřiliš dobře rozešli. Obžalovaný rozhodně popřel, že by při tomto rozhovoru vznesl požadavek na poškozeného, aby jej uvedl zpět do funkce ekonomického náměstka. Nenabízel mu žádné finance za to, pokud by jej do této funkce uvedl, nemluvili o ničem, co by odůvodňovalo jeho SMS ministru spravedlnosti. Z tohoto důvodu obžalovaného velmi překvapilo, že druhý den dostal zprávu od poškozeného s nabídkou na setkání se u piva.

Obžalovaný vysvětlil, že vzhledem k druhu své práce ctí subordinaci k nadřízenému, a proto jej ani nenapadlo pozvání poškozeného odmítnout. Opakovaně obžalovaný zdůrazňoval, že všechny tři schůzky inicioval poškozený, a ten také nastoloval témata hovoru. První schůzka proběhla v restauraci [REDAKCE], bylo to posezení v hospodě u piva, při kterém poškozený objednával rychle za sebou piva a panáky tvrdého alkoholu, a obžalovaný samozřejmě neměl potuchy o tom, že je vybaven nahrávací technikou. Další dvě schůzky se odehrály v restauraci [REDAKCE] v hotelu [REDAKCE]. Obžalovaný se poškozeného na první schůzce ptal, proč se nesetkají oficiálně v pracovní době v kanceláři, když se s ním poškozený chce bavit o tom, že by se mohl vrátit na místo ekonomického náměstka, resp. náměstka pro ekonomiku a logistiku, na což poškozený odpověděl, že přes den nemá čas, a takto je to lepší. Následně bylo na třech schůzkách hovořeno o celé řadě témat. Na první schůzce poškozeného trápily hlavně mediální kampaně, jak on to nazýval, podle obžalovaného však proti němu mediální kampaň vedena nebyla, pouze byly publikovány články, které pravdivě a faktograficky dokumentovaly nesmyslné a protizákonné kroky poškozeného ve funkci generálního ředitele VS ČR. Poškozený se pořád dožadoval toho, zda obžalovaný umí nebo neumí takovou kampaň zastavit. Jelikož se k tomuto tématu pořád vracel, tak obžalovaný, aby se ho zbavil, uvedl, že žádné kampaně nikdy nebudou, pokud nebude dělat takovéto nezákonné kroky, což samozřejmě přitahuje mediální pozornost, a vycházel v této své úvaze především z toho, že spolu hovořili téměř v čase prázdnin. Obžalovaný rozhodně popřel, že by se při schůzkách v přímé souvislosti zmínil o zastavení mediální kampaně v návaznosti na své

jmenování. Na všech schůzkách byl lídrem rozhovoru poškozený ██████████, který navozoval témata, nestalo se ani jednou, že by něco poškozenému nabízel obžalovaný či že by k něčemu vyzýval, a minimálně 8x se ho poškozený ptal slovy: „Tak dostanu ty peníze, jo, dostanu ty peníze?“, na což obžalovaný odpovídal pouze: „Hm, hm“ či „Jo, jo“. Nabídka ve smyslu: „já ti dám 200.000 Kč, když mě uděláš náměstkem“ ze strany obžalovaného nikdy nezazněla. Obžalovaný dále předpokládal, že poškozený bude ze své funkce odvolán, a to již pro spory s ministrem spravedlnosti či jeho náměstkem ██████████ jakož i kvůli svým kontroverzním krokům, což bylo další téma, které spolu probírali. Následně obžalovaný od druhé schůzky věděl, že mu poškozený slibuje nereálné možnosti, neboť mu přislíbil změnu tabulkového místa pro ekonomického náměstka z civilního na příslušnické, o čemž obžalovaný věděl, že to není v jeho gesci. Věděl tedy, že mu obžalovaný při jejich rozhovorech lže, proto přistoupil na to, že takto nečestnému muži bude také lhát. Definitivně tento závěr obžalovanému potvrdila schůzka s náměstkem ██████████, s nímž se kvůli změně systematizace tohoto místa sešel na popud poškozeného, který se jej ptal, zda na náměstka nemá nějaký kontakt. Svá slova na schůzkách tedy rozhodně nemyslel vážně, v určitých pasážích rozhovoru si z poškozeného dělal legraci, neboť viděl, že poškozený nerozumí svému oboru a není schopen či ochoten prohlédnout mystifikace obžalovaného. Obžalovaný také upozorňoval, že jeho vyjádření ovlivnilo i množství alkoholu vypitého na schůzkách, přičemž také k pití ho aktivně pobízel poškozený. Naprostým nesmyslem je dle obžalovaného samozřejmě to, že by mohl ovlivňovat veřejné zakázky, přičemž obžalovaný obsírně vysvětlil, z jakých důvodů by to nebylo možné. Obžalovanému bylo také líto bývalých zaměstnanců vedení GŘ VS ČR, chtěl jim pomoci, aby se vrátili zpět, proto hovořil s poškozeným i o nich. Jediný komu obžalovaný nabízel nástup na GŘ VS ČR v dané době byla ██████████, nebylo to tak, že by u ostatních bývalých spolupracovníků došlo k tomu, že by jim nabízel návrat do funkcí. Všichni dle vyjádření obžalovaného věděli, že odvolání ██████████ z funkce generálního ředitele VS ČR bylo nezákonné, členové bývalého vedení proto chovali naději, že po určité době se budou moci vrátit zpět do svých bývalých funkcí. Obžalovaný konečně uvedl, že motivací jeho jednání při těchto schůzkách bylo to, že se chtěl vrátit na místo ekonomického náměstka, navíc chtěl pomoci řadě nešťastných lidí, kteří museli bezdůvodně odejít a neměli práci. Obžalovaný sám se pak cítil ve vztahu k těmto zaměstnancům v pozici motivátora, který se snažil udržet „bojovou náladu“, tedy dával jim naději, aby dokázali zvládat svou leckdy velmi těžkou situaci, což byl důvod, proč s nimi v danou dobu komunikoval.

Výpověď obžalovaného soud hodnotí v podstatných bodech jako zcela nevěrohodnou, a to z důvodů, které budou rozvedeny více níže. Na tomto místě chce soud jen poznamenat, že vývoj debaty obžalovaného s poškozeným na ██████████ je dle popisu obžalovaného zcela nelogický, neboť ze strany obžalovaného začíná poděkováním nadřízenému, pak následuje obsáhlá kritika nadřízeného, který se ho v předchozí době snažil všemožně zbavit, po které ho nadřízený požádá, aby se o něj podřízený postaral z pozice ekonomického náměstka, z níž ho vyhodil, ale na kterou ho chce nyní vrátit, na což má obžalovaný reagovat tím, že emotivně žádá poškozeného, aby ho nechal na pokoji. Dle názoru soudu prostě nedává žádného smyslu takovýto krkolomný vývoj rozhovoru, tím spíše emotivní výkřik za situace, kdy v rozhovoru byl do té doby verbálně agresivní v podstatě jen obžalovaný. Navíc popis prvotního rozhovoru v podání obžalovaného se vůbec neslučuje s obsahem následných tří schůzek, o jejichž obsahu měl soud možnost učinit si poměrně přesnou představu na základě dalšího dokazování. Soud přesto, že obžalovaný velice rozhodně popírá svou odpovědnost, může konstatovat, že je usvědčován z trestné činnosti řadou jiných důkazů. Soud obsah těchto důkazů a závěry z nich plynoucí níže rozvádí k jednotlivým bodům výše popsání skutkového stavu.

Nepochybné, a ze strany obžalovaného i nesporné, bylo to, že dne 16. 6. 2015 v prostorách Zotavovny Vězeňské služby ČR [REDAKCE], v průběhu neformální části porady ředitelů věznic mezi 20:00 až 24:00 hod. došlo v prostoru baru objektu zotavovny k rozhovoru obžalovaného s generálním ředitelem VS ČR [REDAKCE]. Až na časové zařazení obžalovaný, jak je výše uvedeno, tuto skutečnost nijak nerozporoval, přičemž poškozený [REDAKCE] rovněž v tomto bodě vypovídal ve shodě s výrokem rozsudku. Oba aktéři se rovněž shodli na tom, že byli oba pod vlivem alkoholu, obžalovaný patrně více, ale tato skutečnost rozhovor nijak zásadně neovlivnila. Skutečnost, že k rozhovoru obou jmenovaných na daném čase a v daném místě skutečně došlo, dále podporuje i výpověď svědka [REDAKCE], který tuto událost dle své výpovědi zaznamenal.

Obžalovanému pak za vinu bylo kladeno to, že při tomto rozhovoru s vědomím, že vůči poškozenému již v minulosti byla uveřejněna ve sdělovacích prostředcích řada negativních článků a reportáží, tomuto sdělil, že se proti jeho osobě v České televizi opětovně chystá další negativní reportáž, a později i další reportáže, které by měly gradovat a jejichž účelem je veřejné zdiskreditování osoby poškozeného coby vrcholného představitele Vězeňské služby ČR s tím, že pokud však jeho osobu vrátí na jím již dříve vykonávanou funkci ekonomického náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR, je schopen zveřejnění takových reportáží pozastavit, kdy poškozenému současně zdůraznil, že pokud jej následně v jím požadované funkci ponechá vést samostatně realizaci zakázek pro Vězeňskou službu ČR, bude z takových zakázek mít jistou provizi, přičemž dne 18. 6. 2015 skutečně byla obžalovaným avizovaná reportáž odvyšována v rámci hlavního večerního zpravodajství „Události“ na programu ČT 1. Podle obžaloby pak obžalovaný navíc tímto svým jednáním vzbudil u poškozeného důvodnou obavu o jeho společenské a profesionální postavení.

Soud k této otázce provedl dokazování především výslechy svědků, ale i důkazy listinnými. Stěžejním důkazem byla svědecká výpověď poškozeného [REDAKCE], který rozhovor s obžalovaným detailně popsal. Uvedl, že k projednávanému jednání obžalovaného vůči jeho osobě došlo během několika schůzek, přičemž při prvním setkání mu obžalovaný sdělil, že se proti němu chystá negativní reportáž, která následně byla skutečně odvyšována, a obžalovaný tenkrát také naznačil, že by uměl tyto reportáže zastavit či odklonit, a že v případě, že by ho vrátil do funkce ekonomického náměstka, tak by z toho mohl mít i nějaký prospěch, což bylo předmětem zejména prvního rozhovoru. Poškozený byl z této nabídky překvapen, bral celou věc velmi vážně, a proto seznámil s okolnostmi tohoto nátlaku ministra spravedlnosti, a následně se také obrátil na GIBS, která následně další schůzky s obžalovaným monitorovala.

Pokud jde o první kontakt, uvedl poškozený, že ten proběhl při poradě ředitelů věznic, na které se během večera poškozený kromě jiných ředitelů setkal i s obžalovaným. S ním se bavil určitě po 20:00 hod., ale ještě před půlnocí, přesněji tento rozhovor zařadit nedokáže, neboť se během večera bavil s řadou kolegů. V době rozhovoru s obžalovaným byli sami dva, poblíž nikdo jiný nebyl, a to ani ředitel [REDAKCE], jehož si poškozený nevybavuje. S poškozeným se potkali u baru, u něhož potom během rozhovoru stáli. Nejprve se bavili o pracovních věcech, pak obžalovaný nadhodil téma o reportážích, tedy že ví, že nějaké reportáže už jsou, a že jsou točeny další negativní reportáže k jeho osobě, a že by to uměl zastavit, ale pod podmínkou, že by se vrátil na pozici ekonomického náměstka, z níž byl

poškozeným odvolán, dále naznačoval, že by z toho měl i prospěch. Poškozený si již nevybavuje, zda nabídka byla přesně konkretizována hned na první schůzce, nebo na těch dalších, ale je si jist, že chápal vyjádření obžalovaného tak, že pokud by ho vrátil do funkce ekonomického náměstka, a nechal by ho pracovat, tzn., že by si nevšímal, jak se dělají zakázky apod., tedy že by to, jak se vyjádřil na jedné schůzce, fungovalo jako za [REDAKCE], tak, že by z toho měl finanční prospěch. Poškozený měl do té doby s obžalovaným dle svého mínění dobrý kolegiální vztah. Ačkoliv ho totiž pro nedůvěru odvolal z funkce ekonomického náměstka, fungoval normálně jako ředitel věznice a dostával odměny. Z tohoto důvodu byl také poškozený ze sdělení obžalovaného velmi překvapen, a to i proto, že to na něj v tu chvíli působilo tak, že reportáže vůči němu jsou skutečně cílené, a že zde je opravdu velká snaha vrátit lidi spojené s bývalým vedením do jejich funkcí, což ostatně obžalovaný rozvedl na dalších schůzkách, kde uváděl, že jím dosazení lidé mu peníze nepřinesou a jmenoval lidi, které se představoval k sobě, aby mohl zakázky manipulovat. Při tomto rozhovoru mu obžalovaný nevytýkal žádné obecné ani konkrétní kroky ve vedení GS VS ČR. Sdělení obžalovaného bral poškozený velmi vážně, jednal pro význam negativních reportáží pro jeho budoucí kariéru, ale i kvůli nabídce provize, kterou bral jako snahu o uplácení. Bylo to prostě postaveno tak, že buď se vrátí do funkce, a přestanou reportáže a bude odměna, nebo se nevrátí a reportáže pokračovat budou. Obžalovaný dále navrhl, že bychom se mohli znovu sejít a věci ještě hlouběji probrat, s čímž poškozený souhlasil, termín přesně domluven nebyl, pouze se dohodli, že se setkají v nejbližší době. Informace sdělené obžalovaným pak poškozený řešil tak, že informoval ministra [REDAKCE] v tomto smyslu, že se cítí vydírán a je mu nabízena budoucí odměna, pokud vrátí obžalovaného do funkce ekonomického náměstka GR VS ČR. Po dohodě s ministrem pak kontaktoval GIBS, a další schůzky již probíhaly po podání trestního oznámení. Časovou souvislost reportáže ČT s prvotním rozhovorem s obžalovaným si již poškozený nedokázala upamatovat.

Svědék [REDAKCE] měl zachytit útržek rozhovoru mezi poškozeným a obžalovaným a popsal jej tak, že slyšel jedinou část rozhovoru mezi obžalovaným a poškozeným, při které obžalovaný řekl poškozenému zvýšeným hlasem, ať ho nechá na pokoji. Takový rozhovor se měl dle svědka odehrát asi po 22:00 hodin v době, kdy oba aktéři stáli u baru. Skutečnost, že byl svědkem tohoto rozhovoru, si svědek údajně uvědomil až posléze, když se v tisku dočetl o tom, že byl obžalovaný vzat do vazby. Proto také tuto informaci nesdělil pracovníkům GIBS, kteří ho navštívili na jeho pracovišti, kterým navíc nevěřil, ale sdělil tento poznatek až [REDAKCE]. Svědek také uvedl, že do celé věci nechtěl vstupovat do doby, dokud byl poškozený [REDAKCE] generálním ředitelem.

Svědék [REDAKCE] v přípravném řízení k věci samotné uvedl, že byl dne 17. 6. 2015 v 15:36 hod. SMS od poškozeného [REDAKCE] požádán o schůzku, neboť na osobu poškozeného měl dle obsahu SMS být činěn nátlak, hraničící s vydíráním konkrétní osobou v souvislosti s řízením VS ČR, pokud by nevyhověl, měla být proti poškozenému vedena kampaň. Jméno měl sdělit poškozený až osobně s tím, že záležitost umí řešit, ale chce se nejprve poradit se svědkem. Svědek poškozenému odpověděl SMS zprávou a domluvili si setkání ve vinárně nedaleko bydliště svědka. O zprávě informoval svědek Nejvyššího státního zástupce, s nímž byl zrovna na schůzce a přizval ho k řešení situace. Při schůzce mu poškozený sdělil, že na pracovní poradě ředitelů věznic se k němu přitočil obžalovaný, který mu sdělil, že chce zpět do pozice ekonomického náměstka GR VS ČR s tím, že pokud se tak stane, ustane kampaň proti poškozenému a bude se mít dobře. Svědek se poškozeného dále zeptal, zda je připraven spolupracovat s orgány činnými v trestním řízení, včetně případného

nasazení techniky, s čímž bez váhání souhlasil. Svědka překvapilo jednak to, že by měla být vedena kampaň vůči poškozenému, neboť nic takového nezaznamenal, a dále i rychlost s jakou poškozený souhlasil s nasazením techniky. Každopádně však poškozeným sdělené informace považoval za vážné a informoval pražskou Vrchní státní zástupkyni. Z další výpovědi svědka dále vyplývá, že rozhodně nesouhlasil s některými kroky poškozeného ve vedení VS ČR, na druhou stranu se v danou chvíli stavěl neutrálně i k požadavkům bývalého generálního ředitele [REDAKCE] a jemu blízkých spolupracovníků.

Z listinného dokazování dále vyplývá, že v době předcházející inkriminovanému rozhovoru obžalovaného a poškozeného vyšly následující reportáže týkající se poškozeného. V období od dubna 2014 do července 2014 byla publikována nejméně jedna reportáž měsíčně popisující přinejmenším kriticky služební působení poškozeného (srov. čl. 1659-1668 spisu), konkrétně se jedná o článek [REDAKCE] kontrola objevila už dříve u [REDAKCE] vážný problém. Ten dnes řídí věznic“ publikovaná [REDAKCE] v Parlamentních listech dne 22. 4. 2014, televizní reportáže „Problémy kolem vedení Vězeňské služby“ a „Kontroly ve Vězeňské službě“ zpracované [REDAKCE] pro Českou televizi ve dnech 24. 4. 2014 a 5. 5. 2014, a článek „První krok šéfa věznic? Opravit kancelář“ a „Vězeňská služba narazila s auditem“ uveřejněný [REDAKCE] v Lidových novinách dne 27. 6. 2014. Další série reportáží týkající se působení poškozeného [REDAKCE] byly opět alespoň jednou měsíčně publikovány v období od února 2015 do června 2016 (srov. čl. 1668-1681), a to další články [REDAKCE] „Vězeňská služba narazila s auditem“, „Podivný výběr vězeňských šéfů“ a „Zrušil cestu na pokyn Válkové, stát zaplatil“ publikované v Lidových novinách dne 17. 2. 2015, 5. 3. 2015 a 23. 3. 2015; reportáže v České televizi „Plat odvolaného šéfa Vězeňské služby“ a „Cena za právníky Vězeňské služby ČR“ uveřejněné [REDAKCE] dne 9. 4. 2015 a 24. 4. 2015, dále články „Odvážná úřednice stopla platbu bonusu“ a „Vězeňská služba asi opět ztratí šéfa“ uveřejněné [REDAKCE] dne 16. 5. 2016 a 15. 6. 2015 v Lidových novinách, a konečně pak další reportáž [REDAKCE] ze dne 18. 6. 2015 s názvem „Spory ve vedení věznic“, a články „Spor ve vězeňské službě: Odmítli proplatit nezákonné odstoupné a skončili“ (zveřejněný na webu CT24.cz dne 18. 6. 2015) a „Nezákonné odstoupné ve Vězeňské službě? Věc šetří ministerstvo spravedlnosti“ (zveřejněný na webu Lidovky.cz dne 19. 6. 2015). Poslední reportáž k problematice VS ČR ve sledovaném období (tedy do vzetí obžalovaného do vazby) ze dne 29. 6. zpracovaná [REDAKCE] pro Českou televizi dne 29. 6. 2016 s názvem „Odvolání exšéfa věznic“ (viz čl. 1682-1683 spisu) se již netýká vůbec poškozeného, ale toliko předchozího generálního ředitele [REDAKCE]. Jakkoli není úkolem soudu v dané věci hodnotit zaměření jednotlivých mediálních výstupů, je nutno konstatovat, že minimálně časově zcela první článek ze dne 22. 4. 2014 o problému se zajištěním lékařské péče ve Věznici [REDAKCE] v době ředitelování poškozeného ve svém vyznění koliduje se závěry České lékařské komory ze dne 16. 4. 2015 (srov. čl. 1692-1693 spisu). Rozsáhlá archivace článků týkajících se VS ČR byla zajištěna při domovní prohlídce u obžalovaného (viz čl. 1499-1507 spisu), což ale obžalovaný vcelku logicky vysvětlil obecným zájmem o problematiku vězeňství.

Další částí skutkové věty popisující jednání obžalovaného bylo obvinění, že obžalovaný následně dne 18. 6. 2015 v provozovně [REDAKCE] restaurát [REDAKCE] na adrese [REDAKCE] a poté i ve dnech 14. 7. 2015 a 28. 7. 2015 v provozovně Restaurant [REDAKCE] v prostorách hotelu [REDAKCE] na adrese [REDAKCE] při osobních schůzkách s poškozeným tomuto upřesnil, že graduující tendenční reportáže namířené vůči jeho osobě budou prozatímně na dobu

3 měsíců pozastaveny, avšak za té podmínky, že k 1. 9. 2015 bude poškozeným jmenován na dříve již vykonávanou a jím požadovanou funkci ekonomického náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR, když pro potřeby následného ovlivňování resortních zakázek si současně po poškozeném vymínil dosazení svých lidí na funkce spojené s rozhodováním o zakázkách a současně poškozenému nabídl a upřesnil, že pokud si uměle nadhodnocovaných zakázek pro Vězeňskou službu ČR nebude všímat, obdrží každý měsíc průběžně provizi ve výši nejméně 100 tis. Kč a v případě zvláště výnosných zakázek mohou být jeho pravidelné měsíční provize úměrně navyšovány, přičemž poškozenému dále upřesnil, že pokud dodrží dohodu, tak první tzv. "dárek" ve výši 200 tis. Kč mu osobně doručí v hotovosti již dne 20. 12. 2015.

Obžalovaný, jak je uvedeno výše, poukazoval i v tomto směru na účelovost jednání poškozeného při těchto rozhovorech. Poškozený [REDAKCE] popsal průběh schůzek tak, že je vždy inicioval obžalovaný, jelikož právě on se chtěl vrátit na pozici ekonomického náměstka, nicméně místo a čas nechával obžalovaný na poškozeném, neboť vždy řekl, že poškozený má málo času, ať tedy poškozený určí místo a čas schůzky a obžalovaný se mu přizpůsobí. Na schůzkách, které se odehrávaly v restauracích, vždy pili alkohol, ale množství požitého alkoholu nemělo na obsah rozhovorů vliv. Poškozený si nebyl schopen zcela konkrétně vzpomenout, co na jednotlivých schůzkách při rozhovoru zaznělo, a odkazoval v tomto smyslu na pořízené záznamy. Obecně shrnul obsah schůzek tak, že obžalovaný během nich pokračoval ve stejném druhu nabídek, jako při prvním rozhovoru. Uvedl konkrétně, že pokud by se do této pozice vrátil k 1. 9., tak by mu v prosinci (zřejmě sdělil i konkrétní datum) v hotovosti předal 200.000 Kč jako první dárek, a že ta suma, pokud by ho nechal dělat věci bez kontroly, by se mohla pohybovat kolem 100.000 Kč měsíčně. Dopodrobna také poškozenému vysvětlil, z čeho by chtěl získat případné provize, pokud by se vrátil na místo ekonomického náměstka, neboť se o to poškozený pochopitelně zajímal, v této souvislosti poškozenému sdělil, že to nemůže dělat sám, že potřebuje tým lidí, a také mu během jedné schůzky předal jmenný seznam s popisem toho, co který konkrétní člověk umí. Konkrétně si poškozený vybavil jména bývalého ředitele informatiky [REDAKCE], který umí vše kolem IT a má kontakty na firmy, s nimiž je VS ČR ve smluvním vztahu, pana [REDAKCE], který už nějaké věci v minulosti dělal, pana [REDAKCE] paní [REDAKCE] která měla podepsat každou fakturu, která se jí dá, a pana [REDAKCE], který umí zařídit vše kolem kuchyňských technologií a oblečení. Hlavní zisk viděl obžalovaný v servisních službách, které se dají nastavit tak, že pak přináší dlouhodobý zisk. Poškozený bral tyto informace naprosto vážně, neboť ze své pozice zjistil, že řada minulých zakázek organizovaných bývalým vedením VS ČR byla předražená, a k podobnému závěru dospěl i NKÚ. Všechno to tedy znělo věrohodně, poškozený neměl důvodu obžalovanému nevěřit. Praktický problém s požadavkem na jmenování obžalovaného do funkce ekonomického náměstka však byl ten, že místo bylo v danou chvíli civilní, a obžalovaný byl ve služebním poměru. Poškozený potvrdil, že se obžalovaný také zmiňoval o schůzce s náměstkem ministra spravedlnosti [REDAKCE], ale co bylo předmětem té schůzky, si poškozený již nevybavil. Na první schůzce po rozhovoru na [REDAKCE] obžalovaný také uvedl, že zajistil, že o poškozeném teď tři měsíce nebude žádná negativní reportáž, ale musí ho vrátit do té pozice, jelikož pokud se tak nestane, bude diskreditace pokračovat. V této souvislosti také obžalovaný na schůzkách několikrát zmínil jméno bývalého náměstka ministra spravedlnosti [REDAKCE]. Dále také poškozený potvrdil, že v danou dobu byly kromě osobních kontaktů s obžalovaným také v telefonickém styku.

Protokol o ohledání věci - mobilního telefonu (viz čl. 1707-1721 spisu), dále dokládá sjednávání prvních dvou schůzek mezi obžalovaným a poškozeným, přičemž první SMS zaslal poškozený obžalovanému dne 17. 6. 2015 v 15:49 s dotazem, zda nechce jít zítra na pivo, což obžalovaný obratem potvrzuje s dotazem kde a v kolik bude sraz. Následuje pak oboustranná komunikace vyjasňující tyto otázky se závěrem, že na návrh poškozeného se schůzka uskuteční v 18:30 v restauraci [REDAKCE]. Podobně poslal dne 2. 7. 2015 v 12:59 poškozený SMS ve znění: „Ahoj [REDAKCE], vse jde jak jsme se bavili, navrhuji tedy potkat se někdy po 13.7. [REDAKCE]“. Obžalovaný v odpovědi se schůzkou souhlasí, potvrzuje, že to vidí stejně jako poškozený. Po opět oboustranné komunikaci vyjasňující kde a v kolik se schůzka uskutečnění, vznikne dohoda na návrhu poškozeného na schůzce v 18:00 v restauraci [REDAKCE]. Dne 17. 7. 2015, tedy po druhé schůzce, obžalovaný sděluje poškozenému, že bude ve 2. půlce týdne již připraven na další jednání a bude mít na papíře návrh na lidi a kompetence, jak se dohodli, na což poškozený odpovídá v tom smyslu, že se setkají po 27. 7. 2015. Sjednání další schůzky pak zachycuje další SMS ze dne 28. 7. 2015 vyhodnocená soudem níže.

Důkazy, které důkladně mapují skutečný průběh schůzek, jsou především **prostorové záznamy jednotlivých schůzek a záznamy telekomunikačního provozu telefonního čísla obžalovaného**. K procesní použitelnosti těchto důkazů soud konstatuje s ohledem na to, že odposlechy byly povolovány Okresním soudem v Českých Budějovicích a s přihlédnutím k obsahu nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/14, že má tyto důkazy za opatřené zákonným způsobem, neboť jednak k povolení uvedených odposlechů došlo ještě před vydáním nálezu zcela v souladu s ustanovením § 26 trestního řádu (který navíc ani není výrokovou částí nálezu nijak dotčen¹), a v souladu s odst. 120 citovaného nálezu lze dovodit, že ústavně konformní výklad napadených ustanovení předmětné vyhlášky (sic!), nemá bez dalšího dopad na následné hodnocení trestních řízení, v nichž byla napadená ustanovení aplikována. Mimoto je soud toho názoru, že pokud příslušný státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, navrhl povolení shora uvedených procesních úkonů z pochopitelných procesně ekonomických důvodů právě Okresnímu soudu v Českých Budějovicích, nelze v jeho postupu spatřovat jakékoliv prvky libovůle, která by měla krátit práva obžalovaného. V souvislosti se shora uvedenými důkazy pak byl významným důkazním prostředkem rovněž **znalecký posudek z oboru kriminalistika, specializace fonoskopie vypracovaný [REDAKCE]** který jednak přispěl ke zvýšení srozumitelnosti prostorových odposlechů a jednak obsahuje znalcem pořízený přepis záznamů všech tří schůzek, a díky němuž tedy soud mohl vyhodnotit prostorové odposlechy ve větší komplexnosti.

Pokud jde o **první schůzku uskutečněnou dne 18. 6. 2015 v restauraci [REDAKCE]** má soud k dispozici toliko **záznam** v rozsahu přibližně 1:45 hod. pořízený poškozeným [REDAKCE], jehož kvalita je ze všech zaznamenaných schůzek zdaleka nejnižší. Záznam je z velké části nesrozumitelný, a to i pro znalce, jak vyplývá ze znaleckého posudku [REDAKCE], nicméně díky kombinaci znaleckého posudku a poslechu záznamu si lze u podstatné části nahrávky dle názoru soudu v kontextu se svědeckou výpovědí poškozeného [REDAKCE] učinit poměrně přesnou představu o tom, jakým způsobem rozhovor mezi oběma jeho aktéry probíhal a čeho se týkal.

¹ Srov. k tomu disentanční stanovisko soudců Jana Musila, Vladimíra Sládečka a Radovana Suchánka (zejm. odst. 29) k cit. nálezu.

Relevantní rozhovor fakticky začíná poškozený [REDAKCE], který zjevně navazoval na předchozí rozhovor jmenovaných, jelikož na mezi časem záznamu 16:15 - 16:20 uvozuje rozhovor tím, že sděluje obžalovanému „já jsem přemýšlel vid', vo čem jsme se bavili, (...) měls úplnou pravdu s tou Českou televizí, (...) cos mně říkal, hned druhý den Česká televize udělala“, čemuž obžalovaný přitakává. Dle názoru soudu zde poškozený zjevně navazuje na reportáž České televize popsanou výše. Rozhovor se v dalších minutách odvíjí tak, že poškozený popisuje své zkušenosti s médii a vysvětluje přitékajícímu obžalovanému, proč reportáže vnímá jako tendenční a sílicí. V čase záznamu 16:26 – 16:31 obžalovaný nejprve znovu přitakává k jeho dojmu o sílicích reportážích poznámkou, že gradace je schválně směřována do konce června 2015 (kdy se blížilo rozhodnutí ministra spravedlnosti o rozkladu předchozího generálního ředitele) a výslovně označuje reportáže rovněž za tendenční. Následně iniciativu v rozhovoru přebírá dle názoru soudu obžalovaný, který poškozenému vysvětluje techniky zacházení s médii tak, že v případě zájmu o zajištění pozitivních zpráv v médiích je třeba z vysokého platu státního funkcionáře oddělit částku asi 20.000 – 30.000 Kč měsíčně, a tu pravidelně dávat spřízněnému novináři, který takovou službu zajistí. Obžalovaný opakovaně zmiňuje, že takovýmto způsobem postupoval v minulosti náměstek ministra spravedlnosti [REDAKCE], zatímco generální ředitel VS ČR [REDAKCE] takto nebyl ochoten jednat. Následně se rozhovor odehrává v modelu, kdy si poškozený stěžuje na reportáže zaměřené proti jeho osobě, zatímco obžalovaný předává zkušenosti [REDAKCE] ze spolupráce s médii a popisuje vztahy mezi tehdejším náměstkem [REDAKCE] a předchozím generálním ředitelem [REDAKCE]. Po přibližně tři čtvrtě hodině rozhovoru v čase záznamu 16:56 – 17:01 opět zjevně poškozený navazuje na prvotní rozhovor na [REDAKCE] slovy: „já teď přemýšlím, tys právě minule říkal, že bys to ode mě nějakým způsobem tyhle moh reportáže odstínit, jo, já se prostě chci bavit jako o tom, co by se dalo dělat, a tak jo“, načež obžalovaný odpovídá: „Jak říkám, nemůžu ručit za [REDAKCE], [REDAKCE] ten se s nim sejde, jo, ale dalo by se promluvit s [REDAKCE] jo, protože oni samozřejmě mají připravenou nebo [REDAKCE] už na tom pracuje, aby od září začala masáž toho ministra, že jo, že to udělal špatně“. Na to rozhovor pokračuje stejně jako dosud, obžalovaný popisuje zkušenosti se známými novináři a hodnotí vztah jmenovaného náměstka ministra spravedlnosti a [REDAKCE].

Po více než hodině rozhovoru se jeho předmět mění, neboť rozhovor se přestane točit kolem mediálních výstupů, ale zaměří se na veřejné zakázky vypisované v minulosti VS ČR. Tato část je ale ještě méně srozumitelná než předchozí pasáž, a to i ohledně obsahového rozlišení, kdo zrovna na nahrávce mluví. S ohledem na obsah následujících schůzek lze ale dovodit, že je to pravděpodobně spíše obžalovaný, kdo popisuje určité minulé machinace při veřejných zakázkách VS ČR, přičemž jsou zmiňovány i konkrétní lidé a částky, jakož i způsob, jakým je možné je provozovat, a kdy nikoliv. A je to dle názoru soudu obžalovaný, kdo se v čase záznamu 17:36 – 17:41 obrací na poškozeného s otázkou: „Ty chceš dělat nějaký projekty?“. Poškozený na to odpovídá, že pokud do toho půjdou, musí vědět, že „ty věci“ budou fungovat. Obžalovaný na to reaguje: „na to potřebujeme celou řadu lidí, protože ve dvou to nezařídíme“, a dále specifikuje, jací lidé jsou zapotřebí, jaké jsou rozpočtové požadavky, zmiňuje opět minulé zkušenosti (např. jak pro náměstka [REDAKCE] sháněl nože, pro [REDAKCE] košile pro rodinu, pro [REDAKCE] a jeho bratra zimní boty do lesa) a dotazuje se na konkrétní plány investic poškozeného. Klíčová pasáž rozhovoru pak začíná v čase záznamu 17:56 a pokračuje až do 18:21. Je to opět poškozený [REDAKCE], kdo nastolí prvotní otázku. Opět si chce vyjasnit, že pokud by se vrátil obžalovaný „na tu pozici“, byl by schopen odstínit reportáže, za druhou věc označuje realizaci projektu, načež se ptá: „...na kolik pro mě by to bylo zajímavý?“. Obžalovaný opáčí, zda má poškozený nějakou hranici, „od kolika by to pro

něj bylo zajímavé“. Poškozený chce znát konkrétní číslo, avšak obžalovaný nechce být příliš konkrétní a uvádí: „určitě [redacted] musíš vědět, že to nemůže, že se vrátím a za třicet dní to bude fungovat, já na to potřebuju nějaký lidi.“. Nakonec však poškozený specifikuje, zda se baví o určité částce (jejíž výše není srozumitelná) za rok, nebo o „pětistovce za půl roku“, a obžalovaný odpovídá: „To druhý.“. Poškozený se pak ještě ujišťuje: „to znamená, že ve chvíli, kdy budeš v téhle funkci..., já vydržím rok, tak mám milion?“, čemuž obžalovaný přitaká. Poškozený v dalším rozhovoru tento příslib kvituje a obžalovaný následně zmiňuje další podmínky přísunu takové částky, především personální zabezpečení, naprostou důvěru poškozeného a zdůrazňuje význam servisních smluv, což odůvodňuje určitými detaily, které mají objasnit snadnější získávání určitých částek z těchto projektů. Následně spolu probírají zamýšlené projekty poškozeného (speciální jednotka), a obžalovaný prosazuje zaměřit se spíše na modernizaci operačních středisek některých věznic. Na závěr rozhovoru si pak obžalovaný a poškozený sjednávají další schůzku asi za 14 dní.

Zdaleka nejrozsáhlejší a zároveň i nejsrozumitelnější je záznam druhé schůzky, která se uskutečnila 14. 7. 2015 v restauraci [redacted] hotelu [redacted], jenž trvá asi 4:20 hod. V tomto případě se v rozhovoru objevuje řada témat, která byla probírána již při minulé schůzce, a zároveň též jména osob, která jsou podrobně probírána také na třetí schůzce.

Ve vztahu k věci podstatná témata v tomto případě otevírá obžalovaný, jenž se v návaznosti na negativní rozhodnutí ministra spravedlnosti z počátku července 2015 o rozkladu odvolaného [redacted] dotazuje poškozeného, zda v tomto směru nějak kooperoval s ministrem a kritizuje způsob rozhodnutí ministra, který dle názoru obžalovaného jednak může způsobit předřazení vyřizování žaloby odvolaného generálního ředitele a jednak blokuje platový postup poškozeného. V této souvislosti se pak poškozený obžalovaného dotazuje, zda [redacted] chystá nějaký postup proti ministrovi, což obžalovaný potvrzuje. Obžalovaný také v této souvislosti dále v čase záznamu 16:15 – 16:20 uvádí: „Jinak teda, na nějakou dobu, třeba tři měsíce, nebudou žádné články proti tobě jo!“, a upozorňuje poškozeného, že [redacted] by mu nikdy nepřiznal, že za články proti němu stojí. Dále také obžalovaný uvádí: „já sem mu to nastínil, prostě tu strategii do budoucna, (...) a že by prostě minimálně do konce září měly ustát útoky prostě na tebe nebo na vězeňskou, (...) von má na to stejnej názor“. Zároveň pak obžalovaný poškozeného upozorňuje na to, že nějaký článek od novináře, na něhož nemá vliv, vyjít může. Poškozený toto vyjádření obžalovaného kvituje slovy: „já vidím, že plníš tu dohodu, co jsme si řekli jo, protože tenkrát jsme se bavili, že vlastně pokud by ses vrátil na tu pozici, tak tyhle útoky proti ustanou jo, víš co, mně to strašně komplikovalo život jo...“.²

Následně obžalovaný posunuje rozhovor tím směrem, že při minulé schůzce probírali otázku toho, že zamýšlená pozice, na níž se má obžalovaný vrátit, by se změnila z civilního místa na místo pro příslušníka ve služebním poměru, jímž byl aktuálně obžalovaný, mimo jiné výhodu tohoto uspořádání obžalovaný poškozenému vysvětluje tím, že mu umožňuje vrátit ho snadno opět na místo ředitele věznice. Obžalovaný jednoznačně konstatuje, že nechce „žádný boční vstup“ kvůli dlouhodobosti zamýšlené práce. Další klíčová pasáž rozhovoru je pak zaznamenána v čase 16:20 – 16:25. Obžalovaný uvozuje nové téma tím, že se věnoval od minulé schůzky přemýšlení a hlubší analýze s tím, že velmi záleží na týmu lidí, protože, pokud by se vrátil pouze obžalovaný, neznamenalo by to nic. Dále tento závěr osvětluje

² Znovu ve stejném duchu v čase záznamu 19:15 – 19:20.

těmito slovy: „vězeňská by neměla být nějaká perníková chaloupka, aby si tam kdejaký cizák loupil něco jo. Takže prostě pracuju pro tebe a všichni ostatní mají smůlu, pokud ty něco nepovolíš jo, já to prostě vidím takhle brutálně jo, protože výtok informací jako prase prostě jo, jedna skupina (...), třetí skupina, prostě ty (...) ani nekontroluješ jim pohyb, nevíš, co si domlouvají, a to si prostě myslím, že tady radikálně by mělo to ustat, jo. (...) Jak to budeš mít pevně v ruce, taka samozřejmě porostou nějaký ty možnosti nebo zvyšuje se manévrovací prostor. Prostě něco nevyjde, tak máme tři jiný věci, prostě další věci můžeme dělat poctivě, abysme jako mohli všem ukazovat, jak to děláme poctivě jo, a né, že máme tři věci, že támhle dělají pět, támhle štíry jo. A pak je taky nějaká koncentrace, kdo co podepisuje (...), jakoby bych nechtěl podepisovat nějaký věci, který mi neseděj třeba jako, pokud se někdo nedomluvíme jo, protože když něco podepíšu, tak si to může vyšetřovat, kdo chce, a vůbec na nic nepřijde jo, tak jako se za celý život nikdy na nic nepřišlo, jako jo.“³ Když mu pak poškozený dává za pravdu, že mu nikdy nic nebylo prokázáno, tvrdí obžalovaný: „Jo, znovu jenom opakuju, chce to bejt skromnej, trpělivej prostě, nebejt nenasyta jako jo.“⁴ Následně je pak mezi obžalovaným řešeno, kolik lidí by z GŘ VS ČR mělo být odvoláno, kolik přijato, jakož i to, jaká by měla být použita organizační struktura. Obžalovaný v rámci rozhovoru na žádost poškozeného, aby nastínil, jak to má vymyšleno svojí představou, rovněž uvádí, že „když dohoda bude (...), já ti pak přinesu na papíře, aby ses na to mohl podívat“.

V čase záznamu 16:40 – 16:45 poškozený deklaruje, že pokud by slíbená částka platila, tak je ochoten udělat řadu kroků, aby domluvený systém fungoval. Na to obžalovaný uvádí: „Tak já to vezmu, abysme to, zopakuju prostě, je tři měsíce rozjezd, a pak začíná sto každéj měsíc.“. Poškozený se ujišťuje, zda skutečně stovku, dále výslovně i sto tisíc každý měsíc, a obžalovaný jej ujišťuje, že je to provize minimální. V čase záznamu 16:45 – 16:50 utvrzuje obžalovaného v tom, že je schopen daný slib splnit a garantuje poškozenému „prostě dvacátýho prosince ti prostě přinesu, prostě dvě stě tisíc, prostě to tady prostě řeknu, tak ti je přinesu“. K této nabídce se poškozený zjevně vrací v čase záznamu 18:30 – 18:35 úslovím: „Takže teoreticky by mohly být pěkné Vánoce.“, což obžalovaný potvrzuje: „Hmmm.... Teoreticky jasně. Když ustojíš řev těch nespokojených.“. Poškozený pak znovu nadhazuje téma jeho odměny v čase záznamu 19:00 – 19:05 dotazy, zda by tedy platil onen minimální bonus, míněno, že obdrží 20. 12. částku 200.000 Kč, a následně minimálně dalších 100.000 Kč měsíčně s případným navýšením, pokud se podaří realizovat zamýšlené zakázky. Obžalovaný tuto nabídku opakovaně slibuje s tím, že je to naprosto nulová varianta, 20. 12. poškozenému v hotovosti přinese 200.000 Kč, a odsouhlasí i další částky s tím, že mu poškozený může věřit, a to i kvůli ujištění: „když se začne něco vyšetřovat, nikdo nic neví, ty s tím nemáš nic společného, ty firmy nevědí, oni nic neřeknou.“, „nikdo neví, ke komu to de. Do smrti seš stoprocentně krytej.“. V čase záznamu 19:30 – 19:35, 19:35 – 19:40 a 19:50 – 19:55, 19:55 – 20:00 poškozený opakovaně komentuje vývoj rozhovoru tím, že si věrohodnost tvrzení obžalovaného a fungování nastaveného systému, který započne ustanovením obžalovaného do funkce k 1. 9. 20015 a ponecháním volné ruky obžalovanému, ověří 20. prosince (ve třetím případě se objeví patrně v důsledku přeřeknutí datum 10. 12), přičemž obžalovaný ho v tom utvrzuje kromě slovních ujištění (i v tom smyslu, že mohl mít 100.000 Kč měsíčně již od července 2014, pokud by ho předtím ponechal ve funkci) i podáním ruky.

³ Citované myšlenky pak obžalovaný ještě opakuje např. v čase záznamu 16:35 – 16:40.

⁴ Srov. čas záznamu 19:55 – 20:00, kde obžalovaný osvětluje, že uvedená „skromnost“, znamená brát si 1 – 3 %, v žádném případě např. 10 % ceny zakázky.

Dalším častým tématem rozhovoru jsou pak možnosti, kde by bylo možné získat potřebné finanční prostředky z rozpočtu vězeňské služby. V následujících pasážích jsou tak rozebírány různé projekty VS ČR, které byly v minulosti realizovány, nebo jejichž realizace přichází v úvahu. Obžalovaný se negativně staví k možnosti starat se o evropské fondy, s nimiž je těžká práce, a uvádí jako příklad realizaci projektů v [REDAKCE] [REDAKCE] i či [REDAKCE] vysvětluje, proč se projekty nepodařily, vyvrací představu, že by z nich dalo „vylejt“ třeba pět milionů, maximálně jeden milion. Později (od času záznamu 17:05) se obžalovaný v podobném duchu vyzptává poškozeného na jeho postoj ke zdravotním službám a vysvětluje výhody této oblasti nákladností zdravotních přístrojů a výhodnosti jejich havárií. Dále obžalovaný osvětluje možnosti pronájmu vily, kterou však již GŘ VS ČR nemá v majetku, servisních služeb, resortních zotavoven (pokud by poškozený vyměnil jejich ředitele, mohlo by mu to přinést až dalších 400.00 Kč), opět vždy v tom smyslu, jak se z takových projektů dají nelegálně získat finanční prostředky, a to zejména pokud poškozený nechá obžalovaného určité oblasti „ovládnout“⁵. V podobných souvislostech se pak poškozený dotazuje na stav veřejné soutěže vyhlášené obžalovaným ve věznici v [REDAKCE] která se týkala nového operačního střediska. V čase záznamu 19:25 začíná pasáž rozhovoru, kterou obžalovaný uvozuje tím, že by měl na poškozeného „malou prosbu“, která se týká výběru nového operátora ministerstvem spravedlnosti, přičemž obžalovaný požaduje, aby ve výběrové komisi místo paní [REDAKCE] zasedal technik [REDAKCE]. Pokud by pak zakázku vyhrála společnost [REDAKCE], mělo by to pro obžalovaného znamenat možnost užívání lóže v Sazka Aréně, což poškozený odmítá s tím, že má zájem jen o peníze. Obžalovaný v čase záznamu 17:15 – 17:20 také zavádí řeč na to, že v listopadu je dobré vybavit generálního ředitele dobrými propagačními předměty, čímž se na jedné straně zájmovým lidem může darovat pěkný dárek, a zároveň z toho plyne i zakázka. Jako příklad pak obžalovaný uvádí nože, a také se v této souvislosti dotazuje poškozeného, na to zda má dostatečně kvalitní šavli. Na narážku poškozeného (patrně na jeho odměnu), pak obžalovaný opakuje také možnost výměny zájmových listin ve spisové službě.

V průběhu rozhovoru obžalovaný také testuje jména jednotlivých osob, které by chtěl vrátit na jejich pozice. S ohledem na to, že takřka shodná jména [REDAKCE] [REDAKCE]), jsou detailně rozebírána na třetí schůzce, na tomto místě soud k nim další podrobnosti neuvádí. Řešena je poměrně rozsáhle i možnost návratu [REDAKCE] na GŘ VS ČR či možnost jeho jiného uplatnění. Podobně se pak obžalovaný poškozeného opakovaně dotazuje na jména stávajících zaměstnanců GŘ VS ČR v tom smyslu, zda by byl poškozený ochoten je propustit [REDAKCE]), a vyzptává se na záměr poškozeného ohledně speciálních jednotek.

Obžalovaný rovněž v různých pasážích rozhovoru vcelku komplexně vysvětluje, jak bude zajištěna loajalita zaměstnanců, které chce dosadit do jednotlivých funkcí. Za situace, kdy nelze „konkurovat platy“ se jedná se o systém různých legálních benefitů (lóže při hokejových zápasech, oblečení jako např. myslivecké uniformy, letenky, nože, doporučení vysoce postavených manažerů). Obžalovaný v této souvislosti také výslovně v čase záznamu 17:05 – 17:10 uvádí: „nebylo to, že bysme tady rejžovali nějaký peníze, jo, ale prostě někomu sem dal nějakou letenku, já sem to sám nečerpal.“. Kvůli těmto výhodám podřízení zaměstnanci přesně splní zadané úkoly, aniž by se zabývali jejich legálností.

⁵ Srov. též čas záznamu 20:00 – 20:05, kde obžalovaný deklaruje zájem zejména o ovládnutí informatiky a zdravotní služby.

V čase záznamu 19:00 – 19:05 obžalovaný slibuje, že do příštího pátku přinese na papíře radikální personální změny a uvádí, že poškozenému ještě zavolá, protože by byl rád, aby se sešli znovu.

Pokud jde o výše zmíněnou otázku propagačních předmětů, dokresluje výše uvedené vyjádření obžalovaného skutečnost, že u obžalovaného bylo při **domovní prohlídce** nalezeno 8 kusů krabic s dárkovými noži Vězeňské služby (viz čl. 948 spisu), jejichž hodnota dle **stanoviska Vězeňské služby ČR** k zajištěným propagačním materiálům (viz čl. 1127-1172 spisu) přesahuje částku 200.000 Kč. Obžalovaný k této věci uvedl, že mu je svěřil při ukončení pracovního poměru kolega ■■■■■, aby se neztratily, načež je obžalovaný při přesunu ze své původní kanceláře náměstka do kanceláře ředitele v ■■■■■ omylem ponechal ve svém bytě. Přitom podle zmíněného stanoviska VS ČR byly vydány do užívání skutečně toliko ■■■■■, obžalovanému vydány nebyly, zároveň však VS ČR tyto předměty de facto nechybí, neboť po vydání ■■■■■ není možné jejich pohyb kontrolovat a neupravuje je žádný vnitřní předpis, v dispozici obžalovaného tak mohly bez povšimnutí zůstat i nadále.

Po této druhé schůzce byla zachycena dle **záznamů o telekomunikačním provozu** následující komunikace (srov. čl. 592 – 597 spisu). První zaznamenaný kontakt pochází z **22. 7. 2015**, kdy osoba jménem ■■■■■ (dle vyjádření obžalovaného svědek ■■■■■ píše obžalovanému SMS: „Ahoj ■■■■■ jdu do toho s tebou. Nástup doladím po rozhovoru se zamestnavatelem. ■■■■■“. Rovněž dne **22. 7. 2015** volá obžalovaný svědku ■■■■■ a domlouvají se podle možnosti skončení dosavadní zaměstnání svědka na nástupu do nové práce k obžalovanému v září či říjnu. Obdobné skutečnosti pak obžalovaný rovněž dne **22. 7. 2015** rozebírá v telefonátu s ■■■■■, která se ujišťuje, že by mohla nastoupit k **1. 9. 2015**, aby případně mohla činit kroky k rozvázání pracovního poměru v dosavadním zaměstnání a výpovědi z nájmu bytu. Obžalovaný jí sděluje, že by jí měl možnost zaměstnání potvrdit do 14 dnů. Téhož dne si obžalovanému ještě píše SMS ■■■■■, ale pouze obecným smyslu, a rovněž toliko obecně obžalovaný telefonuje s ■■■■■ o poměrech na GR VS ČR. SMS ze dne **22. 7. 2015** se na nové informace obžalovaného dotazuje svědek ■■■■■, jemuž obžalovaný odpovídá, že v danou chvíli je vyčkávací doba. ■■■■■ obžalovanému dále píše „*Ja vim v taktice a prosazovani cilu jsi nastesti extratřída!!! Drzim palce a když budeš něco potřebovat, tak se ozvi! Zavisi na tom skoro cele GR.*“ a také „*Uz nesmime delat chyby spocivajici v prilis mekkem pristupu k tem nejvetsim zmr dum a v podceneni některých problemu, informaci a signalu. Ani nevis, jak se budu na 1. 9. tesit!*“, což obžalovaný potěšeně oceňuje. Svědek ■■■■■ nato obžalovanému píše „*Hlavne na ksichty některých lidi, az zjistí, ze jsme zpet! Co se tyce lidi na OI, tech původních, mam uz drive listene, ze nas podpori.*“, na což odpovídá obžalovaný mj. „*Tohle je nase mozna posledni sance na posun kupredu. A ja hodlam tuto sancí pevne uchopit. Tvrde!*“ ■■■■■ pak opáčí „*Ano, sancí je strasne malo. Porad ale doufam v navrat GR, preci jen se mi bude dychat lepe.*“ Dne **23. 7. 2015** proběhla SMS komunikace mezi poškozeným, který navrhuje se znovu setkat dne **28. 7. 2015** v 18:00 hodin na stejném místě jako dne **14. 7. 2015**, což obžalovaný potvrzuje. Dne **24. 7. 2015** je obžalovaný informován svědkem ■■■■■, že podal výpověď, ale kvůli výpovědní době může nastoupit až **1. 10. 2015**, o čemž spolu následně rovněž telefonují.

Svědka ■■■■■ v přípravném řízení (viz čl. 503n spisu) uvedl, že obžalovaného zná asi 3-4 roky, od té doby, kdy jím byl požádán, aby pracoval jako vězeňský lékař

v [REDAKCE]. Na komunikaci s obžalovaným prostřednictvím telefonu v rozhodné si nevzpomněl, nevěděl, že se obžalovaný scházel s poškozeným kvůli návratu na GŘ VS ČR, a nedovedl se vyjádřit k seznamu vypracovanému obžalovaným. Pokud pak byl konfrontován s nahrávkami zaznamenaných telefonních rozhovorů, uvedl, že se jednalo o nabídku práce vězeňského lékaře v [REDAKCE], ale nevěděl ji, kdy měl nastoupit.

Svědkyňě [REDAKCE] v přípravném řízení (viz čl. 378n spisu) v souladu s obsahem zaznamenaného telekomunikační provozu popsala svá jednání s obžalovaným o jejím zaměstnání, o němž si původně myslela, že bude lokalizováno v [REDAKCE]. Obžalovaného předtím neznala, poprvé s ním byla v kontaktu, když neúspěšně absolvovala výběrové řízení na místo asistentky ředitele Věznice v [REDAKCE]. Následně s ní však obžalovaný jednal o pozici asistentky náměstka generálního ředitele VS ČR v Praze od 1. 9. 2015. Svědkyně rovněž popsala důvody, proč hledala v danou dobu nové zaměstnání, a jaké kroky činila v souvislosti s nástupem na danou pozici od 1. 9. 2015, o čemž byla obžalovaným ujištěna. Výpověď svědkyně pak potvrzuje **e-mailová komunikace jmenované s obžalovaným a korespondence s VS ČR** (viz čl. 388 - 392 spisu).

Svědka [REDAKCE] při výpovědi v hlavním líčení uvedl, že je dobrým přítelem obžalovaného. Rovněž uvedl, že aktuálně byl přijat na svou bývalou pozici generálním ředitelem [REDAKCE] [REDAKCE]. K předmětným jednáním si původně příliš podrobností nevybavil, popisoval však rozsáhle tehdejší poměry na GŘ VS ČR a dopad kroků vedení dosazeného poškozeným [REDAKCE] na jeho osobu. Svědek dále potvrdil, že v rozhodnou dobu byl v kontaktu s obžalovaným a chtěli se vrátit do bývalých funkcí, věděl, že obžalovaný jedná s poškozeným [REDAKCE]. Obžalovanému věřil v tom, v čem jej ujišťoval, a to včetně návratu do funkce. Při konfrontaci s výše uvedenými telefonáty a SMS zprávami potvrdil svědek jejich pravdivost a vysvětlil, jak byly jednotlivé zprávy myšleny, a že neobsahovaly nějaké postranní úmysly.

Záznam třetí schůzky, která se uskutečnila 28. 7. 2015 opět v restauraci [REDAKCE] hotelu [REDAKCE], trvá asi 2:20 hod. Rozhovor na schůzce dle záznamu začíná dotazem obžalovaného, zda poškozený mluvil s ministrem spravedlnosti či s jeho náměstkem [REDAKCE], což poškozený potvrzuje, ale uvádí, že při těchto rozhovorech nebylo prozatím jednáno o obžalovaném. Zároveň jej ujišťuje, že poté, co se finálně dohodnou, by jeho ustavení do funkce náměstka generálního ředitele mělo být reálné. Poškozený se následně obžalovaného vyptává, zda obžalovaný nemá nějakou konexi umožňující přímý přístup k náměstkovi ministra spravedlnosti [REDAKCE], a obžalovaný odpovídá, že jeden jeho známý se s [REDAKCE] kamarádí. Následně oba jmenovaní rozebírají působení náměstka [REDAKCE] na ministerstvu, a obžalovaný tuto část rozhovoru uzavírá konstatováním, že u svého známého zjistí, zda je možné náměstka [REDAKCE] kontaktovat. Následně v rozhovoru oba jmenovaní, resp. zejména obžalovaný, hodnotí působení dalších osob v resortu VS ČR či obecně justice, a domlouvají se na možnosti dalšího působení bývalého generálního ředitele [REDAKCE] ve VS ČR, kdy obžalovaný např. navrhuje zřízení další náměstkovské funkce pro [REDAKCE]. Drtivá část rozhovoru je pak asi od jeho 35. min. na popud obžalovaného („*Ted' trochu toho konkrétnějšího. Teda jestli můžu, jo.*“) věnována seznamu lidí a jejich kompetencím, které obžalovaný požaduje dosadit do určitých konkrétních funkcí za účelem realizace jeho příslibů. Obžalovaný navrhuje i jejich dřívější nástup než k 1. 9. 2015, a to i proto, že by se v srpnu o dění ve VS ČR nemusela zajímat média. Obžalovaný dále navrhuje vyřadit vrchní ředitele GŘ VS ČR kvůli zjednodušení

procesů a úspore peněz, vyměnit informatiky [redacted] s [redacted] za [redacted] a [redacted] [redacted] s tím, že nebudou vědět o dohodě obžalovaného a poškozeného, avšak pokud se jim dá pokyn (např. aby určitá firma vyhrála výběrové řízení), tak to zajistí. Poškozený pak v průběhu rozhovoru požádá číšníka o papír, aby mohl obžalovaný přepsat jednotlivá jména a jejich zařazení. Do oboru zdravotnictví pak obžalovaný navrhuje [redacted], na logistiku [redacted] s nástupem od 1. 10., který by uměl sestavit potřebný tým lidí a dále by měl „umět“ kuchyně, prádelny a opravy, přičemž obžalovaný následně částečně vysvětluje, jakým způsobem se dají v těchto oborech soutěžit zakázky. Dalšími jmény navrženými obžalovaným je [redacted], který by měl šéfovat rozpočtu, a na odbor ekonomický by spolu s ním měl nastoupit i [redacted], u něhož obžalovaný popisuje jeho angažmá při realizaci zakázky [redacted], by se měl starat o zakázky a investice, znovu je také zmíněn návrat [redacted], avšak jako nepřipustný označí poškozený toliko návrat logistika [redacted] [redacted] by měl nastoupit na funkci analytika (jakožto „*libero použitelný pro všechno*“), přičemž obžalovaný vysvětluje, že pokud se mu vyjde vstříc např. ohledně pracovní doby, tak „*podepíše, co potřebuješ*“. Obžalovaný dále konstatuje, že nemá právníka, a vyptává se poškozeného, zda nějakého nezná on. Posléze uvádí další jména, konkrétně pana [redacted] jako bezpečnostního technika, kterému stačí „*dát odměnu na Vánoce, aby pro ně něco udělal*“, pana [redacted] jako energetika a pana [redacted] jako hlavního energetika, zmiňuje svou budoucí asistentku [redacted]. Obžalovaný si rovněž vyměňuje vrácení své bývalé kanceláře a svého bývalého služebního vozu s tím, že jako jeho řidič by se do funkce na GRVS ČR měl také vrátit [redacted]. Na opakované dotazy poškozeného pak obžalovaný znovu přitakává, že součástí jejich dohody je kromě těchto jmen, že ustanou reportáže proti poškozenému a že od Nového roku bude obžalovaný poškozenému každý měsíc nosit 100.000 Kč. Jako další téma pak obžalovaný otvírá mzdy na rok 2016, specifikuje důležitost dobrých vztahů s ministerstvem spravedlnosti a ujišťuje se tím, že za ním poškozený bude stát, společně řeší, kdo nahradí obžalovaného v čele Vazební věznice [redacted]. Obžalovaný také poškozeného upozorňuje, že díky tomu, že si na GR VS ČR přitáhl své lidi, došlo k rozbourání struktury, která se budovala deset let, a nejméně jeden rok bude trvat její obnovení. Obžalovaný v závěru rozhovoru popisuje svoji vlastní motivaci k celému shora popisovanému jednání tak, mu „*jde trošičku vo tu moc i vo ty peníze*“. Jako poslední bod rozhovoru je pak řešen návrh obžalovaného na padělání podpisu ministra spravedlnosti na rozhodnutí o odměně pro poškozeného, pokud by byl donucen odejít z funkce.

Významným listinným důkazem, který dle odposlechů vznikl přímo na schůzce je **seznam požadovaných spolupracovníků obžalovaného** (viz kopie na čl. 414 spisu a protokol o vydání věci - 1 ks papíru formátu A4 se seznamem osob na čl. 1725-1727 spisu). Jeho autentičnost potvrdili obžalovaný i poškozený.

V souvislosti s třetí schůzkou pak byl zaznamenán následující **telekomunikační provoz telefonního čísla obžalovaného** (srov. čl. 597 – 607 spisu). Dne **28. 7. 2015** ještě před schůzkou s poškozeným přejí dobré pořízení obžalovanému [redacted]. Po schůzce volá obžalovaný nejprve [redacted], kterému sděluje: „*Tak prosím tě, tak mělo by to bejt na 99 % od 1. 9.*“. Svědek [redacted] se vyptává na zbývající procento, které obžalovaný vysvětluje nutností změny tabulkové místa ekonomického náměstka z civilního na příslušnické. Dále obžalovaný svědkovi rekapituluje část rozhovoru s poškozeným týkající se možností dřívějšího nástupu a toho, že lékařské služby budou až od 1. 10. Následně obžalovaný s obdobou informací volá svědku [redacted], jemuž potvrzuje, že to „*má*

domluvené“ od 1. 10. a může si vybrat svého zástupce a vše, co bude chtít. Domlouvají si dále, že si zbytek poví následujícího dne. Dne **29. 7. 2015** obžalovaný nejprve prostřednictvím SMS a pak telefonicky kontaktuje [REDAKCE] s nímž si domlouvá, že mu zprostředkuje setkání s náměstkem [REDAKCE]. Téhož dne informuje obžalovaný SMS poškozeného, že na hlavního energetika je třeba magisterské vzdělání, zatímco jimi zamýšlený člověk má toliko bakalářský stupeň, následně se však dohodnou, že zatím výběrové řízení rušit nebudou. Dále obžalovaný doporučuje poškozenému ponechat bez reakce nově vyšlý článek v novinách, za nímž má stát bývalý náměstek [REDAKCE]. Po té obžalovanému volá [REDAKCE], který mu sděluje, že zajistil nástup [REDAKCE] a [REDAKCE]. Dne **30. 7. 2015** se obžalovaný v telefonickém rozhovoru obrací na [REDAKCE] s dotazem, zda by byl ochoten se vrátit do bývalé pozice, a řeší spolu tuto otázku, na kterou však svědek [REDAKCE] jednoznačně v danou chvíli neodpoví. Téhož dne pak obžalovaný potvrzuje nástup od 1. 9. 2015 [REDAKCE] a domlouvá s ní praktické otázky přijetí do pracovního poměru, včetně toho jaký dopis musí zaslat na GŘ VS ČR. SMS z téhož dne pak obžalovaný informuje [REDAKCE], že čeká audienci na ministerstvu. Dne **31. 7. 2015** obžalovaný na dotazy, zda se něco mění, vyhýbavě odpovídá [REDAKCE].

Svědek [REDAKCE] v přípravném řízení (viz čl. 449n spisu) vypověděl, že dříve byl pracovníkem VS ČR na odboru investic. V rozhodné době byl v kontaktu s obžalovaným, který mu nabízel místo na GŘ VS ČR za situace, že by se sám vrátil do pozice náměstka, svědek si však nebyl jistý tím, zda o návrat skutečně stojí. K předloženému záznamu telefonické hovoru pak svědek vysvětlil, že pokud se s obžalovaným baví o tom, že se „to tam musí vrátit zpět“, myslel tím kvalitu spolupráce a komunikace s věznicemi, což považoval za náročný úkol s ohledem na vysoký počet propuštěných zaměstnanců.

Svědek [REDAKCE] pak ve své výpovědi z přípravného řízení (viz čl. 465n spisu) zejména uvedl, že byl dříve podřízeným obžalovaného na odboru logistiky. Svědek se dále podrobně vyjádřil ke komunikaci s obžalovaným v rozhodné době, při které intenzivně řešil jejich možný návrat na GŘ VS ČR, svědek zejména dosti detailně popisuje své přesvědčení, že obžalovaný poškozenému [REDAKCE] skutečně věřil, ačkoli byl svědkem varován před úskokem.

Dalšími osobami, s nimiž v dané době obžalovaný komunikoval, byly, jak výše uvedeno, přítelkyně obžalovaného [REDAKCE] (viz čl. 1766 spisu) a jeho podřízená [REDAKCE] (viz čl. 1772n spisu), ani jedna z nich však kromě obecné povědomosti o přání obžalovaného vrátit se na GŘ VS ČR neuvedly k věci ničeho podstatného.

Další zásadní komunikace se pak odehrává dle **záznamu v komunikačním provozu** dne **3. 8. 2015** a ve dnech následujících (srov. čl. 607 – 630 spisu). Obžalovaný totiž tohoto dne nejprve znovu kontaktuje [REDAKCE], který mu ale sdělí, že s [REDAKCE] dosud nemluvil, a v nejbližší době ani nebude, jelikož je pryč, načež obžalovanému doporučí, aby zkusil náměstka [REDAKCE] oslovit přímo. Obžalovaný proto volá náměstkovi [REDAKCE], s nímž si domluví schůzku na tentýž den 15:00 hod. Po této schůzce obžalovaný volá nejprve [REDAKCE], následně jmenovaný svědek volá zpět obžalovanému. V těchto telefonátech spolu jmenovaní široce rozebírají rozčarování obžalovaného z jednání s náměstkem [REDAKCE] který sice obžalovanému nesdělil žádné konkrétní informace, ale obžalovaný pochopil, že poškozený [REDAKCE] souhlasil s tabulkami míst, které vylučují změnu civilního místa ekonomického náměstka na příslušnické. Následně obžalovaný ještě téhož dne s touto informací konfrontuje poškozeného, kterému rovněž

tlumočí obsah jednání s náměstkem [REDAKCE] nechá se však uchlácholit poškozeným, že náměstek [REDAKCE] problému nerozumí, a že tedy požadovaná změna civilního místa náměstka na příslušnické vyloučena není, naopak lze z rozhovoru obžalovaného s náměstkem [REDAKCE] dovodit, že jí již nic nebrání v cestě. Obžalovaný se během tohoto rozhovoru proto ze zjevné deprese dostane zpět do obvyklé euforie, přislubuje obžalovanému opět učinit všechny kroky, na kterých se v minulosti domluvili, a domlouvají se na dalším postupu. O změně situace pak obžalovaný obratem telefonicky informuje [REDAKCE], a o celém průběhu dne pak i [REDAKCE], kterého ubezpečuje, že vše jede dál podle plánu. Dne 4. 8. 2015 se ale znejistělý svědek [REDAKCE] dotazuje prostřednictvím SMS znovu obžalovaného, jaká pravděpodobnost realizace jejich plánu, což obžalovaný odhaduje na 90 %. Téhož dne si vývoj situace u obžalovaného ověřuje telefonicky ještě [REDAKCE], který je obžalovaným ubezpečen o tom, že je vše na dobré cestě. Následně obžalovaný volá ještě [REDAKCE], u které zjišťuje odeslání dopisu na generální ředitelství, slibuje jí, že se jí znovu ozve, ale s tím, by vše mělo klapnout, na což svědkyně odpovídá, že to tedy zariskuje, a nebude si nyní nic hledat. Dne 5. 8. 2015 obžalovaný komunikuje toliko prostřednictvím SMS s poškozeným o [REDAKCE] a technikovi [REDAKCE]. Dne 6. 8. 2015 absolvuje delší telefonický hovor s [REDAKCE], který mu mimo jiné sděluje: „No, [REDAKCE] údajně zase mu nabízel nějakýho novináře (míněno panu [REDAKCE], jestli by neřek', protože von se s tím nemůže smířit, že ho někdo vyhodil, jo?“, na což obžalovaný reaguje tak, že to teď vůbec nepotřebují. Poslední a v podstatě již nezájmová komunikace je zachycena dne 7. 8. 2015.

Svědék [REDAKCE] v hlavním líčení popsal podrobně vztahy poškozeného [REDAKCE] s ministerstvem spravedlnosti, jakož i svůj negativní náhled na jeho způsob vedení GR VS ČR. Především však v podstatě zcela ve shodě se shora zaznamenanými telefonáty popsal obsah rozhovoru s obžalovaným, jakož i důvody, proč se s obžalovaným sešel. Oproti výše uvedeným telefonátům však jednoznačně popřel, že by v době rozhovoru s obžalovaným byla přípustná změna tabulkového místa ekonomického náměstka z civilního na místo ve služebním poměru příslušníka VS ČR.

K výše specifikované komunikaci s obžalovaným se dále vyjádřili jen obecně svědci [REDAKCE] (viz čl. 1801n spisu) a [REDAKCE] (viz čl. 485n spisu), kteří de facto pouze potvrdili přepsaný obsah záznamu.

Dalšími osobami ze seznamu zamýšlených spolupracovníků byli svědci, kteří všichni vypovídali již v přípravném řízení. Jedná se o svědka [REDAKCE] (viz čl. 407n spisu), řidiče VS ČR, který vozil dlouhodobě obžalovaného, o ničem podstatném k věci neslyšel, ani toho nebyl svědkem, pouze uvedl, že mu přišla zvláštní zdravotní prohlídka obžalovaného. Svědek [REDAKCE] (viz čl. 416n spisu) byl dříve podřízeným obžalovaného na odboru informatiky, popřel šikanu ze strany poškozeného [REDAKCE] vůči obžalovanému, označil poškozeného za slušného chlapa, ke komunikaci s obžalovaným se však vyjádřil jen obecně a uvedl, že návrat na GR VS ČR spolu neřešili. Podobně se ke komunikaci s obžalovaným se však vyjádřili jen obecně svědci [REDAKCE] (viz čl. 513n spisu), [REDAKCE] (viz čl. 547n spisu) a [REDAKCE] (viz čl. 535n spisu), kteří však potvrdili, že návrat na GR VS ČR s obžalovaným řešili, svědek [REDAKCE] pak potvrdil rovněž komunikaci s obžalovaným v daném období, svědek [REDAKCE] uvedl, že se jednalo o iniciativu obžalovaného, kterou přivítal, zatímco svědek [REDAKCE] uvedl, že se vrátit na bývalou pozici nechtěl. Nic podstatného k věci pak nesdělil ani další osoby z uvedeného seznamu, tedy svědci [REDAKCE] (viz čl. 559n spisu), [REDAKCE] (viz čl. 568n spisu) a [REDAKCE] (viz čl. 526 spisu), která pouze

popřela, že by se po svých zkušenostech chtěla na GRŘ VS ČR vrátit, a potvrdila, že se zúčastnila setkání s obžalovaným dne 16. 7. 2015. Této schůzky se spolu s posledně jmenovanými zúčastnili dle svědka [REDACTED] (viz čl. 397n spisu) též svědci [REDACTED] a [REDACTED], a dále pánové [REDACTED].

Tvrzení obžalovaného o předchozí šikaně poškozeným, a to především mimořádnými fyzickými testy a zdravotní prohlídkou má dokládat jeho **stížnost na ministerstvo spravedlnosti a vyhovění stížnosti přípisem ministerstva** (viz čl. 1948-1951 spisu). Ministerstvo spravedlnosti sice skutečně ve svém přípisu ze dne 1. 3. 2016 dává obžalovanému částečně za pravdu, nejedná se však o žádné přezkoumatelné správní rozhodnutí, ale toliko názor příslušného ministerstva, z něhož dále vyplývá, že stížnost obžalovaného bude postoupena GIBS, k čemuž však kupodivu ze strany ministerstva dle vyjádření GIBS ze dne 21. 7. a 2. 8. 2016 (viz čl. 2035 a 2043 spisu) již nedošlo.

Výpisy z účtů obžalovaného prokazují solventnost obžalovaného, který měl v době jednání s poškozeným k dispozici na svém osobním účtu částku přes 600.000 Kč, která pocházela patrně z vrácené půjčky [REDACTED].

Pokud byli dále ve věci v přípravném řízení vyslechnuti jednotliví novináři – autoři výše zmíněných reportáží (konkrétně [REDACTED] – viz čl. 1751n spisu, [REDACTED] – viz čl. 1756 spisu, [REDACTED] – viz čl. 1761n spisu a [REDACTED] – viz čl. 1786n spisu), negovali všichni shodně jakékoliv kontakty s obžalovaným [REDACTED], jakož i skutečnost, že by předmětné články psali na zakázku. Podrobněji popsali vznik jednotlivých článků a způsob jejich publikace ve svých médiích.

Další důkazy pak již k objasnění předmětu řízení zásadnějších poznatků nepřinášejí, neboť se jedná buď o důkazy, které pouze dokreslují zjištění pocházející z výše opatřených důkazních prostředků (především další **listiny týkající se jednotlivých vyšetřovacích úkonů**), anebo k objasnění věci nesdělují vůbec nic podstatného. Starší **SMS zajištěné v telefonu obžalovaného** (viz čl. 1005 spisu), tak pouze potvrzují charakter vztahů mezi obžalovaným a svědky [REDACTED], které jsou však popsány shodně jmenovanými. Výpověď **svědka** [REDACTED] v hlavním líčení přes svou obsáhlost také ničeho podstatného k osvětlení věci nepřináší. Svědek sice potvrzuje své kontakty s obžalovaným popsané výše, jinak však pouze opakuje náhled na celou událost ve smyslu tvrzení obžalovaného, aniž by se přímo předmětných událostí zúčastnil. Svědek je zjevně interesován vypovídat nekriticky ve prospěch obžalovaného, vysoce kladně hodnotí charakter a služební působení obžalovaného, a naopak jednoznačně negativně v obdobném smyslu poškozeného. Svědek také popsal údajný specifický druh humoru obžalovaného, který se měl projevit i při rozhovorech s poškozeným, avšak jak níže rozvedeno, soud tento náhled na údajnou legrační stránku celé věci nijak nesdílí. Svědek [REDACTED] v přípravném řízení (viz čl. 343n spisu) sice vypovídal fakticky ve prospěch obžalovaného (míněno viděno situaci jeho úhlem pohledu) a dehonestuje poškozeného [REDACTED], což ostatně koresponduje s tím, že chtěl původně obžalovaného sám hájit, nicméně své vztahy se zainteresovanými osobami, jakož i kontakty s obžalovaným v rozhodné době, popsal bez podstatnějších podrobností. Přítelem obžalovaného, který v přípravném řízení (viz čl. 1808n spisu) rovněž k věci neuvedl ničeho podstatného, je dále **svědek** [REDACTED]. Stejný náhled pak dle soudu náleží některým listinným důkazům předkládaných v hlavním líčení obhajobou (např. zamítnutý **návrh na jmenování poškozeného generálmajorem** – viz čl. 2029-2031 spisu), neboť ty směřovaly ve

valné většině k dehonestování a znevěrohodnění poškozeného [REDAKCE] či jeho kroků ve vedení VS ČR. Na druhou stranu nelze za nějak závažněji relevantní považovat ani výpověď svědka [REDAKCE], který v přípravném řízení (viz čl. 378 spisu), rozsáhle obviňoval obžalovaného rovněž z vydírání a obohacování na jiných veřejných zakázkách. Vůbec žádnou podstatnou informaci pak neobsahuje výpověď asistentky obžalovaného svědkyně [REDAKCE] (viz čl. 1793n spisu).

Soud konstatuje, že na základě výše rozebraných důkazů má za prokázané, že dne 16. 6., 18. 6., 14. 7. a 28. 7. 2015 proběhly osobní schůzky mezi obžalovaným a poškozeným [REDAKCE] a to v čase a na místě uvedeném v obžalobě. Obsah těchto jednání má soud za jednoznačně prokázaný výpovědí účastníků těchto schůzek, prostorových odposlechů tří posledních schůzek, odposlechů telefonu obžalovaného, který probíhal od 21. 7. 2015 do jeho zadržení, a případných přímých či nepřímých svědků těchto setkání, jakož i výše popsányi důkazy listinnými, a to přesto, že dva přímí aktéři rozhovorů (obžalovaný a poškozený) popisovali způsob vedení a obsahu rozhovorů diametrálně odlišně. Soud má za jednoznačně věrohodnější popis schůzek předložený poškozeným, neboť ten zcela koresponduje ostatním provedeným důkazům, zatímco výpověď obžalovaného zůstává v podstatě důkazem osamoceným. Její validitu totiž nijak zásadně nezvyšuje ani výpověď svědka [REDAKCE], který měl být přímým svědkem prvního rozhovoru mezi obžalovaným a poškozeným na pracovní poradě v [REDAKCE], neboť ten danou situaci popisuje jinak než obžalovaný (konkrétně to, zda obžalovaný stáli či seděli u baru), z celého rozhovoru vyslechl jedinou větu, ke které nebyl schopen přiřadit detailnější kontext, a která v podstatě nijak nevylučuje ani verzi předloženou poškozeným, a navíc se svým svědectvím kontaktoval nejprve obhajobu obžalovaného, ačkoli mohl tyto skutečnosti uvést již v přípravném řízení, kde byl rovněž vyslýchán, což rovněž snižuje věrohodnost jeho výpovědi. Především je však nutno poznamenat, že pokud by se rozhovor odehrál způsobem, který prezentoval obžalovaný, postrádalo by zcela smyslu jeho jednání na dalších třech schůzkách a vůči svým zamýšleným spolupracovníkům, které soud považuje shora provedeným dokazováním za objektivizované. Oproti tomu obžalovaný o obsahu schůzky bezprostředně informoval ministra spravedlnosti a orgány činné v trestním řízení. Svědek [REDAKCE] přitom věrohodně tlumočil obsah sdělení poškozeného, které se shoduje i se svědeckou výpovědí poškozeného. Validitu jednání obžalovaného pak musel poškozenému bez hodnocení obsahu reportáže každopádně dotvrdit již pouhé zveřejnění televizní reportáže krátce po rozhovoru shora uvedeného obsahu s obžalovaným. Pokud jde pak obsah jednotlivých schůzek, odmítá soud absolutně považovat shora rozebrané výroky obžalovaného za učiněné v nadsázce, záměrně nepravdivé či vylákané poškozeným. Přestože prostorové odposlechy nejsou zcela srozumitelné, poskytují poměrně jasnou představu o tom, jakým způsobem rozhovory probíhaly. Při těchto rozhovorech pak ze strany obžalovaného zcela zřejmě zazněl jasný příslib toho, že je schopen reportáže, které v daném období o poškozeném vycházely každý měsíc minimálně s kritickým podtónem. Stejně tak ze strany obžalovaného jednoznačně zazní nabídky na finanční plnění popsáno ve výroku rozsudku. Přestože se následně poškozený několikrát vrací k těmto tématům a opakovaně je chce slyšet ze strany obžalovaného, což lze vzhledem k jeho aktuálnímu postavení pochopit, neshledal soud známky, toho, že by obžalovaný jakékoliv klíčové tvrzení z obžalovaného nejprve sugestivně vymámil, a pak mu jej podsouval, spíše byly události nastaveny tak, že pokud se o nějaké zřetelné korupční nabídce sám obžalovaný zmínil, nechával si ji poškozený následně pro větší průkaznost svých již vznesených obvinění jasně potvrdit. Nutno dodat, že řadu závažných témat nastoluje při rozhovoru sám obžalovaný, a že je to často právě on, kdo rozhovor směřuje jím požadovaným směrem, a to především k personálním otázkám.

S ohledem na obsah sdělení ze strany obžalovaného pak i soud vnímá přísliby finanční odměny obžalovaného jako reálné, a nelze se tedy divit, že tak mohl vnímat i poškozený. Kromě toho byl obžalovaný natolik solventní, že mohl po určitou dobu plnit sliby dané poškozenému i z vlastních prostředků. Věrohodné je rovněž vystupování obžalovaného ve vztahu k tomu, že by prostřednictvím dalších osob, nikoli však napřímo, byl schopen odklonit mediálního zájem o poškozeného, což nepřímo potvrzuje i skutečnost, že tento zájem v době jednání obžalovaného s poškozeným skutečně opadl. Záznamy z jednotlivých schůzek evidentně potvrzují verzi poškozeného, které je smysluplná, poškozený ji zastává od počátku řízení, a logické jsou v jejím kontextu všechny kroky, které poškozený činil. Na závěru o trestní odpovědnosti obžalovaného proto nic nemůže změnit ani skutečnost, že z některých důkazů lze spolu s obžalovaným dovozovat, že poškozený byl osobně motivován přistihnout obžalovaného při nějaké nekalé činnosti, protože i pokud by tomu tak bylo, byl to toliko sám obžalovaný, který svým jednáním umožnil poškozenému takový záměr realizovat. Obžalovaný dle názoru soudu dobře věděl, co dělá, věřil poškozenému, že díky jím zvoleným korupčním prostředkům může být návrat do vytoužené funkce realizován, a dokázal o tomto přesvědčit i okruh svých zamýšlených spolupracovníků. Právě záznamy telekomunikačního provozu v rozhodné době naprosto vyvrací tezi obžalovaného, že jím uváděné rozhodné skutečnosti nebyly myšleny vážně, naopak telefonáty a SMS komunikace naprosto zjevně navazují na obsah jednotlivých schůzek, obžalovaný jednoznačně verbuje své lidi k nástupu na GŘ VS ČR, a to ke konkrétnímu datu 1. 9., na němž se zároveň domlouvá s poškozeným, a je ochoten za tímto účelem dostat se i k náměstkovi ministra spravedlnosti.

Pokud tedy soud shrne popsanou důkazní situaci a z ní učiněné závěry, je nutno konstatovat, že verze událostí popisovaná obžalovaným nebyla prokázána. Obžalovaný v kontextu dokazování vystupuje jako osoba značně nevěrohodná projevující jednoznačné sklony ke zcela tendenčnímu výkladu reality, a to způsobem, který již v daném případě nese jisté patologické rysy, z tohoto důvodu si sám v řadě případů protičeří. Nelze si nevšimnout (i s přihlédnutím k důkazům rozebraným níže), že v podání obžalovaného, který široce popsal i svou vlastní minulost, vystupuje určitý myšlenkový rámec, v němž obžalovaný vždy vystupuje jako oběť svých vlastních dobrých úmyslů, které se nějakým způsobem zvrtnou, a proto se obžalovaný stane onou „obětí“. Tak byl obžalovaný v r. 1990 odsouzen pro nedovolené ozbrojování, jehož se ale údajně dopustil pouze proto, že chtěl upozornit na nekalosti ze strany vojenských nadřízených (buď šikanu v aktuální verzi či nedostatky ve skladování ve verzi původní), ale přitom značně množství střeliva dvě zbraně odvezl mimo kasárna. Podobně údajně zcela nezištně a bez zajištění půjčoval na přelomu tisíciletí stotisícové částky svému známému, což mu vyneslo další aktuální trestní stíhání za nedovolené ozbrojování kvůli zástavě zbraně, byť zároveň se tím dostal k osobnímu automobilu, který donedávna užíval, nebo luxusním hodinkám, a zjišťoval si určitý nárok na byt svého věřitele. V blízké minulosti pak obžalovaný převzal zcela neevidovaně dárkové dýky VS ČR v hodnotě přes 200.000 Kč, aby se neztratily, a ty se přitom z prostor jeho zaměstnavatele dostaly do soukromého bytu obžalovaného, aniž by kdokoli mohl vypátrat jejich osud. A nakonec se měl obžalovaný dopouštět nyní projednávaného jednání toliko v zájmu propuštěných zaměstnanců, pro něž byl ochoten uplácat svého nadřízeného. Soud jednoduše tento náhled obžalovaného na svůj vlastní osud na základě provedeného dokazování nemůže sdílet.

Na druhou stranu má soud za bezpečně prokázaná téměř všechna podstatná žalobní tvrzení, která plynou z důkazů zcela věrohodných, a to zejména svědecké výpovědi

poškozených a již zmiňovaných odposlechů. Jednání obžalovaného se soudu jeví tak, že se chtěl za každou cenu dostat na svou bývalou pozici na GR VS ČR, proto vědom si trendů v řízení generálního ředitelství ze strany poškozeného [REDAKCE], který opravdu chtěl, aby odešli lidé z bývalého vedení, sáhl na podporu své snahy k nedovoleným prostředkům, a to tím, že jednak nabídl a přislíbil poškozenému zastavení reportáží, jednak přislíbil poškozenému měsíční provizi zajišťovanou z veřejných zakázek jím popisovaným způsobem, tedy bez kontrolního dohledu poškozeného.

Nutno konstatovat, že soud ani po takto rozsáhle provedeném soud po provedeném dokazování nemá za to, že by takto popsané jednání obžalovaného obsahovalo i validní vyhrožování poškozenému, a bylo tedy vydíráním ve smyslu § 175 odst. 1 trestního zákoníku, jak dovozováno obžalobou. Nutno podotknout, že sama obžaloba v návěti skutkového popisu daný prvek jednání obžalovaného popisuje tak, že obžalovaný prezentoval svou schopnost zmíněné reportáže zastavit, nikoli však vyvolat. Byť bez dalšího nelze vyloučit, že by takové jednání mohlo být vydíráním, domnívá se soud, že se poškozený konkrétně v tomto směru nevyjádřil zcela přesně, na jednu stranu o vydírání mluvil (a tak také informoval ministra – byť o jako o jednání hraničící s vydíráním), na druhou stranu popisoval jednání obžalovaného spíše jako slibování. Výše rozebrané odposlechy pak podle názoru soudu rovněž naznačují, že toto konkrétní jednání byla spíše součástí dohody mezi obžalovaným a poškozeným, ostatně poškozený při těchto jednání nevystupuje jak zastrašená oběť vydírání, ale spíše jako vyjednávač hodlající uzavřít oboustranně výhodnou dohodu. Proto soud s ohledem na tyto výsledky dokazování vypustil ze skutkového popisu větu o vzbuzení obavy v poškozeném, neboť nebylo prokázáno, že by takovou obavu vzbudil právě obžalovaný, poškozený byl spíše obavami ze samotných reportáží zatížen již před rozhovorem s obžalovaným, a v dané věci nebylo přitom prokázáno nic více, než obžalovaný slíbil tyto reportáže zastavit, nebylo tedy zjištěno, že by je inicioval, či že by jen měl přímý kontakt na některé novináře.

Další, a to však pouze technickou změnou, byl vymezení přislíbené odměny konkrétní částkou měsíčně na období minimálně jednoho roku, což odpovídá výše uvedeným výsledkům dokazování a jednoznačným způsobem vyjasňuje výši zamýšleného prospěchu pro poškozeného [REDAKCE]

Soud proto na základě všech výše uvedených důkazů z hlediska skutkového uzavírá, že po provedení popsaných úprav nemá pochybností o tom, že obžalovaný se dopustil jednání popsaných pod bodem 1. výroku rozsudku.

Skutková zjištění k bodu 2. výroku rozsudku

Ke skutku popsanému pod bodem 2. výroku rozsudku obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že zbrojní průkaz nemá, a nikdy ho neměl (což ostatně potvrzuje i výpis z příslušné evidence). K perkusnímu revolveru se dostal v roce 1998 či 1999 jako k zástavě za svou pohledávku vůči [REDAKCE]. Obžalovaný se s [REDAKCE] seznámil v roce 1995 v [REDAKCE] v hospodě. Asi v roce 1997 mu na jeho podnikání půjčil částku 300.000 Kč, kterou měl [REDAKCE] vrátit do jednoho roku. Dluh nebyl nijak zajištěn, proto obžalovaný byla to dle svých slov „lajdák“, a navíc věděl, že pan [REDAKCE] nemá nic, co by mohl za půjčku zastavit, neměl dům, auto ani šperky. K vrácení dluhu pak nedošlo, ale [REDAKCE] dal obžalovanému do zástavy předmětnou zbraň s tím, že nejdéle do roka či dvou mu dlužnou částku vrátí. Ačkoli vývoj situace obžalovaného nepotěšil, a zbraň původně do zástavy nechtěl, nakonec jí přijal, a tak, jak ji

dostal v igelitové tašce, jí odvezl do svého bytu, kde jí hodil nahoru do skříně, načež na ni zapomněl. Následně se pan [REDAKCE] dostal do problémů, proto mu obžalovaný po delší době půjčil ještě dalších 200.000 Kč, a následně sepsali o půjčce celkové částky 500.000 Kč dlužní úpis. Pan [REDAKCE] se pak ale dostal ještě do dalších problémů, žil „zvláštním bohémským životem“, a obžalovaný v průběhu dalších let půjčoval menší částky po 10.000 Kč či 20.000 Kč, které mu jmenovaný někdy vrátil, někdy ne. Kromě zbraně pak měl kvůli své pohledávce obžalovaný půjčený od pana [REDAKCE] ještě automobil Audi A3, který mu jmenovaný nabídl na úhradu úroků, což ale obžalovaný nechtěl. Jako dárek mel od jmenovaného obžalovaný dostat v letech 2003 – 2004 jedny z hodinek, které byly u obžalovaného nalezeny, nikoli však ty s nalepenými srdíčky. V roce 2009 či 2010 přestal pan [REDAKCE] brát obžalovanému telefon, a obžalovaný následně na matrice v [REDAKCE] zjistil, že jmenovaný spáchal sebevraždu. Obžalovaný následně do dědického řízení chtěl přihlásit svou pohledávku, informoval také notářku o existenci automobilu, na které však ze zvyku dále platil povinné ručení, o existenci zbraně se notářce nezmínil, protože v té době již na ni zcela zapomněl. Obžalovaný rovněž uvedl, že peníze v řádu desetitisíců korun půjčoval i dalším známým, konkrétně půjčil částku 600.000 Kč panu [REDAKCE]. Soud mu rovněž přiznal nárok na doplatek kupní ceny ve výši 2.300.000 Kč vůči panu [REDAKCE].

Pokud jde o držení předmětné zbraně, uvedl obžalovaný, že první den při převzetí zbraně do zástavy sdělil [REDAKCE], že není držitelem zbrojního průkazu, a ptal se ho, zda je na zbraň třeba mít zbrojní průkaz. Pan [REDAKCE], který v té době byl držitelem zbrojního průkazu, měl několik zbraní a byl vášnivým střelcem, mu sdělil, že podle stávající úpravy na tento typ zbraně, tedy perkusní revolver, není třeba zbrojní průkaz, ale stačí mít občanský průkaz. V přípravném řízení pak obžalovaný uváděl (srov. čl. 207 spisu), že otázku zbrojního průkazu nijak nezkoumal a neověřoval, přičemž nepotřebnost zbrojního průkazu dovozoval z toho, že by mu zbraň [REDAKCE] jinak vůbec nedal, navíc asi v polovině 90. let zachytil při diskusi na letišti zmínku o tom, že k držení nestandardně nabíjených zbraní není potřeba zbrojní průkaz. V hlavním líčení však kromě výše uvedeného obžalovaný tvrdil, že si následně obžalovaný tuto informaci ověřoval dotazováním u svých kolegů z bezpečnostního odboru, kteří chodili střílet, a z těchto lidí mu asi tři či čtyři další potvrdili, že k držení tohoto typu zbraně zbrojní průkaz nepotřebuje. Dále již tuto skutečnost nezkoumal. V bytě, kde byla uložena zbraň pak od jara 1998, kdy obžalovanému zemřela matka, až do roku 2003 či 2004 nebydlel, a na zbraň po několika letech zcela zapomněl. Nikdy z ní nestřílel on, ani nikdo jiný z uživatelů bytu, obžalovaný ji dokonce nikdy ani nedržel v ruce, jelikož jí ihned založil v igelitové tašce do skříně, a už se jí nikdy nedotkl. Zbraň ve skříni ležela až do jejího objevení příslušníky GIBS při domovní prohlídce.

Ke střelivu pak obžalovaný vypověděl, že náboje našel na skále při procházce se psem v [REDAKCE] asi před 8 lety. Jelikož náboje nebyly zrezivělé, obžalovaný je sebral a strčil do kapsy s tím, že je vystřelí v práci na střelbách. Nevěděl, zda jsou náboje kompatibilní se služebními zbraněmi, bral to od oka tak, že se jedná o náboje do samopalů. Protože ale Věžeňská služba střelí ze samopalů jen velmi málo, strčil po té náboje do šuplete s ponožkami, kde již zůstaly, a o na ně zapomněl.

Listinné důkazy podporují tvrzení obžalovaného o existenci pohledávky vůči [REDAKCE], nekorrespondují však zcela ohledně částek a dat jednotlivých půjček. Podle smlouvy o úvěru ze dne 1. 7. 2001 (viz čl. 959 spisu) obžalovaný na základě žádosti [REDAKCE] ze dne 29. 6. 2011 poskytl dne 1. 7. 2011 v hotovosti [REDAKCE] částku 600.000

Kč jako „úvěr“, který byl splatný do dne 30. 11. 2001. Podle **uznání dluhu ze dne 25. 3. 2003** (viz čl. 958 spisu) se [REDAKCE] zavázal uhradit dluh ve výši 500.000 Kč obžalovanému do dne 10. 6. 2003 s tím, že pokud nebude dluh ve lhůtě splatnosti uhrazen, propadne obžalovanému byt [REDAKCE] po jeho tetě zemřelé dne 14. 12. 2003 (sic!). Dalším zajištěným dokumentem týkající se vztahů obžalovaného a [REDAKCE] je pak **plná moc ze dne 10. 2. 2009** (viz čl. 958 p. v. spisu), kterou [REDAKCE] obžalovaného zmocnil k převodu svého vozu SPZ [REDAKCE] na obžalovaného, a to s platností do 10. 2. 2011. Podle **odborného vyjádření** (viz čl. 1019 spisu) cena hodinek zn. Breitling, které měl obžalovaný dostat jako dárek od [REDAKCE] činí 80.000 Kč. **Notářka [REDAKCE]** pak ve svém **sdělení ze dne 20. 9. 2015** (viz čl. 1830 spisu) potvrdila, že [REDAKCE], nar. [REDAKCE] zemřel dne [REDAKCE]. Dále uvedla, že perkusní šestikomorový revolver s dvanáctipalcovou hlavní italské výroby, vyrobený firmou F.LLIPIETTA, model Remington 1858, cal. 44, není předmětem aktiv dědictví, do nich byla zařazena toliko jiná zbraň. Ohledně osobního automobilu Audi A4 Avant 8E RZ [REDAKCE] uvedla, že po zjištění, že v policejní evidenci je tento automobil veden na osobu zemřelého, byl zařazen do aktiv dědictví bez hodnoty. K dědictví po zemřelém dále uvedla, že všichni dědicové dědictví odmítli, majetek tak připadl státu, přičemž vzhledem k předluženosti dědictví bude po jeho likvidaci majetek po zemřelém přenechán věřitelům k úhradě jejich dluhů. Společnost **ŠkoFIN s.r.o.** uvedla ve svém **sdělení ze dne 9. 10. 2015** (viz čl. 1833 spisu), že předmětné vozidlo zakoupil po předčasném ukončení leasingové smlouvy [REDAKCE] 18. 4. 2007. Společnost **Česká pojišťovna, a.s.**, ve své **zprávě ze dne 2. 10. 2015** (viz čl. 1836 spisu) sdělila, že eviduje na předmětné vozidlo dvě pojistné smlouvy ohledně povinného ručení a havarijního pojištění, z nichž první byla platná od 19. 4. 2011 do 18. 10. 2013 a druhá je platná od 19. 10. 2013 do současnosti, v obou případech byl vlastním vozidla [REDAKCE] a pojistníkem obžalovaný [REDAKCE].

Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví balistika (viz čl. 991-995 spisu), má soud za prokázaný přesný popis zbraní i střeliva uvedený ve výroku rozsudku, jakož i to, že **předmětná zbraň je zbraní funkční, z níž bylo v minulosti stříleno, doby poslední střelby však zjistit nelze.** Rovněž náboje čtyř různých druhů přesně popsanych v odborném vyjádření jsou všechny schopné střelby. Na zbraň i náboje se podle odborného vyjádření vztahují ustanovení zákona č. 119/2002 Sb. Podle **sdělení KřJčk PČR, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště České Budějovice, ze dne 16. 9. 2015** (viz čl. 998 spisu), je předmětný perkusní revolver zbraní kategorie C ve smyslu zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, účinného od 1. 1. 2003, náboje ráže 7,62 x 39 lze použít do zbraní kategorie A, B nebo C, náboj cal. 357 Magnum pak do zbraně kategorie B citovaného zákona. Zbraně kategorie C nebo střelivo do těchto zbraní může nabývat a držet pouze držitel zbrojního průkazu příslušné skupiny. Stejný režim pak zbraně i střelivo měl podle zákona č. 288/1995 Sb., o střílných zbraních, účinného od 1. 3. 1996 do 31. 12. 2002. Ve stejném smyslu je pak vyjádřilo **KřJčk PČR, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Tábor, ve sdělení ze dne 18. 7. 2016** (viz čl. 2025 spisu), které soud vyžádal na návrh obhajoby.

Rozsudkem Vojenského obvodového soudu ze dne 7. 11. 1990, sp. zn. 1 T 249/90 (viz čl. 2039-2041 spisu), má soud za prokázané, že tímto dnes již zahlazeným rozhodnutím, byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené ozbrojování podle § 185 odst 1. písm. a), b) trestního zákona, jehož se dopustil tím, že se na přelomu měsíce ledna a února 1990 u VÚ [REDAKCE] zmocnil 680 kusů nábojů do samopalu, 97 ks nábojů do kulometu, 127 ks nábojů do pistole, 13 ks signálních nábojů a dalšího střeliva různého druhu,

jakož i signální pistole ráže 26,5 mm, a dále v v noci z 23. na 24. 5. 1990 odcizil ze skladiště zbraní samopal vz. 58 se sumkou a 4 zásobníky, přičemž toto střelivo a zbraně ukryl u svého známého v Praze, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na dobu 2 let. Obžalovaný motivy své trestné činnosti při aktuální výpovědi v hlavním líčení popsal tak, že se nemohl na vojně vypořádat se šikanou, a to především nových vojáků, navíc byl sám pro nesouhlas s nastavenými poměry terčem prací a služeb, a tedy šikany ze strany velitele oddílu a náčelníka štábu, proto „z legrace“ nejprve vzal signální pistolí a dal si jo do skříňky, a posléze, když se nic nedělo, schoval samopal, na což se přišlo až za tři týdny, čímž chtěl poukázat na tyto nepravosti. Podle odůvodnění citovaného rozsudku však obžalovaný hodlal poukázat svým jednáním na nedostatky při skladování, výdeji a kontrole zbraní, a vyvolat tak vyšetřování, které by vedlo k jejich odstranění.

Shrne-li pak soud výše rozebrané dokazování ke skutku 2. má za jednoznačně prokázané, že při domovní prohlídce v dané trestní věci byly nalezeny v bytě obžalovaného výše specifikovaná zbraň a střelivo. Nepochybně pak s ohledem na výpověď obžalovaného bylo zjištěno, že zbraň se v celém žalovaném období se nacházela v bytě patřícím obžalovanému. Tato zbraň se do jeho moci dostala jako zástava za dluh dlužníka, který svůj dluh nezaplatil, a později zemřel, a zbraň si tedy nevyzvedl. Střelivo se pak do moci obžalovaného dle jeho popisu nálezem. Soud je dále toho názoru, že tímto způsobem obžalovaný zbraň a střelivo držel. Nerozhodné je, že se jednalo jen o zástavu, a že zbraň nejspíše nepoužíval, jednoznačně vykonával nad zbraní moc, a nikdo jiný ji nemohl používat srovnatelným způsobem, jeho držba tedy splňovala i obecné podmínky předpisů upravujících občanské právo. Především ale obžalovaný nepochybně držel zbraň i střelivo zákona ve smyslu příslušných speciálních ustanovení specifikovaných v části odůvodnění věnované právní kvalifikaci jednání obžalovaného. K držení této konkrétní zbraně přitom bylo zapotřebí zbrojního průkazu, kterým obžalovaný nikdy nedisponoval, a nebyl tedy oprávněn uvedenou zbraň a střelivo přechovávat. Přitom obžalovaný dle názoru soudu měl možnost při odpovědnějším přístupu si relevantní informace o podmínkách držení této zbraně opatřit, a to i hodnověrnějším způsobem než údajným dotazem na kamarády, kteří mu měli sdělit informaci, která v daný okamžik jednoduše nebyla pravdivá. Tím spíše je tomu tak u obžalovaného proto, že se jedná o již jednou odsouzenou osobu za nedovolené ozbrojování, posléze příslušníka bezpečnostního sboru podstupujícího pravidelná přezkoušení, nehledě k tomu, že pokud obžalovaný výslovně zmiňoval nedostupnost právních informací na svém tehdejší pracovním místě („APSI nebylo“), je nutno poznamenat, že systém ASPI je na českém trhu od roku 1991, a je tedy pravděpodobné, že právní odbor letiště je již v roce 1998 mohl mít.

Zamítnutí důkazních návrhů

Soud zamítl návrh obhajoby na doplnění dokazování ze dne 27. 7. 2016 o sedm dalších listinných důkazů, které se týkaly buď ověření tvrzených nedostatků ve vedení GR VS ČR ze strany poškozeného ■■■■■ či potvrzení, že provedenými kontrolami nebyla shledána minulé pochybení obžalovaného. Podle názoru soudu totiž tyto důkazy nemají přímou spojitost s předmětem věci, a nepřispěly by nijak k objasnění klíčových otázek tohoto případu, proto měl soud rozšiřování dokazování tímto směrem již za nadbytečné.

Obhajoba obžalovaného

Obhajoba obžalovaného ohledně **skutku popsaného v bodě 1. výroku** rozsudku v daném případě obsahově směřovala v drtivé většině do rozporování skutkové stavu věci, a jako s takovou se s ní soud zcela vypořádal výše při odůvodnění skutkových závěrů, a to včetně obhajobou výrazně akcentované údajné nevěrohodnosti poškozeného ████████.

Ve vztahu ke skutku 2. výroku rozsudku obhajoba akcentovala naopak spíše právní aspekt tohoto případu, proto soud v tomto směru odkazuje na příslušnou pasáž odůvodnění rozsudku, ovšem s konstatováním, že i tuto obhajobu má za vyvrácenou.

Právní hodnocení

Po právním posouzení **skutku popsaného pod bodem 1. výroku rozsudku** soud konstatuje, že obžalovaný se dopustil zločinu podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku, neboť jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu nabídl a slíbil úplatek, a takový čin spáchal v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch a vůči úřední osobě.

Z hlediska objektivní stránky je totiž podstatou jednání pachatele trestného činu podplácení podle § 332 trestního zákoníku jeho záměr dosáhnout poskytnutým, nabídnutým nebo slíbeným úplatkem toho, aby osoba, která obstarává věci obecného zájmu (tj. podplácená osoba), vyhověla požadavku pachatele.⁶ Z provedeného dokazování je přitom nepochybné, že obžalovaný nabídl a slíbil úplatek poškozenému, a to úmyslu získat post náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR a z této pozice ovlivňovat resortní zakázky, což je nepochybně rozhodnutí věci obecného zájmu. Poskytnutím úplatku je pak dle konstantních doktrinálních závěrů nejen jeho přímé bezprostřední předání (ve formě peněz nebo jiných materiálních hodnot), ale i nepřímé poskytnutí materiální či jiné výhody nebo poskytnutí protislužby. V dané věci tedy úplatkem bylo nejen přislíbení finančního plnění po dobu jednoho roku každý měsíc průběžnou provizí ve výši nejméně 100 tis. Kč, ale i zastavení reportáží namířených vůči osobě poškozeného. Trestný čin podplácení podle § 332 odst. 1 je pak dokonán nejen poskytnutím úplatku, ale též jeho nabídnutím nebo slíbením; v posledních dvou uvedených případech se nevyžaduje, aby podplácená osoba úplatek přijala.⁷

Pod pojmem „značný prospěch“ je u trestného činu podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku třeba rozumět prospěch představující částku nejméně 500 000 Kč. Při určení výše tohoto prospěchu je nutno vždy vycházet z tzv. čistého prospěchu, který vyjadřuje skutečnou výši prospěchu ve smyslu obohacení pachatele nebo jiné osoby.⁸ Jak výše uvedeno obžalovaný nabídl a přislíbil poškozenému úplatek ve výši minimálně 1.200.00 Kč, a nejméně poškozenému tak přislíbil úplatek ve značném rozsahu, čímž jeho jednání naplnilo zvláště přitěžující okolnost kvalifikovaného skutkové podstaty podle § 332 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Z okolností případu lze přitom snadno dovodit, že podniknutí takových kroků ze strany obžalovaného by nemělo žádného smyslu, pokud by se srovnatelným

⁶ Srov. TR NS 74/2011-T 1374 cit. in: Šámal, Pavel a kol. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 3167.

⁷ Srov. R 17/1978, s. 90., cit. in: Šámal, Pavel a kol. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 3167.

⁸ Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2008, sp. zn. 3 Tdo 496/2008, publ. R 4/2009 tr.

způsobem nemohl obohatit obžalovaný sám, byť nikoli nezbytně ve stejné výši. V tomto směru je pak zapotřebí poznamenat, že k dokonání trestného činu podle § 332 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku postačí, aby pachatel jednal v úmyslu získat značný prospěch, ale nemusí tohoto prospěchu dosáhnout.⁹

S ohledem na skutečnost, že obžalovaný své jednání směřoval vůči poškozenému, který byl v době spáchání trestného činu generálním ředitelem Vězeňské služby ČR, jednalo se ze strany obžalovaného nepochybně o korupční jednání vůči úřední osobě. Podle § 127 písm. c) trestního zákoníku je totiž úřední osobou též prezident České republiky, poslanec nebo senátor Parlamentu České republiky, člen vlády České republiky nebo jiná osoba zastávající funkci v jiném orgánu veřejné moci, přičemž jinou osobou zastávající funkci v jiném orgánu veřejné moci se rozumí i vedoucí funkcionář dalších orgánů veřejné moci, kterým je i Vězeňská služba ČR. Z tohoto důvodu naplnilo popsané jednání rovněž zvláště přítěžující okolnost podle § 332 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.

Rovněž otázka zavinění obžalovaného je pak nepochybná, neboť povaha zjištěných okolností dovoluje soudu v daném případě dovést, že se ze strany obžalovaného jednalo o přímý úmysl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kdy obžalovaný chtěl ve svém vlastním zájmu porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, chtěl také získat značný prospěch pro jiného i pro sebe a chtěl tímto jednáním ovlivnit úřední osobu na konkrétní vedoucí pozici.

S ohledem na výše rozvedené skutkové závěry soudu ve vztahu k vyděračskému aspektu jednání obžalovaného, pak soud pochopitelně neshledal důvodů pro kvalifikování jednání obžalovaného též podle § 175 odst. trestního zákoníku. Oproti obžalobě tedy soudu toto právní posouzení jednání obžalovaného vypustil.

Pokud pak jde o právní kvalifikaci **skutku popsaného pod bodem 2. výroku rozsudku**, dovedl soud, že obžalovaný se jím dopustil přečinu nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, neboť bez povolení přechovával střelnou zbraň.

V daném případě bylo provedeným dokazováním bezpečně zjištěno, že k přechovávání perkusního revolveru a střeliva popsaných výše bylo jednoznačně zapotřebí povolení (zbrojního průkazu), kterým však obžalovaný nikdy nedisponoval. Přechováváním je pak jakýkoli způsob držení nebo nošení zbraně nebo jejích hlavních částí nebo dílů nebo ve větším množství střeliva nebo zakázaného doplňku zbraně. Pachatel musí mít střelnou zbraň ve své moci, ale nemusí ji mít přímo u sebe (může ji mít uloženu v bankovní schránce, uschovanou u známé osoby, zakopanou v zemi, uloženou v dutině stromu apod.)¹⁰ Držením zbraně v daném případě není obecná držba v civilně právním vymezení, byť i její podmínky má soud za splněné, jak je výše uvedeno, neboť držení zbraně a střeliva legálně definují příslušné speciální právní předpisy, tedy dříve zákon č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních, který v ustanovení § 5 písm. a) stanovil, že pro účely tohoto zákona se rozumí držení zbraně a střeliva zbraň a střelivo mít u sebe nebo je jinak přechovávat ve stavu vylučujícím jejich okamžité použití, a podobně následně aktuálně účinný zákon č. 119/2002 Sb., o zbraních, podle jehož § 2 se držení zbraně nebo střeliva rozumí mít zbraň nebo střelivo uvnitř bytových nebo provozních prostor nebo uvnitř zřetelně ohraničených nemovitostí se

⁹ Srov. Šámal, Pavel a kol. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 3167.

¹⁰ Srov. Šámal, Pavel a kol. op. cit., s. 2818.

souhlasem vlastníka nebo nájemce uvedených prostor nebo nemovitostí, či mít zbraň nenabitou náboji v zásobníku, nábojové schránce, nábojové komoře hlavně nebo nábojových komorách válce revolveru a uloženou v uzavřeném obalu za účelem jejího přemístění z místa na místo.

Závěrem pak soud k údajné aktivitě obžalovaného směrem k získání validních informací o podmínkách držení předmětné zbraně poznamenává, že „neznalost podmínek, za nichž je podle zákona o zbraních a střelivu možno držet zbraň, obžalovaného nezavazuje trestní odpovědnosti za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku“¹¹. Daného trestného činu se pak vzhledem k okolnostem případu obžalovaný dopustil minimálně ve formě úmyslu nepřímého podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

Druh a výměra trestu

O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku.

Soud za výraznou polehčující okolnost na straně obžalovaného považuje jeho dosavadní trestní bezúhonnost, jelikož jediné dosavadní odsouzení již bylo zahlazeno. Obžalovaný nebyl projednáván v minulosti ani přestupkově a je kladně hodnocen svým zaměstnavatelem. Na druhou stranu obžalovanému několik okolností přitěžuje. V první řadě nelze opominout, že se dopustil v dané věci více trestných činů, pročež také bylo na místě ukládat mu úhrnný trest. Přitěžující jsou také okolnosti spáchání trestné činnosti pod bodem 1. výroku rozsudku, zejména skutečnost, že se vysoce společensky nebezpečného korupčního jednání obžalovaný dopustil vůči jednomu z nejvýše postavených státních úředníků, rozsah příslibené provize, jakožto i zamýšlený způsob jejího získávání.

Pokud pak jde o druhy ukládaných trestů, je nutno přisvědčit návrhu státního zástupce v závěrečné řeči v tom, že v daném případě jsou zejména kvůli charakteru trestné činnosti dány silné důvody pro závěr o nutnosti působení na obžalovaného nepodmíněným trestem odnětí svobody. Soud si je samozřejmě dobře vědom vysoké závažnosti a rozsahu jednání obžalovaného, jakož i skutečnosti, že řada dalších skutečností by velmi dobře odůvodňovala uložení již nepodmíněného trestu odnětí svobody. Poukázat lze např. na naprostou absenci náhledu obžalovaného na své jednání i projevu lítosti nad tím. Obžalovaný, který svaluje veškerou odpovědnost za své chování na poškozeného ██████████, se před soudem prezentoval především vysokou elokvencí a výše popsányi sklony k manipulativnímu vytváření vlastního obrazu světa, pročež se ostatně soudu jeví jako nepřipadné jeho odkazy na manipulování svou osobností ze strany pročež. Soud však přese vše uvedené nakonec zohledňoval také nezbytnou zásadou individualizace trestu a výrazně akcentoval oproti návrhu státního zástupce polehčující okolnosti svědčící obžalovanému. Těmi je tedy zejména skutečnost, že obžalovaný je osobou již zralého věku, který přitom dosud žil z hlediska zákona bezúhonným způsobem života. Navíc je třeba připomenout, že obžalovaný v dané věci není souzen pro odčerpávání veřejných zakázek, byť o něm zasvěceně uvedl spoustu podrobností, ale především pro snahu dostat se za pomoci úplatků na vyšší služební pozici.

¹¹ Srov. R 28/2002 cit. in: Šámal, Pavel a kol. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 2818.

Ačkoliv soudu takové jednání v celém kontextu případu považuje za enormně nemorální, nelze také přehlédnout, že forma jednání obžalovaného spočívala ještě pouze v nabídce a příslibu úplatku, a obžalovaný fakticky žádnou výhodu nezískal, naopak jí v důsledku trestního stíhání patrně již definitivně ztratil. Přes výroky obžalovaného pronesené v rozhovorech s poškozeným také nelze jeho osobu vnímat bez dalšího ani jako hlavu jakési pevně organizované mafie. Spíše se soudu jeví celá situace vztahů obžalovaného s jeho spolupracovníky tak, že v nich odměnou za často pouze legální benefity, dokázal, a to patrně i svým určitým vůdcovským charismatem vybudit zcela nezdravou loajalitu, díky které jeho spolupracovníci byli ochotni častěji spíše některé nelegální kroky nevidět, než se na nich přímo podílet, byť ani to patrně neplatí bezezbytku. Každopádně v této věci opatřené důkazní prostředky, kterými jsou v tomto směru v podstatě jen odposlechnuté rozhovory obžalovaného, neumožňují soudu v tomto směru pádnější závěry. V neposlední řadě je nutno výrazně zdůraznit, že oproti závěrečnému návrhu státního zástupce soud neshledal na straně obžalovaného odpovědnost za nejzávažnější z trestných činů, které mu byly podanou obžalobou kladeny za vinu, tedy za zločin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, a již z tohoto důvodu tedy bylo na místě soudu uvažovat o mírnějším potrestání obžalovaného. Na základě všech těchto důvodů soud dovodil, že v daném případě ještě není nezbytné obžalovanému ukládat represivní trest, ale je možné na jeho osobu působit kombinací alternativních trestů. S ohledem na vše výše uvedené soud uložil obžalovanému za jednání popsaná ve výroku rozsudku úhrnný výchovný trest, a to **trest odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 5 let**, tedy nejpřísnější možný podmíněně odložený trest odnětí svobody.

Vedle trestu odnětí svobody uložil soud obžalovanému jako nezbytné doplnění ještě **trest peněžité**, a to ve v počtu 360 denních sazeb po 290 Kč, tedy v celkové výši **104.400 Kč**. Tento typ trestu byl zvolen s ohledem na skutečnost, že obžalovaný se snažil získat trestným činem majetkový prospěch a zároveň soud shledal, že je na místě na něj působit i tímto typem trestu, aby se napříště obžalovaný obdobné trestné činnosti s určitostí vyvaroval. Výše trestu byla zvolena s ohledem na osobní majetkové poměry obžalovaného a povahu a závažnost trestného činu. Obžalovaný je z hlediska majetkových poměrů dobře zajištěnou osobou. Průměrný čistý příjem obžalovaného pak dle jeho tvrzení dosud činil přibližně 43.000 Kč měsíčně. Soud proto vycházel z této rozhodné částky na straně příjmů obžalovaného. Tato částka přepočtena na denní příjem představuje přibližně částku 1.430 Kč, přičemž za přiměřeně postižitelnou denní sazbu trestu soud považuje 1/5 této částky, tedy 290 Kč. S ohledem na skutečnost, že peněžité trest by v souladu s výměrou náhradního trestu odnětí svobody měl postihnout obžalovaného ekvivalentně po dobu dvanácti měsíců, vynásobil pak soud částku denní sazby číslem 360, což ve výsledku představuje peněžité trest ve výměře 104.400 Kč. Tento trest umožnil soud obžalovanému hradit trest ve splátkách po 8.700 Kč měsíčně, ovšem pod sankcí splatnosti celého trestu při neuhrazení byť jen jediné splátky peněžitého trestu. Pro případ, že by peněžité trest nebyl vykonán pak soud stanovil náhradní trest ve výměře 12 měsíců, přičemž délka náhradního trestu odnětí svobody byla stanovena mimo výše uvedeného také vzhledem k povaze a závažnosti trestné činnosti v takovém rozsahu, aby tento byl dostatečně motivujícím prvkem k jeho uhrazení.

Soud dále považoval za nutné reagovat na závažnost jednání obžalovaného ještě dalším trestem, a proto uložil obžalovanému také **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání v bezpečnostních sborech na dobu 6 let**, neboť trestná činnost obžalovaného pod bodem 1. výroku rozsudku ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 trestního

zákoníku právě s touto činností souvisela. Bezpečnostními sbory jsou podle legální definice ustanovení § 1 odst. 1 věta druhá zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, Policie ČR, Bezpečnostní informační služba, Vězeňská služba, Úřad pro zahraniční styky a informace, Hasičský záchranný sbor a Celní správa. Zákonné podmínky pro uložení tohoto druhu trestu měl tedy soud u obžalovaného za splněné, a zároveň uložení tohoto trestu za vysoce žádoucí, neboť zásadním způsobem postihuje právě motivaci trestné činnosti obžalovaného dosáhnout „lukrativního“ postu v bezpečnostním sboru. Rovněž zvolená výměra trestu pak odpovídá závažnosti jednání obžalovaného a nezbytně nutné době, po níž je obžalovaného z činnosti v bezpečnostním sboru eliminovat.

Zabrání věci

U zbraně popsané ve výroku rozsudku jako perkusní šestikomorový revolver s dvanáctipalcovou hlavní italské výroby, vyrobený firmou F.LLIPIETTA, model Remington 1858, cal. 44, výrobní číslo [REDAKCE], nebylo zjištěno, komu přesně patří, neboť obžalovaný uváděl, že perkusní revolver patřil již zemřelému [REDAKCE], avšak dle vyjádření notářky tato zbraň nebyla zařazena do aktiv dědictví pozůstalosti po jmenovaném. Provedeným dokazováním pak bylo jednoznačně zjištěno, že tato zbraň byla obžalovaným užita ke spáchání trestného činu popsaného pod bodem 2. výroku rozsudku. Soud měl s ohledem na výše uvedená zjištění za to, že není možné ohledně této zbraně uložit trest propadnutí věci, jak navrhoval intervenující státní zástupce, neboť není najisto postaveno, že zbraň skutečně patří obžalovanému. Nicméně s ohledem na výše rozvedené měl soud za důvodné, aby s přihlédnutím k tomu bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, tedy o zabrání této zbraně podle § 101 odst. 1 trestního zákoníku neboť se jedná o věc, která ohrožují bezpečnost lidí a hrozí nebezpečí, že bude sloužit ke spáchání zločinu. Stejným způsobem, ze stejných důvodů a tentokrát v souladu s návrhem státního zástupce pak soud rozhodl též o střelivu (13 kusů ostrých nábojů ráže 7,62 x 39 a 1 kus ostrého náboje cal. 357 Magnum), které bylo zadrženo u obžalovaného, a jehož držením se obžalovaný rovněž dopustil přečinu popsaného pod bodem 2. výroku rozsudku.

Ve smyslu § 104 odst. 1 trestního zákoníku se právní mocí tohoto usnesení stává vlastníkem zabraných věcí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení

předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

V Táboře dne 23. srpna 2016

Za správnost vyhotovení:
Hana Grulová

Mgr. Ondřej Kubů, v. r.
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, rozhodl ve veřejném zasedání konaném **dne 21. prosince 2016** v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Černého a soudců JUDr. Ivany Kosové a JUDr. Zdeňka Kučery, v trestní věci obžalovaného [REDACTED] T [REDACTED] L [REDACTED] o odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích a obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 23.8.2016, č.j. 6 T 25/2016 – 2062, **t a k t o :**

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek k odvolání státního zástupce ve výroku o vině pod bodem I), celém výroku o trestu a výroku o uložení ochranného opatření **z r u š u j e.**

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se nově rozhoduje **t a k t o :**

Obžalovaný

[REDACTED] T [REDACTED] L [REDACTED]

nar. [REDACTED] v Praze 2, svobodný, české národnosti, původně zařazený u Vězeňské služby ČR ve funkci ředitele Vazební věznice [REDACTED] OEČ [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED]

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

1) dne 16. 6. 2015 v prostorách Zotavovny Vězeňské služby ČR [redacted] v průběhu neformální části porady ředitelů věznic kolem 20:00 hodin až 24:00 hodin v prostoru baru objektu zotavovny při rozhovoru s generálním ředitelem [redacted] nar. [redacted] s vědomím, že již vůči němu v minulosti byla uveřejněna ve sdělovacích prostředcích řada negativních článků a reportáží, tomuto sdělil, že se proti jeho osobě v České televizi opětovně chystá další negativní reportáž, a později i další reportáže, které by měly gradovat a jejichž účelem je veřejné zdiskreditování osoby poškozeného coby vrcholného představitele Vězeňské služby ČR s tím, že pokud však jeho osobu vrátí na jím již dříve vykonávanou funkci ekonomického náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR, je schopen zveřejnění takových reportáží pozastavit, kdy poškozenému současně zdůraznil, že pokud jej následně v jím požadované funkci ponechá vést samostatně realizaci zakázek pro Vězeňskou službu ČR, bude z takových zakázek mít jistou provizi, přičemž dne 18. 6. 2015 skutečně byla obžalovaným avizovaná reportáž odvysílána v rámci hlavního večerního zpravodajství „Události“ na programu ČT 1, když následně dne 18. 6. 2015 v provozovně [redacted] na adrese [redacted] a poté i ve dnech 14. 7. 2015 a 28. 7. 2015 v provozovně Restaurant [redacted] v prostorách hotelu [redacted] na adrese [redacted] – [redacted] při osobních schůzkách s poškozeným tomuto upřesnil, že gradující tendenci reportáže namířené vůči jeho osobě budou prozatímně na dobu 3 měsíců pozastaveny, avšak za té podmínky, že k 1. 9. 2015 bude poškozeným jmenován na dříve již vykonávanou a jím požadovanou funkci ekonomického náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR, když pro potřeby následného ovlivňování resortních zakázek si současně po poškozeném vymínil dosazení svých lidí na funkce spojené s rozhodováním o zakázkách a současně poškozenému nabídl a upřesnil, že pokud si uměle nadhodnocovaných zakázek pro Vězeňskou službu ČR nebude všimát, obdrží nejméně po dobu jednoho roku každý měsíc průběžně provizi ve výši nejméně 100 tis. Kč a v případě zvláště výnosných zakázek mohou být jeho pravidelné měsíční provize úměrně navyšovány, přičemž poškozenému dále upřesnil, že pokud dodrží dohodu, tak první tzv. „dárek“ ve výši 200 tis. Kč mu osobně doručí v hotovosti již dne 20. 12. 2015,

t e d y**Ad 1)**

- jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu slíbil úplatek a takový čin spáchal v úmyslu opatřit sobě a jinému značný prospěch a vůči úřední osobě,

č í m ž s p á c h a l**Pod bodem 1)**

- zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku.

a odsuzuje se

za tento zločin a za přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným napadeným rozsudkem v nedotčeném výroku o vině pod bodem 2),

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody na 3 (tři) roky**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v délce **5 (pět) let**.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest** v počtu **500** denních sazeb po **1.200 Kč**, tedy v celkové výši **600.000 Kč (šestsettisíc korun českých)**.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody** v délce **18 (osmnáct) měsíců**.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu zaměstnání v bezpečnostních sborech na dobu **9 (devít) let**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to perkusního šestikomorového revolveru s dvanáctipalcovou hlavní italské výroby, vyrobeného firmou F.LLIPIETTA, model Remington 1858, cal. 44. výrobní číslo [REDAKCE]

II.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 23.8.2016. č.j. 6T 25/2016 – 2062, byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] uznán vinným zločinem podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku a přečinem nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se podle nalézacího soudu dopustil tím, že :

1.
dne 16. 6. 2015 v prostorách Zatahovny Vězeňské služby ČR [REDAKCE] v průběhu neformální části porady ředitele věznic kolem 20.00 hodin až 24.00 hodin v prostoru baru objektu zatahovny při rozhovoru s generálním ředitelem Vězeňské služby ČR [REDAKCE] nar [REDAKCE] s vědomím, že již vůči němu v minulosti byla uveřejněna ve sdělovacích prostředcích řada negativních článků a reportáží, rovnou sdělil, že se proti jeho osobě v České televizi opětovně objeví další negativní reportáž, a

později i další reportáže, které by měly gradovat a jejichž účelem je veřejné zdiskreditování osoby poškozeného coby vrcholného představitele Vězeňské služby ČR s tím, že pokud však jeho osobu vrátí na jím již dříve vykonávanou funkci ekonomického náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR, je schopen zveřejnění takových reportáží pozastavit, kdy poškozenému současně zdůraznil, že pokud jej následně v jím požadované funkci ponechá vést samostatně realizaci zakázek pro Vězeňskou službu ČR, bude z takových zakázek mít jistou provizi, přičemž dne 18. 6. 2015 skutečně byla obžalovaným avizovaná reportáž odvyšlána v rámci hlavního večerního zpravodajství „Události“ na programu ČT 1, když následně dne 18. 6. 2015 v provozovně [redacted] na adrese [redacted] a poté i ve dnech 14. 7. 2015 a 28. 7. 2015 v provozovně Restaurace [redacted] prostorách hotelu [redacted] na adrese [redacted] při osobních schůzkách s poškozeným tomuto upřesnil, že gradující tendence reportáže namířené vůči jeho osobě budou prozatímne na dobu 3 měsíců pozastaveny, avšak za té podmínky, že k 1. 9. 2015 bude poškozeným jmenován na dříve již vykonávanou a jím požadovanou funkci ekonomického náměstka generálního ředitele Vězeňské služby ČR, když pro potřeby následného ovlivňování resortních zakázek si současně po poškozeném vymínil dosazení svých lidí na funkce spojené s rozhodováním o zakázkách a současně poškozenému nabídl a upřesnil, že pokud si uměle nadhodnocovaných zakázek pro Vězeňskou službu ČR nebude všimát, obdrží nejméně po dobu jednoho roku každý měsíc průběžně provizi ve výši nejméně 100 tis. Kč a v případě zvláště výnosných zakázek mohou být jeho pravidelné měsíční provize úměrně navyšovány, přičemž poškozenému dále upřesnil, že pokud dodrží dohodu, tak první tzv. „dárek“ ve výši 200 tis. Kč mu osobně doručí v hotovosti již dne 20. 12. 2015,

2. od bližší neznámé doby, nejméně však od počátku roku 1998 do 17. 8. 2015, přechovával v místě svého trvalého bydliště v bytové jednotce č. [redacted] nacházející se v 6. podlaží bytového domu na adrese [redacted] přestože není ani nikdy nebyl držitelem zbrojního příkazu či zbrojní licence, neregistrovaný perkusní šestikomorový revolver s dvanáctipalcovou hlavní italské výroby, vyrobený firmou F.LLIPIETTA, model Remington 1858, cal. 44, výrobní číslo [redacted] včetně 13 kusů ostrých nábojů ráže 7,62 x 39 a 1 kus ostrého náboje cal. 357 Magnum, které si v bližší neznámé době bez povolení opatřil nezjištěným způsobem, přičemž držení takové zbraně podléhá registraci a povolení podle nyní platného zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu a podléhalo i podle dříve platného zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu.

tedy

pod bodem 1.

- jinému v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu nabídl a slíbil úplatek a takový čin spáchal v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch a vůči úřední osobě.

pod bodem 2.

- bez povolení přechovával střelnou zbraň.

čímž spáchal

pod bodem 1.

- zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku.

pod bodem 2.

- přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku.

a odsuzuje se za to

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úkrannému trestu odnětí svobody v délce 3 (tři) roky.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 5 (pět) let.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest v počtu 360 denních sazeb po 290 Kč, tedy v celkové výši 104.400 Kč (sto čtyři tisíc čtyři sta korun českých).

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se obžalovanému povoluje hradit uložený peněžitý trest ve splátkách po 8.700 Kč měsíčně, a to vždy k 15. dni v daném měsíci pod ztrátou výhody splátek peněžitého trestu, jestliže obžalovaný nezplatí dílčí splátku včas.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, stanovuje náhradní trest odnětí svobody v délce 12 (dvanáct) měsíců.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání v bezpečnostních sborech na dobu 6 (šest) let.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se zabírají věci, a to konkrétně perkusní šestikomorový revolver s dvanáctipalcovou hlavní italské výroby, vyrobený firmou F.LLIPIETTA, model Remington 1858, cal. 44, výrobní číslo [redacted] 13 kusů ostrých nábojů ráže 7,62 x 39 a 1 kus ostrého náboje cal. 357 Magnum.

Rozsudek právní moci nenabyl, neboť proti němu v zákonné lhůtě podal odvolání státní zástupce a obžalovaný.

Státní zástupce v odvolání podaném v neprospěch obžalovaného (č.l. 2096-2099) vytýká napadenému rozsudku, že bylo nesprávně rozhodnuto o vině, když nebyly shledány v jednání obžalovaného pod bodem 1) výroku rozsudku též znaky skutkové podstaty přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Dále má za příliš mírný uložený trest a navrhuje, aby soud obžalovanému při uznání viny v bodě 1) též přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku uložil obžalovanému trest odnětí svobody kolem poloviny zákonné trestní sazby jako trest nepodmíněný se zařazením obžalovaného pro jeho výkon do věznice s dozorem, peněžitý trest ve výměře 200.000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v délce 12 měsíců a trest zákazu činnosti ve formě a délce použité okresním soudem v napadeném rozsudku. Navrhl, aby bylo rozhodnuto, stejně jako v napadeném rozsudku, též o zabrání příslušného revolveru a nábojů a současně, aby po zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu soudem odvolacím byla věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Intervenující státní zástupkyně pak v rámci veřejného zasedání závěrečný návrh pozměnila v tom smyslu, aby namísto ochranného opatření zabrání věci byl uložen trest propadnutí věci podle § 70 odst. 4 tr. zákoníku, a to v rozsahu, v jakém bylo rozhodnuto o zabrání věci, a navíc navrhla, aby tak rozhodl soud odvolací sám, aniž by věc vracel soudu I. stupně.

Obžalovaný ve svém velice obsáhlém odvolání a jeho doplňku (č.l. 2102-2108, 2112-2130) zejména polemizuje se skutkovými závěry okresního soudu.

Velmi podrobně rozebírá odůvodnění napadeného rozsudku, opakuje svá už před okresním soudem uplatněná tvrzení stran reportáží o [redacted] vedení oněch čtyř rozhovorů mezi oběma muži, a to, že si tímto dělal, pravda nestandardní, avšak legraci z odborně zcela nedostatečně připraveného člověka, který byl shodou okolností generálním ředitelem Vězeňské služby ČR a jeho nadřízeným. Zdůrazňuje, že osm dárkových nožů u něj při domovní prohlídce nalezených, není výsledkem žádných nezákonných praktik či postupů. Rozebírá pak obsah zaznamenaných rozhovorů se svědky [redacted] kde zdůrazňuje, že dojem, který vyvolávají, není pravdivý, neboť s [redacted] se bavil o jeho angažmá ve Vazební věznicí [redacted] a ohledně svědka [redacted] se zejména zajištěné SMS zprávy týkají zcela nezávadných věcí, neboť si posílají stovky SMS měsíčně a soud by musel mít k dispozici všechny zprávy za uvedené období, aby si udělal alespoň základní představu o způsobu jejich komunikace. Nesouhlasí s popisem schůzek a jejich analýzou tak, jak ji provedl soud I. stupně, vyjmenovává konkrétní údaje z nich pocházející, které podle něj dosvědčují, že se jednalo o legraci z jeho strany. Připomněl, že veřejné zakázky nebyly v době, kdy byl on ekonomickým náměstkem generálního ředitele, v jeho gesci. Zdůraznil, že se stal cílem šikanózního jednání ze strany poškozeného, který ho vyzval k lékařské prohlídce a prověrce fyzických schopností v rozporu s příslušnými předpisy a považuje za výraz pravděpodobné podjatosti soudu vůči jeho osobě, že se s touto otázkou vypořádal na pouhých osmi řádcích. Připomíná některé hodnocení provedených důkazů tak, jak je učinil okresní soud, považuje je za chybné, a to zejména k jeho údajnému vztahu k médiím, když podle něj bylo prokázáno, že se s žádnými lidmi z médií nestýká. Ohrazuje se proti dehonestaci svědka [redacted] závěrem soudu, že svědek je zjevně zainteresován vypovídat nekriticky ve prospěch obžalovaného, když vysoce kladně hodnotí jeho charakter a služební působení a naopak jednoznačně negativně v podobném smyslu popisuje poškozeného. Připomněl, že tento svědek byl dlouhou dobu jeho nadřízeným, tudíž je oprávněn provádět hodnocení jeho charakteru. Vytýká okresnímu soudu snížení významu výpovědi [redacted] ohledně specifického humoru obžalovaného a v tomto směru činí dílčí závěr, že se soud vypořádal s výpověďmi osob hovořících v jeho prospěch zcela neobjektivně. To pak vztahuje i na výpověď svědka [redacted] jehož hodnocení [redacted] je shodné s hodnocením provedeným jinými svědky. Ohrazuje se proti závěru okresního soudu, že považuje za věrohodnější popis jednotlivých schůzek tak, jak jej přednesl poškozený, a vytýká i to, že snížil věrohodnost výpovědi svědka [redacted]. Následně nabízí vlastní verzi průběhu všech událostí a jejich skutečný význam, vytyká soudu, že hodnotil jeho osobnost, ačkoli k tomu není odborně vybaven a uzavírá, že odůvodnění rozsudku je plné hypotéz a domněnek. Obdobně se pak vyjadřuje i ve svém vyjádření k odvolání státního zástupce, kde vytýká, že náboje, které mu byly zabráný, byly ve skutečnosti při zkoumání vystříleny, ohrazuje se proti vyhodnocení jeho údajného jednání jako vydírání, i posouzení tehdejších reportáží v televizi a tisku jako negativních, když tyto pouze objektivně informovaly o způsobu řízení vězeňské služby údajným poškozeným. Ohrazuje se konečně proti nařízení odposlechů a sledování, které označuje za minimálně neoprávněné, navíc, s ohledem na nedodržení místní příslušnosti pro vedení přípravného řízení, když rozhodoval místo Okresního soudu v Táboře Okresní soud v Českých Budějovicích, považuje na základě toho provedené úkony za nezákonné.

Obžalovaný v opravném prostředku dále okresnímu soudu vytkl, že nebyly pořizeny otisky prstů z perkusního revolveru. Pokud by se tak stalo, jistě by na něm jeho otisky absentovaly, neboť zbraň po jejím obdržení založil do horní části vestavěné skříně v bytě své matky a postupně na ni zapomněl. V tomto shledává deficit naplnění znaku vlastnictví či držby této věci a dovozuje, že se tak obžalovaný tohoto přečinu nemohl dopustit.

Ve veřejném zasedání obhájce obžalovaného ve stručnosti zopakoval své argumenty uvedené v písemném vyhotovení odvolání, zdůraznil otázku zákonnosti jednotlivých úkonů, připomenul nestandardní chování orgánů Generální inspekce bezpečnostních sborů v přípravném řízení a v souladu s obsahem písemného odvolání navrhl, aby byl obžalovaný obžaloby zproštěn. Ohledně nalezeného revolveru pak připustil, že by soud mohl shledat, že se obžalovaný dopustil nějakého deliktivního jednání, domnívá se však, že toto je možno vyřešit v rámci kázeňské pravomoci jeho nadřízeného.

Obžalovaný sám pak v rámci posledního slova uvedl, že: „Myslím si, že soud I. stupně neakceptoval, že [redacted] v pozici generálního ředitele, se mě dlouhodobě od samého počátku nástupu do funkce generálního ředitele snažil zničit a zlikvidovat profesně i lidsky. Jen bych doplnil, že jeho původní krok byl ten, že o mně prostřednictvím svého tiskového odboru a tiskového odboru paní ministryně [redacted] publikoval zcela nepravdivé informace, které se týkaly údajného manipulování s veřejnými zakázkami. Dokonce dvě zakázky byly konkrétně popsány a bylo konstatováno, že se jednalo v jednom případě o nadhodnocení této zakázky v řádu desítek procent a druhá zakázka, že byla dokonce předražena o 40%. Jednalo se o zakázku na eskortní autobusy. Tato zakázka se vůbec nesoutěžila v době, kdy já jsem byl na generálním ředitelství. Neměl jsem s ní nic společného. Nechápu, jak někdo může pustit do médií, že zakázka, která byla řádně veřejně vysoutěžena je předražená. Následně na mě [redacted] podal trestní oznámení, které se týkalo jiné zakázky. Tato zakázka byla GIBS přešetřena, nebylo shledáno žádné pochybení. Druhá zakázka na autobusy ani nebyla zkoumána. Následně v článkách, které byly proti minulému vedení a kde jsem byl já uveden, se jednalo o nějakou zakázku na oděvní součástky pro vězněné osoby. V této době jsem na generálním ředitelství nebyl. Vykonával jsem funkci ředitele Vazební věznice [redacted]. Také bych podotkl, že soud I. stupně vůbec nebral v úvahu, že od podzimu 2010 jsem odešel z generálního ředitelství a vrátil jsem se až v roce 2013 a byl jsem tam do prázdnin roku 2014, jsem neměl s veřejnými zakázkami nic společného, neboť tyto spadaly do jiného odboru. Má participace na veřejných zakázkách spočívala v tom, že jsem jako vrcholný představitel podepisoval referentní výstupy, které následně příslušné oddělení veřejných zakázek procesovalo dále, a následně jsem podepisoval smlouvu s vítězným uchazečem, a to bylo z titulu zákona o finanční kontrole. Jinak jsem s výběrovým řízením nepřišel vůbec do styku. V odposleších jsem rovněž říkal, že bych se rád vrátil k systému, který byl nastolen v generálním ředitelství dříve, tzn. rok 2013 a 2014, a že pan [redacted] celý právní obor včetně oddělení veřejných zakázek zrušil. Následně na mě pan [redacted] poslal několik kontrol, ale nebylo vůbec nic zjištěno. Dalším krokem bylo zcela nezákonné nařízení prověrky mého fyzického stavu na základě jakéhosi anonymu. Ani toto se nepovedlo. Je obecně známo, že snaha [redacted] byla mě nějakým způsobem zlikvidovat. V odposleších je slyšet, že všechna témata nastoluje [redacted]. Nikdy z mé strany nebylo řečeno, že bych mu říkal, aby mě nějak ustanovil nebo jmenoval, nebo bych si vymíňoval, aby někde dal nějaké lidi. Nemohl jsem být ani jmenován, protože jmenování jsou pouze civilní zaměstnanci. Je zjevná nepravda, že bych říkal, abych byl někde ustanoven, protože nesplňuji zákonné podmínky pro funkci náměstka. Jestliže jsem 2x vykonával tuto funkci, vždy jsem byl pověřen. Rovněž tak v úředních záznamech generální inspekce se mnohokrát objevuje, že jsem si říkal o místo náměstka pro ekonomiku a logistiku. Mé místo se jmenovalo vždy ekonomický náměstek generálního ředitele. Přijde mi velmi nestandardní, že kdybych si o něco říkal, ani bych nevěděl, jak se ta funkce jmenuje. Ani vyšetřovatele generální inspekce toto nezajímalo. Stejně tak, když byla zbraň objevena, žádal jsem, aby z ní byly sejmuty otisky prstů a aby byl

položen dotaz, jestli v posledních 15 letech se z ní střílelo. Vyšetřovatel GIBS toto opomenul. V tom bytě jsem již dlouhodobě nebydlel, bydlel jsem tam od roku 1991 do roku 2005. V bytě bydlela má matka. Následně jsem v uvedeném bytě nebydlel od roku 2010 do roku 2015. V té době jsem bydlel u přítelkyně. Z videozáznamu prohlídky je zřejmé, že po otevření horních prostor je naprosto jasné, že jsem tam 10-15 let tyto prostory neotvíral. Bylo to místo, kde jsem občas přespával, ale rozhodně jsem se nezabýval nějakým úklidem. Tento videozáznam je průkazný. Dále je velmi nestandardní, že vyšetřovatel generální inspekce konstatoval, že nepoužívám žádný další mobilní telefon než služební. Od roku 1994 jsem klientem O2 a mám svůj soukromý telefon. Každý o tomto ví. Avšak v úředním záznamu generální inspekce je konstatováno, že můžou provedeným šetřením vyloučit, že bych používal jiný mobilní telefon. V tomto soukromém telefonu jsem vedl všechny své soukromé rozhovory, mj. o těchto jednáních, a to hlavně s generálem [REDAKCE] se kterým jsem byl v kontaktu. Kdyby byly pořízeny odposlechy z tohoto soukromého telefonu, mohlo to být i v mém prospěchu. Následně po zabavení tohoto telefonu bylo vyšetřovatelem objeveno, že v rámci starých uložených SMS bylo doporučení generála [REDAKCE] když mi byla nařízena mimořádná protizákonná prověrka zdravotního stavu, abych si podal stížnost proti tomu. Já jsem tak neučinil, jelikož jsem měl obavy z vedení vězeňské služby. Kdo si stěžoval, tak špatně dopadl. Je velmi s podivem způsob vyšetřování ze strany vyšetřovatele generální inspekce, který dvakrát neuposlechl výzvy státního zástupce, aby vyslechl svědky, které jsme navrhovali a zároveň jsme žádali, aby nám byly vydány kopie odposlechlů. Vyšetřovatel GIBS musel mít kopie těch původních originálních záznamů, tyto nám i přes výzvu státního zástupce nevydal a je zajímavé, že 15.9.2015, kdy státní zástupce ho vyzval, aby nám je vydal, reagoval tak, že nahrávky předal znalci z oboru fonoskopie a uvedl, že přepisy budou hotové do 15.10.2015, následně padl termín 30.10., dále konec listopadu, konec roku. My jsme přepisy dostali po pěti měsících včetně údajně originálních nahrávek. Já jsem přesvědčen, že s těmi nahrávkami bylo nakládáno v tom smyslu, že tam byly umazány některé výroky [REDAKCE] a to ty, kdy se snažil mě stáhnout do nějakých diskuzí a pomlouval vedení ministerstva a dehonestující formou se vyjadřoval o systému řízení nadřízeného orgánu a některých orgánů, které měly co dočinění s vězeňskou službou. Nevidím jediný důvod, proč nám nemohl vyšetřovatel dát tyto odposlechy okamžitě. Po několika měsících se nebylo jednoduché v nich orientovat. Jen bych připomněl, že na 190 stranách přepisů je 2134 krát slovo „nesrozumitelné“. Takže i já sám, kdy jsem byl těchto schůzek přítomen, mám problémy se po takové době se v tom zorientovat. I toto soud I. stupně nechal z tohoto úhlu pohledu, že to byla cílená provokace ze strany [REDAKCE] za spolupráce Generální inspekce bezpečnostních sborů. Existuje dokument, kdy jsme si podávali stížnost na vedení vyšetřování, kde je zcela transparentně popsán každý úřední záznam vytvořen [REDAKCE] který sloužil jako základní důkaz pro soudce, jenž mě poslal do vazby. Je tam transparentně popsáno, v čem se to liší od odposlechu. Samozřejmě, jelikož jsme měli odposlechy až v půlce ledna, tak tento materiál se podával 15.3.2016.“

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaných odvolání ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přičemž se zabýval též správností postupu řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že rozsudek jako takový nemůže obstát.

Předně je nutno konstatovat, že napadený rozsudek je výsledkem řízení, v němž nebyly shledány žádné zásadní procesní vady, tedy takové, které by měly za následek pochybnost o tom, zda byl skutkový stav zjištěn zákonným způsobem, nebo vady, které by v důsledku měly vliv na možnost uplatnění práva obhajoby. Okresní soud v tomto řádně vedeném řízení, při respektování zásad ústnosti a bezprostřednosti ve smyslu § 2 odst. 11, 12 tr. řádu, provedl všechny potřebné důkazy k tomu, aby mohl učinit skutkové závěry, o nichž nejsou důvodné pochybnosti. Zabýval se též otázkou posouzení osoby obžalovaného v takovém rozsahu, že jím učiněné závěry i stran této části rozhodnutí nutno považovat za dostatečné.

Důkazní návrhy obhajoby uplatněné v opravném prostředku ohledně poslední zmíněné otázky pak odvolací soud shledal nadbytečnými, protože je jednou z krucióálních povinností trestního soudu při jeho rozhodování o trestu za prokázané protiprávní jednání vyhodnotit osobu pachatele ve smyslu § 38 odst. 1 tr. zákoníku a zejména § 39 tr. zákoníku, přičemž obžalovaným navrhované znalecké zkoumání vztahovalo by se jednak k posouzení otázky jeho přičetnosti (o níž však nejsou naprosto žádné pochybnosti), jednak *de facto* k výkladu jednotlivých provedených důkazů. Žádný znalec však nemůže suplovat povinnosti soudu spočívající v zákonném provedení důkazů tvořících důkazní rámec dostatečný pro rozhodnutí bez důvodných pochybností, jejich vyhodnocení a vyvození příslušných závěrů, a to ani znalecký ústav zabývající se posouzením osobnosti člověka. Je třeba v tomto ohledu odkázat i na ústavní měřítko této záležitosti, protože je to Listina základních práv a svobod, která ve svém článku 40 odst. 1 uvádí, že je to pouze soud, kdo rozhoduje o vině a trestu. Proto odvolací soud neshledal potřebným čekat na výsledek znaleckého zkoumání.

Neprovedl pak ani další navrhované důkazy, když zejména za zcela nadbytečné považuje opakované slyšení některých již vyslechnutých svědků. Za irelevantní pak považuje i další důkazní návrhy obžalovaného. *Seznam podnětů*, které byly podány na [redacted] zprávy o kontrolách provedených ministerstvem spravedlnosti na generálním ředitelství Vězeňské služby, *kontrolní protokol stavby* ve věznici [redacted] jak byla řešena otázka *vytápění ve Věznici [redacted]* kolik osob bylo poškozeným *propuštěno, hodnocení koncepce vězeňství* předložené poškozeným, *vyjádření ministerstva spravedlnosti* o systemizaci, *rozhodnutí Městského soudu v Praze* týkající se [redacted] jak byla vyřešena *újma na státních prostředcích* způsobená neuskutečnou cestou [redacted] do USA, *změny v organizačním řádu* provedené poškozeným, *výslech [redacted]* který měl vysvětlit nezákonné postupy [redacted] za dobu jeho působení jako generálního ředitele, nutno označit za důkazy bezprostředně se netýkající projednávaného jednání obžalovaného. Není předmětem tohoto řízení zjišťovat, jaké je osobnostní ustrojení [redacted] a v čem považuje obžalovaný jeho počínání za nestandardní. Předmětem tohoto řízení je objasnění toho, zda se obžalovaný dopustil protiprávního jednání, přičemž je z dokazování řádně vyhodnoceného okresním soudem evidentní, že bez ohledu na osobu poškozeného [redacted] bylo cílem obžalovaného, aby se vrátil na jím původně zastávanou pozici ekonomického náměstka generálního ředitele vězeňské služby. Dále ještě bude tato otázka podrobněji soudem rozvedena, ale na tomto místě je zapotřebí uvést, že dokazování v trestním řízení nemůže být bezbřehé. Vždy musí být konfrontováno se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností definovanou v ust. § 2 odst. 5 tr. řádu.

Krajský soud jako soud odvolací má dále za potřebné uvést, že se obžalovaný mýlí, pokud tvrdí, že nebylo příslušným odborem kriminalistické techniky a expertiz zjišťováno, kdy naposledy bylo ze zbraně střeleno. V odborném vyjádření OKTE na č.l. 993 zcela dole je totiž konstatováno, že z revolveru střeleno bylo, ovšem technickým zkoumáním nelze zjistit, kdy se tak stalo. Námitka stran nesejmutí otisků prstů z revolveru pak také nemůže obstát. Z videozáznamu domovní prohlídky (DVD, č.l. 963, II. část) je zřejmé, že obžalovaný o revolveru věděl, neboť po jeho objevení, aniž ještě byl vyjmut z igelitové tašky, na poznámku policisty v čase 1:29:15 záznamu: „Co to tu máte za zbraně?“, odpověděl: „Perkusní revolver, aha, tady je, *nesrozumitelné*, já nevěděl, kde je“. Potom, když byl dotazován na to, zda má zbrojní průkaz, uvedl, že nemá a ptal se, jestli na tuto zbraň musí být, že ji dostal do zástavy. Z dále uvedených důvodů však soud konstatuje, že je lhostejné, jakým způsobem se zbraň podléhající registraci dostala do dispozice obžalovaného a zda z ní střelil či nikoli. Nade vší pochybnost je zřejmé, že v jeho dispozici byla, když předmětný byt dlouho obýval a o existenci zbraně, kterou dostal do svého držení, evidentně věděl. Nejedná se tudíž o věc, o níž neměl a nemohl mít tušení, komu patří, resp., že se u něj v bytě nachází. Z pohledu rozhodnutí o vině není rozhodující, že z videozáznamu domovní prohlídky nevyplývá, že by se zbraň nacházela v místech, kde byl „centimetr prachu“, jak uváděl, a že policisté provádějící tuto prohlídku žádné připomínky k zaprášenosti těchto prostor v okamžiku objevení zbraně neměli. Na protiprávnosti stavu založeného přijetím této zbraně, byť do zástavy, to totiž nic nemění. Nutno však podotknout, že je zřejmě pravdivé tvrzení obžalovaného, že se zbraní významněji manipulováno nebylo, neboť jeden z policistů provádějících prohlídku uvedl, že zbraň je ve staré igelitové tašce. To však může mít vliv pouze na posouzení otázky společenské škodlivosti tohoto konkrétního jednání a v důsledku dopad na rozhodování o trestu, nemůže to však vést k závěru o exkulpaci obžalovaného.

Konečně lze vysledovat, ačkoli to obžalovaný sám popírá, jeho jistou afinitu ke zbráním, neboť vedle odsouzení za nedovolené ozbrojování v roce 1990, kdy odcizil u svého tehdejšího vojenského útvaru signální pistolí a poté i útočnou pušku vz. 58 se značným množstvím nábojů a tyto uložil u svého známého, je toto druhý případ nedovoleného držení zbraní a nábojů, když i nyní měl v zásuvce komody náboje do samopalu a jeden náboj do revolveru. Podotýká se přitom, že obžalovaný tento protiprávní stav udržoval po dlouhou dobu (až 17 let), tudíž takovýmto způsobem si opatřil zbraň podléhající registraci jen několik let poté, co mu skončila zkušební doba podmíněného odsouzení za předchozí neoprávněné držení zbraní.

Soud pak také nemůže přijmout jeho obhajobu, že nevěděl, že na tuto zbraň je třeba mít zbrojní průkaz, neboť se v jeho případě jedná o nesporně nadprůměrně inteligentního člověka s vysokoškolským vzděláním, který pracoval dlouhá léta v bezpečnostním sboru na téměř vrcholové pozici a znalost různých právních předpisů pak osvědčil nejen při jednání s poškozeným či v řízení před soudem. Byl tedy nesporně schopen i náležitým způsobem pochopit obsah příslušné právní úpravy držení perkusních zbraní. Proto mu nelze věřit, že by měl problém s výkladem zcela jednoznačných ustanovení obou postupně účinných zákonů upravujících držení zbraní a střeliva. Registrace nebyla vyžadována u zbraně *jednoranové a dvouranové zkonstruované na principech doutnákových, kolečkových, křesadlových nebo perkusních zámkových systému* (viz ust. § 7 písm. b) zák. č. 119/2002 Sb.) a později podle ust. § 17 odst. i písm. e) zák. č. 288/1995 Sb., podle nějž se registrace nevyžadovala i tam, kde se jednalo o *jednoranové a dvouranové předovky zkonstruované na principech doutnákových, kolečkových, křesadlových a perkusních zámkových systému*.

Obžalovaný přitom věděl velmi dobře, že se jedná o perkusní revolver, neboť to řekl při domovní prohlídce ještě dříve, než byla zbraň vyjmuta z igelitové tašky, a z povahy své práce v bezpečnostním sboru, v němž se užívají zbraně, musel mít alespoň minimální povědomost o příslušné právní úpravě. Navíc platí stará zásada nyní vložená do § 19 odst. 2 tr. zákoníku, a sice, že neznalost zákona neomlouvá (ledaže se pachatel nemohl právního omylu vyvarovat). Tato možnost však u obžalovaného zřetelně nemůže být uplatněna, protože protiprávnost činu mohl obžalovaný rozpoznat bez zřejmých obtíží.

Další zásadní námitka, se kterou se logicky nemohl okresní soud vypořádat, je ta, že je odůvodnění jeho rozhodnutí *tendenční a podjaté*. Jak dále podepsaný soud rozvádí, takové známky v napadeném rozsudku neshledal. Zmínky o podjatosti pak odvolací soud vztahuje nikoli k osobě předsedy senátu a přísedících okresního soudu, ale k odůvodnění rozhodnutí jako takového, neboť ze strany obžalovaného nebyla podjatost členů senátu soudu I. stupně ve smyslu § 30 odst. 1 tr. řádu namítána.

Konečně lze také odmítnout obhajobu obžalovaného, že z veřejných zakázek nelze žádné prostředky odčerpat. Jednak je s ohledem na aktuální kauzy projednávané soudy České republiky a přetřásané v médiích zřejmé, že taková možnost existuje, jednak obžalovaný sám velmi zasvěceně seznamoval [REDAKCE] s tím, jak finanční prostředky z veřejných zakázek „vylejt“. Seznámil ho i se svým receptem, jak zařídit, aby se na takový postup při kontrolách nepřišlo. Vtip podle něj tkví v tom, že kontroly se zaměřují na 5 až 6 největších veřejných zakázek, ale pak je celá řada zakázek malých, z nichž je možno nepozorovaně nějaké peníze odčerpat. Ostatně, dopis tehdejšího ministra spravedlnosti [REDAKCE] ze dne 18.10.2010 (č.l. 1036), v němž ukládá tehdejšímu generálnímu řediteli VS ČR [REDAKCE] aby ze stavu zjištěného kontrolou provedenou Samostatným oddělením finanční a majetkové kontroly Ministerstva spravedlnosti v oblasti veřejných zakázek, vyvodil taková zásadní opatření, aby zajistil adekvátní nápravu a zamezil následné recidivě, svědčí o nedobrému stavu v této oblasti v době, kdy to byl právě obžalovaný, který působil jako ekonomický náměstek generálního ředitele Vězeňské služby ČR. Z dopisu také vyplývá, že nedostatky při zadávání veřejných zakázek, jejich dělení na zakázky malého rozsahu, netransparentní průběh, účelové uzavírání některých zakázek s konkrétními dodavateli nebo stále stejným okruhem dodavatelů mnohdy personálně propojených, byl zjišťován opakovaně v minulosti. Tehdejší ministr spravedlnosti hovoří i o nedostacích ve spisové dokumentaci jednotlivých zakázek. O tom všem jako o způsobu ovlivnění veřejných zakázek ve vězeňské službě přitom obžalovaný na schůzkách s poškozeným hovořil. O relevanci těchto informací a jejich nesporně vážně míněnému vyjádření obžalovaným svědčí i to, že k datu 30.9.2010 byl na vlastní žádost odvolán z pozice ekonomického náměstka. Jistě lze spekulovat o tom, že k tomu mohl být veden i výsledky této kontroly, resp. jejím samotným průběhem. V každém případě to však musel být důvod závažný, protože, jak sám uvedl při jednom z monitorovaných setkání, chce být ekonomickým náměstkem generálního ředitele vězeňské služby proto, že mu jde jak o moc s tím spojenou, tak také o peníze, tudíž by jen stěží odcházel z nějakého malicherného důvodu na místo ředitele Věznice [REDAKCE] které evidentně nepovažoval za místo pro něj odpovídající. Mimochodem, obžalovanému zjevně konvenovaly (protože je nevyvracej) poznámky svědka [REDAKCE] SMS komunikací o tom, že až se vrátí [REDAKCE] na místo generálního ředitele, bude 11 let klid, protože po něm bude generálního ředitele dělat obžalovaný.

Odvolací soud pak shledal všechny důkazní návrhy za zcela nadbytečné, neb nepřípustně rozšiřující důkazní rámec do oblastí, které nejsou pro rozhodnutí podstatné, a současně konstatoval, že nepovažuje za nutné jakékoli další dokazování ve věci provádět z vlastní iniciativy, a to ani v té podobě, že by některé důkazy opakoval. Dokazování totiž považuje za dostatečné a správně provedené.

Námítky obhajoby týkající se údajně nezákonného nařízení odposlechnů telekomunikačního provozu mobilního telefonu obžalovaného a nezákonného nařízení sledování osob a věcí ve smyslu § 158d tr. řádu, pak musí soud odmítnout. K těmto úkonům došlo po zahájení úkonů trestního řízení. Ve vztahu k úkonům podle § 158d tr. řádu je pak možno dodat, že sledovaná osoba [redacted] tímto postupem vyjádřila souhlas, nebylo tudíž nezbytné ani výslovné povolení dane dozorujícím státním zástupcem, ačkoli i to bylo dáno.

Pokud pak bylo rozhodnuto o nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ve smyslu § 88 tr. řádu soudcem Okresního soudu v Českých Budějovicích, který byl s odkazem na ust. § 26 tr. řádu soudem příslušným pro celé přípravné řízení, ačkoli k první části protiprávního jednání došlo v obvodu Okresního soudu v Táboře, pak je zapotřebí si uvědomit, že v době, kdy takto bylo postupováno, dosud nebyl znám náleží pléna Ústavního soudu Pl. ÚS 4/14 ze dne 19.4.2016.

Ústavní soud v něm judikoval, že ústavně konformním výkladem § 26 trestního řádu, souladným s čl. 38 odst. 1 Listiny, je nutno dospět k takovému závěru, že pokud příslušný návrh v přípravném řízení podává státní zástupce krajského nebo vrchního státního zastupitelství, je třeba aplikovat obecnou úpravu místní příslušnosti soudů v trestním řádu a místní příslušnost okresního soudu určit podle kritérií stanovených v § 18 trestního řádu, tj. z množiny okresních soudů, v jejichž obvodech krajské nebo vrchní státní zastupitelství působí, zvolit ten, jehož místní příslušnost těmto kritériím odpovídá.

Ustanoveními § 15 odst. 3 věty druhé a odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 23/1994 Sb., není (a nemůže být) dotčena věcná a místní příslušnost soudů podle trestního řádu; návrhy státních zástupců krajských státních zastupitelství a vrchních státních zastupitelství v přípravném řízení musí v souladu s čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod směřovat vůči okresnímu soudu příslušnému podle § 18 trestního řádu (bod 117/ nálezu), a že v rozporu s čl. 38 odst. 1 Listiny by byl naopak takový výklad § 26 trestního řádu, podle kterého by bylo ponecháno na úvaze státnímu zástupci krajského nebo vrchního státního zastupitelství, jaký z okresních soudů v jeho obvodu zvolí, resp. ke kterému z nich příslušný návrh podá (bod 116/ nálezu).

Ústavní soud pak v bodě 120/ nálezu uvedl, že jím provedený ústavně konformní výklad napadených ustanovení předmětné vyhlášky nemá (srov. § 71 zákona o Ústavním soudu a contr.) bez dalšího dopad na následné hodnocení trestních řízení, v nichž byla napadená ustanovení aplikována.

V tomto směru bylo již několikrát rozhodováno Ústavním soudem, takže např. v usnesení ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. II. ÚS 1916/15, Ústavní soud uvádí: „... *ustálený výklad byl zcela změněn náležen Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 4/14, dle kterého je nově třeba místní příslušnost soudu určovat i v přípravném řízení výhradně dle*

obecných pravidel obsažených v § 18 trestního řádu (podrobněji viz bod 117/ nálezu). Nicméně jak Ústavní soud v nálezu rovněž naznačil (viz jeho bod 120), tato změna výkladu nemá bez dalšího dopad na následné hodnocení trestních řízení, ve kterých již byl v minulosti aplikován výklad dřívější. (...). Z hlediska změn procesních předpisů platí, že zákonnost úkonů trestního řízení se posuzuje dle znění trestního řádu účinného v době jejich opatření a provádění (shodně nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2014 sp. zn. Pl. ÚS 47/13, N 76/73 SbNU 351). (...) nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/14 zaujatý právní názor, resp. právní výklad tvorbě práva materiálně odpovídá. Takováto materiální změna právní úpravy týkající se pouze normy procesní, tedy normy sloužící pouze jako obslužný mechanismus k naplnění norem hmotných, stěžít může vést k závěru o nesprávnosti či nepoužitelnosti nespočtu úkonů učiněných v již probíhajících trestních řízeních, v nichž se vycházelo z výkladu dosavadního, jehož změnu nebylo ostatně možno ani jakkoliv předvídat. Ústavní soud tak stěžovatelčinu námitku místní nepřislusnosti Obvodního soudu pro Prahu 7 nepovažuje za důvodnou.“

Ke shodnému závěru dospěl Ústavní soud v usnesení ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. IV. ÚS 1229/16: „Ústavní soud si je vědom, že v přístupu k dané právní otázce, tedy určení příslusnosti soudu k rozhodování v přípravném řízení v situaci, kdy návrh podává státní zastupitelství působící v obvodech více okresních (resp. obvodních) soudů, došlo k určitému posunu, a to v rámci nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/14. Ústavní soud však v tomto svém nálezu uvedl, že zde obsažený výklad vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, ve znění pozdějších předpisů, nemá (srov. § 71 zákona o Ústavním soudu a contr.) bez dalšího dopad na následné hodnocení trestních řízení, v nichž byla příslušná ustanovení uvedená vyhlášky aplikována. Totéž se musí týkat i navazujícího výkladu ustanovení § 26 trestního řádu. Okresní soud v Pardubicích, jako jeden z okresních soudů, v nichž je činný státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, tedy byl ve věci stěžovatelky příslušný k provádění úkonů v přípravném řízení.“

Za této situace odvolací soud konstatuje, že nelze přisvědčit námitkám obhajoby stran nezákonnosti provedených operativních úkonů a odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Ostatně nařízení tohoto úkonu splňuje všechny požadavky na něj kladené po formální i obsahové stránce a je tak možno z informací z těchto důkazů plynoucích vycházet.

Co se pak týče namítaných nestandardních postupů Generální inspekce bezpečnostních sborů, je třeba si uvědomit, že přípravné řízení trestní je zásadně neveřejné. Pokud požaduje obžalovaný nějaké údaje či důkazy z vyšetřovacího spisu a tyto mu nejsou poskytnuty, nejde o krácení jeho práva na obhajobu, pakliže se s nimi může v dostatečném rozsahu a event. s dostatečným předstihem seznámit při úkonu podle § 166 odst. 1 tr. řádu (seznámení se spisem), což se v této věci stalo. Dále pak je důležité, že těžiště dokazování v trestním řízení v České republice leží v řízení před soudem. Tam je možné uplatnit veškeré své důkazní návrhy, v rámci řádně vedeného procesu při aplikaci zásad veřejnosti, ústnosti a bezprostřednosti (§ 2 odst. 11, 12, 13 tr. řádu) tyto provést a navrhopvat svůj výklad zjištěných skutečností. A tak tomu bylo i v tomto případě.

Za situace, kdy odvolací soud neshledal žádnou zásadní procesní vadu v postupu předcházejícím vydání napadeného rozsudku a nezjistil ani, že by nebyly provedeny všechny důkazy potřebné pro rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. řádu), mohl se soustředit na posouzení napadeného rozsudku po stránce obsahové.

Krajský soud na tomto místě konstatuje, že provedené důkazy soud I. stupně hodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu, dostatečně pečlivě a zevrubně vyložil své úvahy, které ho při hodnocení důkazů vedly, a logicky se vypořádal se všemi otázkami, které se před ním při procesu rozhodování objevily. Rozhodnutí je podrobně a přesvědčivě odůvodněno, s velkou rezervou naplňuje požadavky kladené na rozsudek ust. § 125 tr. řádu. V ostatním si tak odvolací soud dovoluje odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku a tam provedené hodnocení důkazů, se kterým se, až na níže uvedené, ztotožňuje.

Zjištěný skutkový stav pak vyhodnotil okresní soud po právní stránce výše popsáním způsobem, k němuž má odvolací soud dále rozvedené výhrady, avšak tyto se netýkají úvah okresního soudu týkajících se otázky naplnění či nenaplnění znaků skutkové podstaty přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Protože odůvodnění skutkových závěrů vyznačuje se vnitřním souladem, je logické a přesvědčivé, přičemž se nalézací soud při hodnocení důkazů nepohyboval mimo meze dané zásadou volného hodnocení důkazů a odvolací soud neshledal potřebným dokazování jakkoli doplňovat či opakovat, je skutkovými závěry soudu I. stupně ve smyslu § 263 odst. 7 tr. řádu vázán. Je totiž odpovědností zejména soudu I. stupně, jaké skutkové závěry z dokazování, při akcentaci zásad ústnosti a bezprostřednosti, vyvodí. Proto nelze bez dalšího pouze na základě možného zdůraznění jinak vyhodnocených důkazních souvislostí s použitím větší či menší míry pravděpodobnosti uzavřít, že by bylo namísto provedené důkazy interpretovat jinak, a to i ve vztahu k použité právní kvalifikaci. Pakliže soud I. stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, tyto své úvahy logicky a přesvědčivě vyložil, pak nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu jenom proto napadený rozsudek rušit, pokud by podle svého vlastního přesvědčení hodnotil tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem.

Tím má odvolací soud na mysli konkrétně úvahy okresního soudu týkající se přečinu vydírání ve smyslu § 175 odst. 1 tr. řádu odvozené od skutkových závěrů uvedených v tomto ohledu zejména na str. 25 odůvodnění rozsudku. Lze tak přijmout argumentaci nalézacího soudu, že *„...sama obžaloba v návěti skutkového popisu daný prvek jednání obžalovaného popisuje tak, že obžalovaný prezentoval svou schopnost zmíněné reportáže zastavit, nikoli však vyvolat. Byť bez dalšího nelze vyloučit, že by takové jednání mohlo být vydíráním. domnívá se soud, že se poškozený konkrétně v tomto směru nevyjádřil zcela přesně, na jednu stranu o vydírání mluvil (a tak také informoval ministra – byť jako o jednání hraničícím s vydíráním), na druhou stranu popisoval jednání obžalovaného spíše jako slibování. Výše rozbrané odposlechy pak podle názoru soudu rovněž naznačují, že tato konkrétní jednání byla spíše součástí dohody mezi obžalovaným a poškozeným, ostatně poškozený při těchto jednání nevystupuje jak zastrašená oběť vydírání, ale spíše jako vyjednávač hodlající uzavřít oboustranně výhodnou dohodu. Proto soud s ohledem na tyto výsledky dokazování vypustil ze skutkového popisu větu o vzbuzení obavy v poškozeném, neboť nebylo prokázáno, že by takovou obavu vzbudil právě obžalovaný; poškozený byl spíše obavami ze samotných reportáží zatížen již před rozhovorem s obžalovaným, a v dané věci nebylo přitom prokázáno nic více, než obžalovaný slíbil tyto reportáže zastavit, nebylo tedy zjištěno, že by je inicioval, či že by jen měl přímý kontakt na některé novináře.“* Jakkoli by jistě bylo možno (obecně) konstatovat, že lze současně v zájmu dosažení cíle podplacení použít i vyděračské jednání, když souběh není vyloučen (jako formu pozitivní motivace slibem úplatku a negativní motivace pohrůzkou jiné těžké újmy), odůvodnění okresního soudu je akceptovatelné.

Přes výše uvedené je nutno konstatovat, že se okresní soud přes nesporně pečlivě vedené řízení dopustil při rozhodování několika pochybení na první pohled formálního charakteru, která by však mohla mít poměrně zásadní následky, nebyla-li by napravena.

Při rozhodování (a nutno říci, že už při psaní obžaloby a usnesení o zahájení trestního stíhání) došlo ke zjevné nesprávnosti v pojmenování zločinu, jímž byl obžalovaný shledán vinným, jelikož v trestním zákoně použitý a též ve veřejném prostoru běžně užívaný termín „podplácení“ není tím správným označením tohoto trestného činu podle trestního zákoníku. Tím je „podplácení“. Odvolací soud pak nemohl nechat tuto nesprávnost bez povšimnutí. V tomto směru odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.10.2005, sp.zn. 5 Tdo 1193/2005, které v obdobném případě označuje za dovolací důvod i případ, kdy došlo k použití v dřívější právní úpravě uvedeného označení trestného činu, k čemuž uvádí:

Trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. spáchá ten, kdo po prohlášení konkursu maří nebo hrubě ztěžuje výkon funkce správce konkursní podstaty, a tím ohrozí úplné a správné zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty nebo zpeněžení tohoto majetku. Pachatel tohoto trestného činu bude potrestán trestem odnětí svobody na šesti měsících až tři léta nebo zákazem činnosti nebo peněžitým trestem. Podle § 126 odst. 2 tr. zák. stejně bude potrestán, kdo nesplní svou zákonnou povinnost podat návrh na prohlášení konkursu. Předem je nutno upozornit na nesprávné označení trestného činu soudem prvního stupně jako trestného činu porušení povinnosti o konkursu a vyrovnání podle § 126 tr. zák., které nenapravit ani odvolací soud. V označení trestného činu je uvedeno navíc i „a vyrovnání,“ ačkoliv trestní zákon jej označuje jako trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu. Z popisu skutku soudem prvního stupně vyplývá, že soud posoudil skutek zřejmě jako trestný čin podle § 126 odst. 1 tr. zák., přesto ve výroku rozsudku o vině ad 1) uvedl, že obviněný spáchal trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu a vyrovnání podle § 126 tr. zák., aniž by rozlišil ustanovení § 126 odst. 1 tr. zák. a § 126 odst. 2 tr. zák. Z takového posouzení skutku pod bodem ad 1) výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně vycházel i odvolací soud. Popis skutku není přesný v tom, že obviněný podle něj nepředložil v době od 25. 9. 1996 do 7. 12. 1999 správcem konkursní podstaty účetní doklady, obchodní knihy a další potřebné písemnosti. Přitom nespécifikoval, o jaké účetní doklady šlo. V odůvodnění rozsudku naproti tomu uvedl, že obviněný předložil (prvnímu) správci konkursní podstaty JUDr. L. S. veškeré potřebné písemnosti k výkonu funkce správce konkursní podstaty, ten ponechal účetnictví v sídle společnosti, dohodl se s obviněným na zpracování auditu a účetnictví společnosti bylo poskytnuto auditorské firmě. Z popisu skutku není ani jasné, v čem spočívalo ohrožení úplného a správného zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty či zpeněžení tohoto majetku. V tomto směru je dovolání obviněného důvodné a je dán dovolací důvod spočívající v nesprávném právním posouzení skutku podle § 265b odst. 1 písm. g) tr.ř.

Je tak zjevné, že i v konkrétní věci obdobné okolnosti nastaly a je zapotřebí je napravit.

Další vada rozsudku popsaná i v citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu spočívá v tom, že jednání, kterého se obžalovaný dopustil, není přesně specifikováno jak v právní větě, tak potom v číselném označení trestného činu.

Odvolací soud předně nesdílí názor soudu okresního, že by obžalovaný poškozenému úplatek nabídl i slíbil, neboť mezi těmito dvěma znaky skutkové podstaty trestného činu podplácení je rozdíl. Pakliže nabídka úplatku je výrazem ochoty podplácujícího úplatek poskytnout proto, aby bylo jeho požadavku při obstarávání věci obecného zájmu vyhověno, slíbu úplatku přepokládá nejprve příslušné jednání upláceného, které následně bude úplatkem odměněno. Jestliže okresní soud shledal nabídku úplatku v tom, že obžalovaný zastaví reportáže ve sdělovacích prostředcích namířené proti [redacted] výměnou za své ustanovení ekonomickým náměstkem ředitele, pak se opět nejedná o nabídku úplatku, ale

pouze jeho slib, přičemž v tomto bodě soud odkazuje na legální definici úplatku uvedenou v ust. § 334 odst. 1 tr. zákoníku.

K tomu je zapotřebí ještě uvést, že ačkoli zákon hovoří o tom, že si tak pachatel počíná *v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch*, v daném případě to bylo tak, že značný prospěch chtěl obžalovaný opatřit jak sobě, tak i jinému, minimálně v osobě bývalých spolupracovníků, kteří se měli vrátit na své původní pozice na generální ředitelství vězeňské služby. Tím se současně nenaznačuje, že by se tyto osoby dopouštěly jednání, jež je obžalovaným naznačováno, ale přinejmenším by pobírali mzdu za práci na takto získaných místech. Proto je namístež použít spojku „a“ místo spojky „nebo“.

Nelze pak pominout ani to, že zločin podplacení v § 332 odst. 1 tr. zákoníku rozlišuje dvě formy jednání pachatele, kterými se tohoto trestného činu dopustí. Jednak je to slib či nabídka úplatku v souvislosti *s obstaráváním věci obecného zájmu*, jednak slib či nabídka úplatku v souvislosti *s podnikáním svým nebo jiného*. Toto rozdělení znamená, že pod jedním ustanovením trestního zákoníku se skrývají dvě skutkové podstaty trestného činu, tedy vlastně dva různé trestné činy. Je tak patrné, že pokud okresní soud (a též obžaloba) v označení zákonného ustanovení určujícího právní kvalifikaci neuvede, že ve skutkové větě popsané jednání obžalovaného je tím, kterému odpovídá popis v první či druhé „aliněe“ tohoto ustanovení, pak se dopouští poměrně podstatné vady, kterou opět musí odvolací soud odstranit.

Tyto vady pak byly shledány jako vady odůvodňující zrušení rozhodnutí podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu, neboť tím došlo k porušení ustanovení trestního zákona.

Nejedná se však o vady, která by měly dopad na posouzení zákonnosti řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí až ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, a to proto, že trestní stíhání se vede pro určitý skutek, tedy událost ve vnějším světě, která naplňuje znaky skutkové podstaty jednoho či více trestných činů, a je kryta příslušnou formou zavinění pachatele. Předmětem řízení je tedy určité přesně popsané jednání obviněného, nikoli jeho právní kvalifikace. Proto není vyloučeno, že se až v průběhu trestního řízení ukáže, že použitá právní kvalifikace skutku není správná a je v něm třeba spatřovat trestný čin jiný. Logicky to pak nemá vliv na závěr o zákonnosti řízení předcházejícího příslušnému rozhodnutí.

Protože krajský soud zrušil výrok o vině, byť částečně, protože výrok o vině ohledně přečinu nedovolené ozbrojování zůstal nedotčen, musel pak ve smyslu § 258 odst. 2 tr. řádu zrušit i celý výrok o trestu. I bez zákonného požadavku na takový postup by však ke zrušení výroku o trestu stejně došlo, protože odvolací soud i v něm našel vady odůvodňující použití ust. § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu. Uložený trest je totiž nepřiměřeně mírný.

Při volbě druhu a výměry trestu musí soud vyhodnotit zjištěné skutečnosti z pohledu ust. § 38 a násl. tr. zákoníku. Především musí zvážit požadavky na ukládaný trest vyplývající z toho, že trestní sankce je nutno ukládat *s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele*, dále pak to, že *tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější*, přičemž *musí být také přihlédnuto při ukládání trestních sankcí k právem chráněným zájmům osob poškozených trestným činem*.

Toto znění ust. § 38 odst. 1 až 3 tr. zákoníku je rozváděno podrobněji v ust. § 39 tr. zákoníku. Podle jeho odstavce prvního **při stanovení druhu trestu a jeho výměry** soud *přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.* Podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku **povaha a závažnost trestného činu** jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Podle třetího odstavce § 39 tr. zákoníku pak **při stanovení druhu trestu a jeho výměry** soud *přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.*

Podle § 39 odst. 7 tr. zákoníku pak platí, že *získal-li nebo snažil-li se získat pachatel trestným činem majetkový prospěch, přihlédne k tomu soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry; jestliže to nevyklučují jeho majetkové nebo osobní poměry, uloží mu s přihlédnutím k výši takového majetkového prospěchu některý z trestů, který ho postihne na majetku (§ 66 až 72 tr. zákoníku), a to jako trest samostatný nebo vedle jiného trestu.*

Státním zástupcem bylo v jeho odvolání požadováno, aby krajský soud po zrušení výroku o trestu uložil obžalovanému trest nepodmíněný vyměřený zhruba ve stejné výměře, jak učinil soud I. stupně v napadeném rozhodnutí.

Jedná se o trestnou činnost vysoce společensky škodlivou, přičemž její škodlivost je dána už tím, že se jí dopouštěl vysoce postavený příslušník vězeňské služby, po němž jistě musí být požadováno, aby sám byl vzorem čestného a loajálního příslušníka bezpečnostního sboru České republiky. Obžalovaný v té době byl ve *služebním* poměru. Již z tohoto označení pracovněprávního vztahu plyne, že bylo jeho povinností *sloužit* České republice a jejím zájmům. Jím připravovaná činnost by s touto povinností byla ve zřejmém rozporu. Jistě je přitom třeba považovat za podstatné, že osoby, které zabezpečují nápravu odsouzených ve vězeňských zařízeních, musí být bezúhonné. Jak jinak totiž chtějí mít autoritu a též jakési morální právo poučovat ostatní o tom, jak vést řádný život. Selhání takových osob je pak o to závažnější, že v důsledku zpochybňuje celý systém penitenciární péče v České republice a snižuje autoritu i běžných příslušníků vězeňské služby přímo pracujících s odsouzenými. Ti v každodenním styku mohou argumentovat tím, že mezi nimi a příslušníky vězeňské služby vlastně žádný rozdíl není, což může mít závažné dopady na respektování těchto příslušníků a kázeň ve vězeňských zařízeních. Odvolací soud souhlasí s okresním soudem, že je u obžalovaného patrná absence náhledu a lítosti, výřečnost a snaha manipulovat ostatními tak, aby sdíleli jím vytvářený sebeobraz *de facto* oběti dobře míněného počínání, jež mělo směřovat k odhalení nepravostí páchaných poškozeným [REDAKCE] obdobně, jak se hájil i

v případě odcizení útočné pušky, signální pistole a velkého množství nábojů v roce 1990. Tehdy se v rámci trestního řízení vedeného před Vojenským obvodovým soudem v Praze pod sp.zn. 1T 249/90 hájil tím, že *svým činem sledoval cíl vyvolat pozornost nadřízených velitelství a vyšetřování, které by vedlo k odstranění nedostatku při skladování, výdeji a kontrole zbraní* /viz str. 2 rozsudku ze dne 7.11.1990, č.j. 1T 249/90-76 (č.l. 2040 spisu)/.

To vše by jistě mohlo vést k závěru o tom, že je namístě ukládat obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody. Krajský soud však akceptuje filozofii rozhodnutí okresního soudu v otázce trestu, kterou shrnul v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 31 až 33. Lze přisvědčit jeho názoru, že nevhodnější reakcí na protiprávní jednání obžalovaného bude kombinace několika druhů trestu akcentující výchovný účel trestání. K jím uvedeným důvodům odvolací soud ještě dodává, že výchovnou rolí jistě měl i několikátýdenní pobyt obžalovaného ve vazbě, lze se tudíž skutečně domnívat, že bezprostřední výkon trestu odnětí svobody není nezbytný k dosažení účelu trestu. Krajský soud se však s okresním soudem neshodl v otázce konkrétní výměry alternativních trestů.

V tomto ohledu považuje za nepřiměřeně mírný trest postihující obžalovaného na majetku, protože z výpisů z účtu, které jsou ve spise založeny *na č.l. 1040-1105*, vyplývá, že k datu 31.7.2015 obžalovaný disponoval částkou 650.518 Kč. Dále pak je zřejmé, že opakovaně poskytoval své volné finanční prostředky na základě smluv o půjčce či úvěru druhým osobám, je vlastníkem bytové jednotky č. [REDAKCE]. Z videozáznamu domovní prohlídky pak lze dovodit i to, že obžalovaný své finanční prostředky neinvestuje do vybavení bytu, nejspíš preferuje vědomí, že tyto prostředky má a to ho vnitřně uspokojuje. Ostatně i proto měl potřebu vrátit se na místo ekonomického náměstka (viz motiv jeho jednání). Byt je, až na kuchyň, vybaven starým nábytkem, má starý typ televize, není provedena rekonstrukce bytového jádra, ačkoli byt užívá již několik let. Má jistě rád věci trvalejší hodnoty, jako jsou například při domovní prohlídce nalezené hodinky zn. Breitling v hodnotě kolem 80.000 Kč. Jednomu z policistů pak obžalovaný při domovní prohlídce sděluje, že má mnoho desítek let starý francouzský koňak v hodnotě 20.000 až 30.000 Kč. Protože trest může být trestem pouze tehdy, postihne-li život obžalovaného v těch oblastech, které jsou pro něj subjektivně velice důležité, přináší do jeho života výrazný diskomfort a právě proto je citelný, rozhodl se odvolací soud postihnout obžalovaného podstatně výraznějším peněžitým trestem, než jak jej zvolil soud okresní. Krajským soudem zvolená výměra peněžitého trestu pak odpovídá přibližně 90% výše zůstatku na účtu obžalovaného v době, kdy se pouštěl trestné činnosti.

Protože obžalovaný má možnost finanční prostředky v této výši zaplatit a disponuje i dalším hodnotným majetkem, nedospěl odvolací soud k závěru, že by bylo namístě poskytnout mu dobrodíní povolení splátek peněžitého trestu, který je tak povinen zaplatit najednou ve lhůtě a způsobem, který mu bude stanoven v tzv. porozsudkové agendě okresním soudem. Nestane-li se tak, bude rozhodováno o nařizení náhradního trestu odnětí svobody, který krajský soud prodloužil z 12 měsíců zvolených okresním soudem na měsíců 18, jež lépe odpovídají výši peněžitého trestu odvozovaného od výše denní sazby určené s přihlédnutím k příjmu, kterého obžalovaný dosahoval a vzhledem ke svému vzdělání jistě je schopen dosahovat, a počtu denních sazeb. Vše je pak určeno s přihlédnutím k míře a povaze provinění obžalovaného. I v tomto ohledu tak byl peněžitý trest obžalovanému zpřísněn.

Další vadou napadeného rozsudku je uložené ochranné opatření zabránění věci zajištěného perkusního revolveru a nábojů. Jde o to, že trestní zákoník v ust. § 70 odst. 4 pamatuje na podobné případy, kdy pachatel v rozporu s jiným právním předpisem drží věc, které bylo užito ke spáchání trestného činu (ust. § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku). Nemůže být sporu, že takovou věcí zajištěná zbraň je, neboť právě jí byl spáchán přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku. Oním jiným předpisem, který držení této věci upravuje, je již výše zmíněný zák. č. 288/1995 Sb., resp. zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních. Protože pak zajištěný revolver byl věcí, která ve smyslu § 70 odst. 3 tr. zákoníku náleží pachateli, bylo nejen možno, nýbrž nutno rozhodnout o trestu propadnutí věci. V ust. § 135 tr. zákoníku je uvedena zákonná definice „věci náležející pachateli“. Tou je taková věc, *jestliže ji v době rozhodnutí o ní (pachatel) vlastní, je součástí jeho majetku nebo s ní fakticky jako vlastník nebo majitel nakládá, aniž je oprávněný vlastník, majitel nebo držitel takové věci znám*. Z uvedené legální definice pak vyplývá i odpověď na námitku obhajoby stran otázky držby předmětného revolveru. Jak je patrné, z pohledu trestního zákoníku je zcela irelevantní, zda byl obžalovaný oprávněným držitelem, vlastníkem či majitelem této věci, k jejímuž držení je třeba příslušné povolení. Současně není oprávněný vlastník, držitel či majitel, byl-li by jím někdo jiný než obžalovaný, znám, protože je otázkou, zda byl zůstavitel [redacted] o němž obžalovaný hovořil jako o tom, kdo mu ji dal do zástavy, skutečně vlastníkem této věci. Pokud ano, jistě nebyl jejím vlastníkem (viz § 8 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních). Byl-li by vlastníkem, pak by jistě byla předmětná zbraň registrována a při jejím zkoumání by bylo zjištěno, komu *de iure* patří. Protože vlastníkem pro absenci zbrojního průkazu nemůže být ani obžalovaný, bylo užito ust. § 70 odst. 4 tr. zákoníku a obžalovanému byl ve vztahu k zajištěnému revolveru, který byl v jeho faktické dispozici, uložen trest propadnutí věci.

Oproti rozsudku soudu prvního stupně nebylo rozhodnuto o zajištěných nábojích, a to z toho důvodu, že z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, na *č.l. 991-995 spisu* vyplývá, že všechny zajištěné náboje byly při jejich zkoumání spotřebovány (jinými slovy vystřeleny).

Jako nesporně velmi důležitý jeví se trest zákazu činnosti spočívající v zákazu zaměstnání v bezpečnostních sborech České republiky. Tento zákaz je koncipován v širším rozsahu, než je pouze působení ve služebním poměru. Jedná se o jakékoli zaměstnání v bezpečnostním sboru, kterým jsou vedle Vězeňské služby České republiky i Celní správa České republiky, Hasičský záchranný sbor České republiky a civilní tajné služby. Selhání obžalovaného je totiž tak zásadní, že je nežádoucí, aby v těchto sborech působil. Délka tohoto trestu pak byla taktéž podstatně prodloužena oproti tomu, jak jej uložil okresní soud. Ten zvolil trest zákazu činnosti v délce 6 let. Odvolací soud je však přesvědčen, že v této výměře by trest zákazu činnosti svůj úkol v potřebné míře nesplnil.

Jde o to, že trest uložený okolo poloviny zákonného rozmezí daného ust. § 73 odst. 1 tr. zákoníku by byl přiměřený v případě, že by obžalovanému byl zároveň ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody. V takovém případě totiž platí, že se doba výkonu trestu odnětí svobody nezapočítává do doby výkonu trestu zákazu činnosti (viz ust. § 74 odst. 1 věta před středníkem tr. zákoníku), jinými slovy, po dobu výkonu trestu odnětí svobody trest zákazu činnosti „neběží“. Pokud by tedy byl obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce tří let, pak by ve skutečnosti nemohl vykonávat zaměstnání v bezpečnostním sboru po dobu 9 let. Jestliže je však ukládán trest podmíněně odložený, pak doba trestu zákazu činnosti „běží“ současně se zkušební dobou podmíněného odsouzení. Je potom zcela

v rukou obžalovaného, zda se ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčí (viz ust. § 83 odst. 1 tr. zákoníku). Pokud však bude shledáno, že ve zkušební době vedl obžalovaný řádný život a osvědčil se, pak platí ustanovení § 83 odst. 4 tr. zákoníku a hledí se na něj, jako by nebyl odsouzen. V případě peněžitého trestu uloženého za úmyslný trestný čin a stejně tak i trestu propadnutí věci pak stačí doba jednoho roku po jejich výkonu, po kterou odsouzený vedl řádný život, a soud rozhodne o zahlázení tohoto trestu (viz ust. § 105 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku). Protože současně platí ust. § 105 odst. 5, 6 tr. zákoníku, bylo by takto možno rozhodnout až poté, co by byl obžalovaný osvědčen ve zkušební době podmíněného odsouzení a poté, co by skončil trest zákazu činnosti. To znamená, že nejdříve po šesti letech po právní moci tohoto rozhodnutí (byl-li by ukládán trest zákazu činnosti v délce šest let, jak zvolil okresní soud), mohl by obžalovaný být z pohledu práva „osobou netrestanou“. To však, podle názoru odvolacího soudu, není správnou a spravedlivou odpovědí na tak závažné protiprávní jednání, jehož se obžalovaný jako příslušník bezpečnostního sboru na vysoké pozici dopustil. Proto mu byl uložen trest zákazu činnosti v délce devíti let, tedy v takové výměře, po kterou by jej fakticky vykonával, byl-li by odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Krajský soud dodává, že pokud má být alternativními tresty k výkonu trestu odnětí svobody dostatečně nahrazen bezprostřední výkon trestu odnětí svobody jako trest nesporně pro pachatele citelnější, s přihlédnutím k ust. § 38 odst. 2 tr. zákoníku musí být zvoleny právě takové konkrétní výměry alternativních trestů, které dovolí uzavřít, že takto uložené tresty jsou přiměřené a postačí k postižení pachatele s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a jeho poměrům.

Protože změny, které odvolací soud v napadeném rozsudku provedl, byly činěny výlučně z titulu odvolání, jež v neprospěch obžalovaného podal státní zástupce, bylo odvolání obžalovaného shledáno nedůvodným a jako takové podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozhodnutí lze podat **do dvou měsíců** od jeho doručení **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i

z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 21. prosince 2016

Mgr. Petr Černý, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Radka Neuwirthová

**Radka
Neuwirthová**

Digitálně podepsal
Radka Neuwirthová
Datum: 2017.01.04
08:37:45 +01'00'

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.12.2016. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 12.01.2017.

**Petra
Čabáková**
vá
Digitálně
podepsal Petra
Čabáková
Datum:
26.1.2017
12:36:42 +01'00'

